introducere
Astăzi, când ne apropiem cu paşi grăbiţi de marele eveniment al revenirii lui Isus, Mântuitorul nostru, aşa cum cu insistenţă ne aminteşte mereu si mereu Crezul
întregii Creştinătăţi, când spune: .....Şi iarăşi va să vie cu mărire să judece viii şi morţii, a Cărui împărăţie nu va avea sfârşit...", avem siânta datorie de a studia cu multă râvnă şi atenţie Sfintele Scripturi, spre a cunoaşte pe deplin tot ce avem de tăcut pentru pregătirea noastră, în vederea acestui nespus de însemnat eveniment.
Şi, pentru că avem eu toţii obligaţia să credem numai „cum zice Scriptura", am socotit necesar să studiem câteva principii ale acestei Cărţi inspirate, spre a şti cum să ne comportăm, pentru ea Isus, la venirea Sa, să nu ne adreseze şi nouă cuvintele: „Niciodată nu v-am cunoscut. .." (Mat. 7,21 -23), deşi am crezut că mergem pe drumul cel bun.
Având în vedere că aceste câteva principii ale Scripturii, pe care le studiem în broşura de faţă. au tăcut şi fac şi în prezent obiectul marilor controverse printre cercetătorii Sfintelor Scripturi, să rugăm pe bunul Dumnezeu să trimită Duhul Sfânt ea să ne lumineze cărarea care duce spre ceruri şi să putem crede numai „cum zice Scriptura".
Autorul

Capitolul 1
CARTEA CĂRŢILOR
Pc planeta noastră a existat., şi există încă, o Carte care dăinuieşte de mii de ani şi care a fost de actualitate în toate timpurile şi, în mod deosebit, in aceste zile din urmă pe care le trăim noi.
Cartea aceasta se numeşte Sfânta Scriptură sau Biblia, supranumită şi Cartea Cărţilor, şi este numai drept să fie numită aşa, pentru că, potrivit declaraţiei inspirate a sfântului

apostol Petru!, adresată tuturor oamenilor de pe acest pământ din toate timpurile, el spune:
„Şi *avem Cuvântul proorociei Jăcut şi mai tare, la care bine faceţi că luaţi aminie, ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, până se va crăpa de /luci şi va răsări luceafărul de dimineaţă în inimile voastre. Fiindcă mai întâi de toate, să ştiţi că nici o proorocie nu se tălcuieşte singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului;* ***ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mănaţi de Duhul Sfânt"*** *(2 Petru 1,19-21).*
Cum putem însă să ne convingem că această declaraţie a apostolului a. fost inspirată? A avut el vreun temei când a făcut această afirmaţie? A trăit el clipele vreunei profeţii făcute de prooroci şi consemnate de aceştia pe suluri cu sute de ani mai înainte? A fost el zăbavnie în a crede împreună cu ceilalţi ucenici?
Ce a amintit îsus când, în după-amiaza învierii Sale, S-a ataşat ca străin unor călători care mergeau de la

Ierusalim pe drumul care ducea spre Emaus? (Luca 24,13-16). Să redăm doar câteva aspecte din discuţia avută de Străin cu cei doi călători, pe drum, discuţie care a durat câteva ore:
Ce le-a spus Străinul?
„Voi ştiţi", le-a zis El, „că acum 4000 de ani Creatorul, clin nimic a Jacul cerul şi pământul (pe care noi călcăm acum) şi cu tot ce se află pe el, şi pe om, numai în şase zile, iar în ziua a Şaptea Sa odihnit?"
„A fost oare aceasta posibil?" i-au zis ei. „Voi limitaţi pe Creator la mintea voastră mărginită. David, care a fost luminat ele Cel de Sus, a scris: 'Căci El zice şi se face; porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă'"(...) (Ps. 33,9)'.
„Voi ştiţi, pentru perechea neprihănită Creatorul a făcut un cămin minunat, Paradisul, şi i-a aşezat acolo ca să trăiască

fericiţi; le-a stabilit câteva reguli de conduită de la care nu trebuia să se abată: sa lucreze grădina şase zile, să se odihnească în ziua a şaptea, şi să o păzească de un vrăjmaş viclean - Satana, şi cu nici un chip să nu mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului, căci în ***ziua*** în care ***aveau să mănânce din acesta, aveau să*** *moară* ***negreşit"*** *(vezi Gen. 2,16.17).*

„Cunoaşteţi foarte bine", le-a zis Străinul, „că primii oameni n-au ascultat şi au mâncat, ispititijîuul de cel rău, iar când Creatorul a venit şi a întrebat pe Adam de ce a mâncat, el a aruncat vina pe Eva, iar ea pe şarpe. în acea clipă, ei trebuia să moară negreşit, aşa cum îi avertizase Creatond, clar n-au murit. Voi ştiţi de ce n-au murit? Pentru că, Creatorul i-a iubit nespus de mult atât pe ei, cât şi pe cei ce aveau să vină după ei (vezi îs. 49,15.16; 54,10; Ioan 3,16) şi, pentru acest sublim motiv, ca să nu moară, în Paraclis a fost sacrificat un miel, care avea să preînchipuie

pe adevăratul MIEL DE JEKrFA, pe MESIA SALVA1XJIWL, pe care voi L-aţi aşteptai".

>yAii citit", le-a zis Străinul, „ce a spus Creatorul şarpelui *care a amăgit pe om? Moise* a scris în *primele pagini ale Scripturii, la Gen. 3,15,* că *acest Salvator, adică Sămânţa femeii, avea să vină ca să salveze pe omul păcătos spre a* se întoarce ia Dumnezeu şi *să zdrobească în final capul şarpelui".*

„Voi ştiţi cine este şarpele? Este balaurul cel mare numit diavolul şi Satana, acela care înşeală *întreaga lume (vezi Apoc. 12,9).* Şi *vedeţi, Satana sa folosit de şarpe, el devenind primul mediu spiritist cliiar* în Paradis şi, *de atunci şi până acum, acest înşelător are o sumedenie de căi şi mijloace pentru a* înşela *pe urmaşii lui Adam, dar ştiţi voi", a precizat Străinul, „Sămânţa femeii a dai chiar asiăzi, cu câteva ore*

mai înainte, lovitura de mouric şarpelui".
‚A{i citit voi în *sulurile scrise de Moise şi de prooroci despre acest Salvator care* auea *să vină cam pe* nremea aceasta? Să *vă amintesc doar căieva din ele care s-au împlmit cu precizie. Voi* nu *ştiţi nimic? De ce sunteţi* aşa *de. nepricepuţi şi zâbavnici cu inima, când este vorba să credeţi tot ce au spus proorocii?" (vezi Luca 24,25).*
„Să începem de la Geneza, când lacov a binecuvântat pe cei 12 fii ai săi şi când, cu aproximativ 7 700 de ani înainte de venirea lui Mesia, el, inspirat, binecuvântează pe fiul său, Iuda, prin cuvintele: 'Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda până va veni Silo (Mesia). Şi de El vor asculta popoarele' (Gen.49,10). Vedeţi voi, iată această profeţie s-a împlinit întocmai acum *treizeci de ani când din seminţia lui Iuda S-a născut învăţătorul vostru" (vezi Mat. 1,3-16).*
„Şi ce părere aveţi despre marele prooroc Isaia care, cu aproximativ 800 de ani mai înainte, *face profeţia că* Salvatorul - Mesia - auea să se nască *dintr-o fecioară, când scrie: 'De aceea Domnul însuşi* ***vă*** *va da un semn: Iată fecioara*
V
va rămâne însărcinată, va naşte un Jiu şi-I va pune numele EmanueV (Dumnezeu este cu noi) (îs. 7,14). Nu s-a împlinit aşa cu Cel Care v-a fost învăţătorul vostru?" (vezi Mat. 1,18-23).
„Voi ştiţi, tot pe vremea aceea, proorocul Mica contemporanul lui Isaia, jăcea de asemenea, o profeţie în legătură cu locul naşterii lui Mesia, şi serica 'Şi tu, Betleeme E/rata, măcar că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui lucia, totuşi din tine îmi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel şi a Cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei'" (vezi Mica 5,2).
„Vedeţi voi, Salvatorul din veşnicii auixt să se nască dintr-o

fecioară şi nu în Nazaret. unde locuiau losif şi Măria, ci în Betleemul Iudeii, aşa cum profetizase proorocul. Şi, ca să se împlinească exact profeţiei, Conducătorul Universului a inspirat pe Cezar August, împăratul Romei, să facă un recensământ şi să oblige prin Decret ca fiecare să se înscrie la seminţia din care •Jăcea parte. Pentru aceea, losif şi Măria s-au dus la Ik'tleem - cetatea lui Iuda, ca să se înscrie şi cu care ocazie s-a îmjAinit cn exactitate profeţia, născându-Se acolo Mesia, învăţătorul vostru" (vezi Mat. 2,1),
„Şi după cum aţi citit tot în sulul cărţii proorocului Isaia, el făcea cea mai zguduitoare profeţie, (ol în vremea aceea, căci scria: 'Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa *de dispreţuit că îţi întorceai faţa de la El şi noi nu L-am băgat în seamă. Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru Jărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit şi asuprit, na deschis gura deloc,* ***ca un miel pe care-l duci la***

măcelărie şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura'" *(vezi Îs. 53,2-7).*
„Iată, sub ochii voştri s-a împlinit această mişcătoare profeţie acum *trei zile, când învăţătorul vostru a fost răstignit pe cruce. De ce sunteţi zăbavnici în a crede proorociile făcute cu privire la El?"*
„Şi pentru că mai avem o bucată bună de drum până la Emaus, să vă mai amintesc căleva din ele:
Voi aţi citit Psalmii lui David? Cu aproximativ o mie de ani

mai înainte, el face inspirai câteva profeţii cu privire la Mesia, când scrie:
'Căci nu vei lăsa sufletul Meu în locuinţa morţilor, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea'. (Ps. 16,10). Vedeţi voi, chiar astăzi dis-dcdimineaţă El o părăsit mor-mântul fciră să vadă putrezirea şi cei ce s-au dus la mor-mânt dintre voi, nu L-au mai găsit acolo" {vezi Mat. 23,1-8; Fapte 2,26.27).
'S-a înaezut în DomnuL! Să-L mântuiască Domnul, să-L izbăvească, Jîmdcă-L iulieşte!' (Ps. 22,8). Orjiîndrăz.nit iudeii la care venise El (locui 1,11) săzicăaşa?"JvcziMai. 27,41-43).
„Şi David continuă: 'îşi împart hainele Mele între ei şi trag la sorţ pentru cămaşa Mea' (Ps. 22,18). Aţi văzut că s-a întâmplat exact aşa? Să vă spună Ioan care era de faţă" (veziloan 19,23.24).
„Ocara îmi rupe inima şi sunt bolnav; aştept să-ijie cuiva milă de Mine, clar degeaba; aştept mângâietor şi nu găsesc nici unul. Ei îmi punjiere în mâncare şi când Mi-e sete uni dau să beau oţet (Ps. 69,20.21). Oarenus-aîntămplat vineri chiar aşa? lntrebaţi-l tot pe Ioan care a văzut cu ochii lui aceasta, pentru că se găsea în acel moment la piciorul crucii împreună cu mama lui Isus, învăţătorul vostru" (vezi Mal. 27,48; Ioan 19,26-30). Şi Străinul continuă:
„Vâ *mai ■aduceţi voi aminte de cele două profeţii pe care le-a făcut proorocul Zaharia cu căleva sute de ani mai înainte şi care s-au împlinit sub ochii voştri?"*
11
„El scrie: 'Saltă de veselie fiica Sionului! SI rigă de bucurie, Juca Ierusalimului' lată că împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgările'" (Zoii. 9,9). Vede(i voi ce'precizare de amănunt a Jăcut Zaharia? N-a intrat învăţătorul vostru acum o săptămână, in Ierusalim, în

aplauzele mulţimii împreună cu ale voastre, călare chiar pe mânzul unei măgările?" (Mat. 21,1-9).
„Iată şi pe a doua, profeţie pe care tot Zaharia o face: 'Şi miau cântărit, căpiată, treizeci de arginţi. Şi am luat cei treizeci de arginţi şi i-am aruncat în Casa Domnului, pentru olar' (Zalx 11,12.13) Spuneţi-mi voi acum, n-a vândut Iuda pe învăţătorul vostru exact cu treizeci de arginţi şi după câteva ore n-a aruncat el argintii în templu în faţa preoţilor, spunându-le că a vândut sânge nevinovat, şi nu s-a cumpărat ţarina olarului cu argintii aceştia? (vezi Mat. 26,14-16; 27,3-7). De ce, atunci, sunteţi nepricepuţi şi zăbavnici cu inima când este vorba să credeţi tot ce au spus proorocii şi care vedeţi că s-au împlinit în chip desăvârşit şi care dărămă toate teoriile necredincioşilor?"
Dar noi, cei care astăzi călătorim spre un Emaus imaginar, credem ce au spus proorocii în această Carte minunată.-care este Sfânta Scriptură, insuflată de Duhul Iui Dumnezeu? (vezi 2 Petru J.2JJ.
Şi cei doi, ascultând ca fermecaţi cuvintele Străinului, ajung spre seară la o răscruce de drumuri. Jată-i ajunşi Ia F^maus. Străinul S-a făcut că vrea să meargă mai departe. Dar ei au stăruit de El şi l-au zis: *„Rămâi cu noi căci este spre seară şi ziua aproape a trecut". Şi a intrai să rămână cu ei. Pe când şedea la masă cu ei, a luat pelinca; după ce a rostit binecuvântarea, a frănt-o şi le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii şi L-au cunoscut; dar El S-ajăcut nevăzut dinaintea lor. Şi au zis unul către altul: 'Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum şi ne deschidea Scripturile?' (vezi Luca 24,23-32).* **12**
Din această relatare a Sfintelor Scripturi reiese clar că, la masă, cei doi ucenici s-au convins pe deplin că Străinul eu care călătoriseră pe drum atâtea ore fusese chiar Isus, învăţătorul lor.

„S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors la Ierusalim şi au găsit pe cei unsprezece şi pe cei ce erau cu ei, adunaţi la un loc şi zicând: 'A înviat Domnul cu adevărat'" (veziLuca 24,33.34).

Când au călătorit spre Emaus cu Străinul, au făcut multe ore ca să parcurgă cele „şaizeci de stadii", adică cei circa 15 km, ei fiind angrenaţi într-o discuţie captivantă. La întoarcere, cei doi s-au grăbit să ajungă cât mai repede la Ierusalim, ca să dezvăluie şi ucenicilor ce li s-a întâmplat pe drum.

în clipa când Străinul a fost invitat să rămână cu ei. Scriptura ne precizează că albst „spre seară", deci u i preajma apusului de soare, pentru că *„ziua aproape irecuse".*

Oricât de grăbiţi au fost la întoarcere, pentru cei 15 km de drum le-a trebuit cel puţin trei ore, ţinând cont şi de faptul că o parte însemnată din drum, la înapoiere, au făcut-o noaptea, ei ajungând la Ierusalim pe la miezul nopţii, când, bătând la uşă, cei unsprezece ucenici le-au deschis uşa, fiind „încuiată de frica Iudeilor" (Ioan 20,19) şi nicidecum ca să cinstească învierea lui Isus, învăţătorul lor, în care nici măcar nu credeau (vezi Luca 24,36-42;

Mareu 16,10-14).

Deci, în momentul când cei unsprezece au deschis uşa celor doi ucenici înapoiaţi de la Emaus, a intrat nevăzut şi Isus şi după ce li S-a descoperit, le-a zis: ‚Paee vouă!"

Aceasta a fost prima întâlnire a Ini Isus cu **cei** unsprezece (Luca 24,33) după învierea Sa. Şi, pentru că Scriptura precizează că o zi nu începe de la orele 0 şi până la orele 24 următoare, ci de la apusul soarelui şi până la

apusul următor (vezi Leviţie 23,32), aşa cum vom vedea când vom (raia mai pe larg cele nouă *texte* despre Ziua întâia a săptămânii, constatăm că. Isus venind la ucenici mult după apusul soarelui, era Luni şi nicidecum Duminică, aşa cum

susţin foarte mulţi.
Când, în cele din urmă, cei doi călători au descoperit că Străinul a fost îsus, ei s-au dus neobosiţi la Ierusalim ca să spună şi celorlalţi descoperirea lor.
Scripturile ne declară că ucenicii n-au crezut spusele lor până nu li s-a arătat şi Isus, ca să-i poată convinge.
Se pune însă întrebarea: Oare astăzi suntem cu toţii convinşi că Străinul a fost fsus? Credem noi ce ne spun Scripturile? Au existat totdeauna şi există şi astăzi destui dintre cei ce susţin, şi eu atât mai mult evreii, că venirea lui Isus pe acest pământ a fost si eslc: o poveste ireală şi că acest mit a fost luat de creşt ini de la asiatici. Nu cu prea mulţi ani în urmă, evreii au provocat un mare proces împotriva creştinătăţii, care îi învinuieşte că au omorât pe Fiul lui Dumnezeu.
Aviaţii au susţinut, unii pro şi alţii contra, iar, în final, juriul a dat sentinţa că: **„evreii nu se fac vinovaţi de deicid",** pentru că Dumnezeu-Fiul n-a putut ti omorât. El fiind nemuritor.
Se pune întrebarea: A fost sentinţa juriului corectă? Desigur că nu, pentru că avocaţii creştinătăţii, în pledoaria lor, n-au cunoscut îndeajuns Scripturile pentru a cita pe Pavel care, la Filipeni 2,6-8. clarifică pe deplin această foarte importantă problemă, căci serie:
„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi na crezut ca un lucru de apucat să Jie deopotrivă cu Dumnezeu, ***ci*** *S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat chip de rob, făcăn-du-Se asemenea oamenilor, lxi mjciţişare a fost găsit* ***ca un*** *om, S-a smerit şi S-a Jacul ascultător până la moarte, şi* ***încă*** *moarte* ***de*** *cruce".* **14**
Deci, Fiul lui Dumnezeu a putut fi omorât? Desigur că da. pentru că vedem că stă scris că El Şi-a dezbrăcat toate prerogativele pe care le avea, printre care şi nemurirea, şi le-a predat în mâna Tatălui, şi a venit aici ca om, pentru a putea

plăti pe cruce vinovăţia tuturor acelora dintre noi care vom crede în El aşa *„cum zice Scriptura"* (vezi şi Evr. 2,17; Marcu 6,5; Mat. 24,36; Mat. 12,28).
Pe lângă afirmaţia categorică tăcută de apostolul Pavel, inspirat, pe care am citat-o mai sus, şi pe lângă multe alte dovezi existente, mai există si o declaraţie consemnată în scris de un mare istoric, aşa cum îl consideră oamenii de ştiinţă şi care a fost contemporan cu ucenicii, în secolul 1. Acesta a fost Josephus Flavius, care s-a născut la anul 37 şi a murit în anul 100. El n-a căutat să facă vreo favoare creştinismului, întrucât a rămas evreu necreştinat până la sfârşitul vieţii. în cartea de istorie: *Operele lui Josephus Flavius,* la pag. 379, par. 3, stă scris:
„Şi acum, cam în această vreme, **a existat îsus,** un om înţelept, dacă ne este îngăduit să-L numim un om, pentru că El a făcut multe lucruri minunate - un învăţător al acelora care primeau adevărul cu plăcere. El atrase la Sine pe mulţi, atât dintre iudei,cât şi dintre Neamuri. **Acesta a fost Hristos.** Şi când Filat, la sugestia mai marilor dintre ai noştri, L-a condamnat să fie crucificat, acei ce L-au iubit de la început nu L-au părăsit, **pentru că El li S-a arătat viu iarăşi a treia zi,** aşa cum profeţii sfinţi profetizaseră mai dinainte aceste lucruri minunate cu privire la El; şi ceata creştinilor, numiţi aşa de la El, n-a dispărut până în ziua de astăzi" (vezi ediţia engleză).
lată dovada în plus a existenţei lui Isus pe pământ, a crucificării Lui din ordinul lui Pilaf şi mai ales a învierii Lui a treia zi, aşa „cum zice Scriptura", consemnate de un istoric al secolului 1.

15

Jn concluzie, care suni aprecierile a numai câtorva oameni de ştiinţă din trecut şi din prezent,atunci când se referă la această minunată Carte a Cărţilor?!
.Astfel, Kant, cel mai mare filozof german, spunea: 'Biblia este

Cartea al cărei conţinut mărturiseşte el singur despre originea-i Divină; ea ne descoperă cât de mare este vina noastră şi cât de adâncă ne este căderea, dar şi cât de mare este dragostea lui Dumnezeu. Biblia este comoara mea cea mai de preţ, Iară de care aş *ii* un nenorocit'". (România Liberă clin 4 ian. 1990. pag.2).

„Gocthe spunea: "Biblia nu este o carte naţională, ci Cartea naţiunilor. Ea este o Carte care va trăi veşnic. Eu personal iubesc şi preţuiese Biblia, căci aproape numai ei îi datorez cultura mea morală. Viaţa şi puterea unui popor depinde de atitudinea pe care a luat-o faţă de Biblie!'" (România Liberă din 4 ian. 1990, pag. 2).

.Astăzi ştim că această Carte - Biblia - este cea mai mare operă clasică a tuturor timpurilor. *Ea* n-a apărut de-a gata din neant, ca o floare artificială ce se înalţă dint.r-un vas gol. Această operă are rădăcini care pătrund într-un trecu! îndepărtat şi se întind până în ţările vecine celei în ('are a apărut. Lucrul acesta nu micşorează, de altfel, cu nimic nici valoarea, nici importanţa şi nici geniul scriitorilor care au compus-o. lYebuic să admirăm miracolul ebraic, căci este un miracol felul în care vechile teme statistice au spart cadrul schemelor lor convenţionale, pentru a se dezvolta în Biblie, cu un dinamism şi o vigoare creatoare, fără echivalent în istoria lumii" (vezi *Istoria începe la Sumar*, pag. 201, autor S.Kramer, prof. la Universitatea de arheologie din Pensylvania, scrisă în 1962 şi declarat în prefaţa de Acad. Em. Condurachi, ca fiind unul dintre cei mai mari oameni de ştiinţă ai lumii. Vezi şi pag. 6).

C-apitolul 2

O PRECIZARE DE NESCHIMBAT

Toţi creştinii susţinem eu tărie că iubim pe Dumnezeu şi Scripturile Sfinte şi că ne conducem după prescripţiile acestei Cărţi, inspirate de Duhul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, au

existat în toate vremurile, şi chiar si astăzi, sute de concepţii religioase după aceeaşi Carte.
De altfel, nu este de mirare, pentru că chiar lsus a declarat:
„Intraţi pe poarta cea strâmtă. Căci largă cale pocirla, lată este calea care duce la pierzare şi mulţi *sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmlă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o află" (Mat. 7,13.14).*
Sunt şi creştini cucernici care învinuiesc pe alţi creştini că strică datinile strămoşeşti, hotărârile sfinţilor, tradiţia, efe. Dacă lsus ar fi declarat că trebuie să credem cum au spus strămoşilsau părinţii bisericeşti, sau unii sfinţi care aveau să vină după El în secolele următoare, sau slujitorii la altare, tradiţia sau chiar biserica, atunci aceştia ar avea tot dreptul să învinuiască pe creştinii care nu se conformează aeestor^datini! Dar lsus, când a fost pe pământ, a lăcut o precizare de la care un adevărat creştin nu poate să se abată, precizare pe care El o face iară echivoc- la loan 7,38. când zice:
„CINE CREDE IN MINE CUM ZICE SCRIFWRA, din inima lui vor curge râuri de apă vie".
c.2. • O singură Scriptură
17
Precizăn:) < -ă aceasta este traducerea corectă după original, aşa cum o găsim In diverse traduceri, ca de exemplu: în limba română, traducerea sinodală, în limba latină, tradusă din greacă de Eberhard Nestîe. în limba germană, tradusă de Dr. Martin Luther. în limba germană, tradusă de Leander van Ess. în limba engleză, versiunea King James şi (rad. N.LV. în limba maghiară, tradusă de Kâroîy Gâspâr. în limba spaniolă, tradusă de Cipriano de Valera, şi altele, şi nu cum este tradusă în limba română de Cornilescu: „Cine crede în Mine, din inima iui vor curge râuri de apă vie, cum zice

Scriptura".
O altă precizare tăcută de Isus, înainte cu câteva clipe de a Se înălţa la Cer, în a patruzecea zi de la învierea Sa, este cea consemnată de evanghelistul Matei în cap. 28,20: „Şi învăţaţii să păzească tot ce v-am poruncit Eu". Isus *n-H* spus atunci: „învăţaţi-i să păzească tot ce vă voi porunci Eu prin strămoşi, prin sfinţii părinţi,sau prin. slujitorii la altare, prin tradiţie, sau chiar prin ucenici, după înălţarea Mea la Ceruri", deşi, dacă studiem cu mult interes şi cu atenţie Sfintele Scripturi, constatăm că ucenicii n-au schimbat, nimic din ce a poruncit Isus până la înălţarea Lui la Ceruri şi nici chiar Paja;], apostolul rânduit special pentru Neamuri, eu toate că majoritatea creştinilor se sprijină în mod deosebit pe textele din epistolele lui, spre a-şi justifica crezul.
Pentru acet motiv, Isus ne-a avertizat pe noi toţi, când a spus: *„Nu orişicine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!' va mira în împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în Ceruri Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doanvw! n-am proorocit noi în numele Tău? N-am scos noi ciraci în Numele Tău şi n-amjăcut noi multe minun i în n urnele Tău?'*
18
Atunci le voi spune curat:'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fără de Lege'" (vezi Mat. 7,21-23).
Şi Isus continuă să declare tuturor cercetătorilor Scripturii: *„Degeaba Mă cinstesc ei, dând învăţături care nu sunt decât nişte porunci omeneşti".* El le-a mai zis: *„j\.ţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră"*
(Marcu 7,7.9).
Să studiem cu multă seriozitate şi rugăciune Sfintele Scripturi, ca, la venirea lui Isus, cu nici un chip să nu facem parte dintre aceia care, potrivit textului, au proorocit greşit în numele Lui şi vor II respinşi pentru că au ţinut nişte porunci omeneşti.

Capif0|M| 3

CREATORUL NOSTRU NE IUBEŞTE MULT!

întotdeauna Creatorul a iubit nespus de rnuît pe om. ehiar şi după ce el a păcătuit în grădina Edenului. Pentru acest singur motivEl a aplicat, imediat după păcătuire, legea jertfelor, plan care a fost făcut înainte de crearea lumii noastre, pentru ca păcătosul să fie iertat prin sângele unui animal nevinovat care, în simbol, reprezenta pe Mielul lui Dumnezeu (loan 1,29; Apoc. 5,12J, jertfe care au dăinuit până la Cruce, când Isus a fost sacrificat, ca fiind adevăratul Miel (vezi Col. 2,14; Deut. 31,24-26; Daniel 9,11.13] şi multe alte texte pe care le vom studia la vremea potrivită.

Din cauza acestei iubiri nespus de mari, pe care Dumnezeu ne-a arătat-o prin Fiul Său, proorocul Jsaia scrie pentru încurajarea omului: **Isaia 41,10.13:**

„Nu te teme căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare. Căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă şi îţi zic: 'Nu te teme de nimic, Eu îţi vin în ajutor'. " **Isala 49,15.1**6:

„Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează şi să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuşi Eu nu te voi uita cu nici un chip. Iată că te-cun săpat pe mâinile Mele..."

20

Isaia 54,10:

„Pot să se mute munţii, pot să se *clatine dealurile, clar dragostea Mea nu se va depărta de la tine şi legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul Care are milă de tine".*

Şi ca o încoronare a marii dragoste a lui Dumnezeu arătate fată de omul păcătos, vine Isus printre oameni şi enunţă cel mai încurajator principiu al Cerului, când, în textul de aur al Scripturii, ne spune:

ioan 3,16:
„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aifjci viaţă veşnică".

Capitolul 4

ÎL IUBIM ŞI NOI? DACĂ DA, ESTE SUFICIENT DOAR SĂ CREDEM?

„Cine iubeşte pe tată sau pe mama mai mult decât pe Mine", zice Tsus, „nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine" (Mat. J0.37).

Sunt nenumăraţi aceia dintre noi care pretind că îl iubesc pe Dumnezeu din toată inima şi că dovada iubirii faţă de Dumnezeu este numai să credem, sprijinindu-se pe unele texte ale Scripturii şi în mod deosebit pe cele din epistolele lui Pavel, ca de exemplu:

„Dacei mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat clin morţi, vei Ji mântuit"(Rom. 10,9) şi altele de felul acesta, pe temeiul cărora unii teologi au scris sute de pagini.

Cum zice Scriptura însă în această privinţă? Să amintim doar câteva texte:

La Matei 5,16, isus zice, *„ca oamenii să vadă faptele" noastre hune, şi nu numai credinţa noastră.*

La Matei 16,27, tot Isus declară că, la venirea Sa, oamenii vor fi răsplătiţi după laptele lor.

La Romani 2,6, Pavel, apostolul Neamurilor, scrie, de asemenea, că *„Domnul va răsplătijlecăruia după/aptele lui".*

La 2 Corinteni 5,10, tot Pavel precizează că fiecare va fi judecat nu numai după ce a crezut, ci *„după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup".*

La 1 Timotei iî, 18, Pavel ne arată, d*e asernenf - \,,,să]îm

bogaţiîn fapte bune".
La Tit 1,16, acelaşi apostol scrie că „unit *se laudă că îl cunosc pe Dumnezeu, clar cu faptele îl tăgăduiesc".*
La lacov 2,19.20.24, apostolul scrie că nu este suficient numai să crezi,,.pentru că şi *demonii cred şi se uijloară",* dar nu fac, şi *„credînţafcirăfapte este zadarnică".*
La 2 Petru 1,5, apostolul arată clar, ca *„să uniri cu credinţa noastră fapta",* împreună cu celelalte însuşiri creştine.
La Apocalips 20,12.13, Ioan, ucenicul iubit al lui Isus, scrie că, la judecată, *„se vor deschide cărţâe dm ceruri şi oamenii vor fi judecaţi după faptele lor".*
La Apocalips 22,12, pe ultima padină a Scripturii, Isus însuşi ne_,declară: *„Iată Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia dupăfaptele lui"* şi nu numai după credinţa lui.
însă ce reprezintă faptele bune în viaţa de credinţă?
Noi nu trebuie să fim legalişti ca evreii care socoteau că laptele bune erau meritul lor! Faptele bune nu ne mântuiese, ci sângele lui Isus ne spală de orice fărădelege, harul Său. Deci, aceasta trebuie să fie adevărata concepţie a creştinului. Faptele lui bune sunt doar roadele adevăratei credinţe. De aceea, Scriptura ne arată clar că *„credinţa fără fapte este zadarnică"* (vezi lacov 2,20.24) şfcă *„orice pom care nu face roade bune este tăiat şi aruncat în foc",* declaraţie făcută chiar de Isus (vezi Mat. 7,17-20).
Având în vedere textele de mai sus şi ca să nu fie nici cea mai mică confuzie în mintea cercetătorilor Scripturii şi mai ales asupra acelora care caută în Scripturi texte care să le liniştească conştiinţa pentru o credinţă mai uşoară, vine Fiul lui Dumnezeu de la Tatăl şi ne arată ce suntem datori să facem, dacă pretindem că-L iubim:
23
loaiti 14,15.21:

„Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele" {vers 1 5).
„Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte va jl iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iuhi şi Mă voi arăta lui" (vers. 21). **loan** 1**5,10:**
„Dacă veţi păzi poruncile Mele, veţi rămăne în dragostea Mea, după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi am rămas în dragostea Lui".
Vor *11* dintre cei eu Scripturile în mână eare vor susţine eâ în aceste versete Isus a vorbit de eele două porunei ale iubirii eare au înloeuil pe cele zece: *„Să iul^eşdpe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sii/letul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea la";* ială porunca dintâi. Iar a doua esle următoarea: *„Să iubeşti pe aproapele tău ca pe line însuţi"* (Mareu J 2.28-34); că Cele Zece Porunci au fost pentru evrei, date lor de Moise la muntele Sinai, şi că, pentru creştinii noutestamenlari. Isus a zis: *„Vă dau o poruncă nouă"* care se concretizează în eele două de mai sus.

Dar cum răspunde Scriptura acestei susţineri?

în Scriptură găsim scris că atunci când Dumnezeu a reeditat, la muntele Sinai, Cele Zece Porunci, a enunţat şi pe cele două ea rezumat al acestora, ele fiind principiul dragostei; rezumatul primelor patru porunci scrise de Dumnezeu pe prima tablă şi cerut de Isus cărturarului, la Mareu 12,29.30. ea fiind iubirea Iată de Dumnezeu, se găseşte scris identic Ia Deut. 6,4.5, iar rezumatul celor şase de pe a doua tablă din Mareu 12.3J. ca fiind iubirea faţă de aproapele, se găseşte, de asemenea, scris la Levit.

Şi chiar mai concludent decât faptul că porunca dragostei, eare este caracterul lui Dumnezeu, n-a fost. şi

nu este nouă, ei de la început, loan serie unei doamne, după aproximativ 65 de ani de la înălţarea lui Isus, când se afla în

insula Patmos: „Şi aciua Ic *rog, doamnă, nu ca şi cum {i-aş scrie o poruncă nouă, ci aceea pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alţii! Şi dragostea stă în vieţuirea după poruncile Lui"* (2 loan vers. 5.6).
De ce însă lsu« a spus mai marilor evrei că le dă o poruncă nouă?
Pentru că ei pretindeau că păzesc lxgea Celor Zece Porunci, dar de fapt nu era aşa, ci plănuiau să-L omoare, deci să calce porunca a şasea.
Şi dovada că cele două porunei ale iubirii n-au desfiinţat pe cele zece, este şi faptul că la întrebarea pusă de tânărul bogat: *„Ce bine să fac, ca să am viaţa veşnică?",* Isus i-a răspuns clar: „Dacă *vrei să intri în viaţă, jx'izeştc poruncile".* şi, ea dovadă că i-a vorbit de Cele Zece Porunci, Isus îi aminteşte cinei porunei de pe tabla a doua (vezi Mat. 19,16-19). Dar, va zice cineva, de ce Isus n-a spus tânărului bogat să păzească şi porunca a patra - Sabatul?
La această întrebare. Scriptura răspunde că Isus n-a amintit tânărului bogat nici de porunca a zecea si nici de vreuna din primele patru. înseamnă aceasta că tânărul bogat şi noi, astăzi, putem avea alţi dumnezei (porunca întâi), sau putem să ne închinăm chipurilor cioplite (porunca a doua), sau să luăm în deşert numele lui Dumnezeu (porunca a (reia), sau să călcăm ziua Sabatului, zi sfinţită de Dumnezeu (porunca a patra), ori să poftim ce nu este al nostru (porunca a zecea), pentru că Isus nu le-a amintit tânărului bogat?
Nicidecum! Isus i-a amintit cinei din cele zece, acolo unde a constatat că tânărul era deficitar.
Iată de ce Isus a declarat cât se poate de limpede: *„Să nu credeţi că am venit să stric iMgea sau proorocii* (să

desfiinţez, a tradus Niţuleseu) *am venit nu să stric, ci să împlinesc"[Mat.* 5,17).

Şi adaugă: *„Căci adevărat vă spun, cată vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va (rece o iotă sau a frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile"* (Mat. 5,18).
Având în vedere această exprimare clară a lui Isus din acest ultim text, apare întrebarea: A trecut .cerul "şi pământul ca să se poată susţine de către cineva că s-a desfiinţat Legea Celor Zece Porunci?
Apostolul Petru ne scrie: *„Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui ncprihănirea" [2* Petru 3.13J. Şi de unde; ştim că Domnul n-a făcut încă cer nou şi pământ nou. deşi sunt unii creştini care susţin că s-a împlinii această făgăduinţă acum câţiva zeci de ani? Pentru că, pe Noul Pământ, nu vor mai 11 lacrimi, nici dureri şi nici moarte, cum vedem zi de zi în vremea noastră, ci numai bucurie şi fericire, aşa cum ne precizează loan în Apoe. 21,1-4.
Şi, pentru a ne arăta însemnătatea Legii Sale. Isus declară că „este mai lesne să treacă cerul şi pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege" (Luca 16,17); pentru că proorocul fsaia ne arată că, după înnoirea cerului şi pământului nostru, sfinţii vor veni în fiecare Sabat să se închine înaintea lui Dumnezeu (is. 66,22.28).
Având în vedere toate aceste texte scrise mai sus, mulţi cercetători ai Scripturii vor pune, în aparenţă, o justificată întrebare:
Dacă Isus n-a venit să desfiinţeze Legea, de ce Pavel, apostolul Neamurilor, scrie în .epistolele sale texte ca acestea:

‚A şters zapisul cu poruncile lui, care stăteau împotriva noastră şi ne era protivnic şi la nimicit, pironindul pe cruce" (Col. 2,14)).
„Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau

băutură, sau cu privire la o 7.1 de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat" (Col. 2,16).
„Căci eu, prin lege am murit faţă de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu" (Gal. 2.19).
„Nu vreau să Jac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă ncprihănirea se capătă prin lege, degeaba a murit llristos" (Gal. 2,21).
„O, Galateni nechibzuiţii Cine v-a fermecat pe voi, înaintea *ochilor cărora a fost zugrâvit Isus ca răstignit? Iată numai ce voiesc să ştiu de la voi: prin faptele legii a{i primit voi Duhul, ori prin auzirea credin{ei?"* (Gal. 3,1.2).
„Căci toţi cei ce se bizuiesc pe faptele legii, suni sul) blestem... şi că nimeni nu este socotit nepriliănit înaintea lui Dumnezeuprin lege, este învederai că cel nepriliănit prin credmţă va trăi" (Gal. 8.10.11).
„llristos ne-a răscumpărat din blestemul legii..." (Gal. 8.13)
, Astfel, legea *ne-a fost im îndrumător spre llristos, ca să fim socotiţi neprihciniţi prin credinţă După ce a venit credinţa, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta"* (Gal. 3,24.25).
„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să căpătăm înfierea" (Gal. 4,4.5).
„Rămâneţi dar tari şi nu vă plecaţi iarăşi sub jugul robiei. Voi care voiţi să Ji{i socotiţi neprihăniţi prin lege, v-aţi despărţit de Hristos, aţi căzut din har" (Gal. 5,1.4).
„llristos este sfârşitul legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta ncprihănirea" (Rom. 10,4).

„Căci legea n-ajăcut nimic clesăuărşit.., " (Evrei 7,19), şi încă alte texte de felul acestora.
Şi acum se pune întrebarea: Oare, să declare isus, la Mat. 5,17,

că n-a venit să strice sau să desfiinţeze Legea, şi Duhul Lui să-i dicteze lui Pavel contrariul?
Oare să ne spună isus, la Mat. 5,18, că Legea avea să dureze cât cerul şi pământul şi chiar şi mai mult, după cum declară El iarăşi la Luca 16,17, iar Pavel să scrie că cei care păzesc Legea sunt sub blestem? (vezi Gal. 3.10) şi chiar, s-au despărţit de Hristos? (vezi Gal. 5,4).
Este posibil ca Isus, care a creat pământul şi tot ce se ailă pe el (vezi Ioan 1,1-3.14; Col. 1,12-17), să spună într-un fel, iar pe l'avel să-1 inspire, prin Duhul Său cel Sfânt, să scrie tocmai .contrariul?
Cum se armonizează aceste texte cu cuvintele lui Pavel, care. la Evrei 13. 8, scrie: *„Isus Hristos este acelaşi ieri şi azi şi în veci?";* sau cu cuvintele lui lacov, la cap. 1,17, care a fost inspirat de acelaşi Duh Sfânt şi care scrie: *„Orice ni se dă hun şi orice clar desăvârşit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor,* în Care nu este nici scliimbare, nici umbră de mutare?!"
Acum înţelegem bine ce vrea să spună Duhul Domnului prin proorocul îsaia, care, la cap. 42,21, scrie: *„Domnul a voit* pentru dreptatea Lui să vestească *o Lege mare şi minunată"* şi tot acelaşi prooroc vede prin Acelaşi Duh, marea lucrare de vestire a Evangheliei pe care aveau s-o facă ucenicii după înălţarea lui Isus la Cer, când scrie: „...Căci din Mine va ieşi Legea şi voi pune Legea Mea lumina popoarelor". Reiese foarte clar că Legea lui Dumnezeu este Caracterul Lui pentru că a ieşit din El, şi ucenicii au vestit Caracterul lui Dumnezeu tuturor popoarelor, aşa cum ne precizează textul, şi nicidecum numai evreilor.

28

Referindu-se la epistolele lui Pavel, apostolul Petru face o declaraţie demnă de luat în seamă, căci scrie: *„Scicrede(i că îndelunga răbdare a Domnuluinostrueste mântuire, cum v-a*

scris şi prea iubitul nostru frate Pavel, după în{elepciu-nca dată lui, ca şi in (oale epistolele lui, când vorbeşte despre toate lucrurile acestea, în *ele sunt unele* lucruri greu de înţeles, *pe care cei neştiutori le răstălmăcesc, ca şi pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor"* (2 Petru 3.15.16).
Din aceste versete reiese clar că Petru nu se adresează celor care n-au nici un interes pentru Sfintele Scripturi, ci acelora care le citesc, şi chiar şi mai mult, le răstălmăcesc, ca şi pe celelalte Scripturi, pentru că le interpretează după poftele lor (vezi 2 Tim. 4,3.4).

Capitolul *5*

DOUA LEGI CONFUNDATE

Ajunşi la muntele Sinai în călătoria lor, ieşiţi din robia egiptenilor, Moise primeşte porunca să urce pe munte. Dumnezeu a rostit cu voce tare Cele Zece Porunci în auzul poporului (Deut. 5.22; 10,4) care a fost de acord cu ele şi tot Dumnezeu le-a scris pe două table de piatră eu degetul Său şi le-a dat lui Moise ca să le pună în Sanctuar.
Faptul că Moise a întârziat pe munte patruzeci de zile şi poporul a crezut că el a murit acolo, 1-a obligat pe Aaron ca să Ic facă un dumnezeu care să-i conducă prin pustiu. Acesta a fost viţelul de aur. ce reprezintă pe boul Apis, unul din idolii egiptenilor, la care şi ei s-au închinat acolo.
Când Moise a coborât de pe munte cu Tablele în mână şi a văzut că poporul se închină la acel idol, a spart Tablele, lovindu-Ie de stâncă.
Atunci, Dumnezeu a poruncit lui Moise să urce din nou pe munte cu două Table, ca cele dintâi, ca să scrie pe ele iarăşi ce fusese scris pe cele pe care Moise le-a spart, şi anume Cele Zece Porunci.
Sunt unii care susţin că Moise a scris pe a doua serie de Table, pentru că a ştiut ce fusese scris pe cele dintâi, pe care el le-a sfărâmat şi nicidecum n-au mai fost scrise de Dumnezeu, ca

operă a mâinilor Sale. aşa cum pretind aceia care susţin cu tărie obligativitatea păzirii acestei Legi.
Aceştia aduc ca argument textul de la Exod 34.27, unde scrie: *„Domnul a zis lui Moise: Scrie-ţi cuvintele acestea,* **30** *căci pe temeiul acestor cuvinte închei legământul cu tine şi cu Israel'".*
Şi, ca o completare la această susţinere, ei folosesc textul următor (vers. 28), care, potrivit traducerii lui Corni-lescu, ediţia întâi, scrie:
„Moise a stat acolo cu Domnul, patruzeci ele zile şi patruzeci de nopţi; na mâncat deloc pâine şi n-a băut deloc apă. Şi a scris pe Table cuvintele legământului, Cele Zece Porunci" (Ex. 34.28).
Mai mult. decât, atât, traducerea română tăcută de Sinod menţionează în acest text: .....Şi a *scris Moise pe Table cuvintele legământului, Cele Zece Porunci".*
De reţinut este însă faptul că, în ediţia sa următoare, la Ex. 34,28, acelaşi Cornileseu a tradus: „Şt *Domnul a scris pe Table cuvintele legământului, Cele Zece Porwici",* şi nici-decum Moise!
Şi pentru ca să nu fie nici o confuzie din cauza diferenţelor de traducere, Moise, care a fost în prezenţa lui Dumnezeu, ne arată clar cine a scris si a doua serie de
Table:
Deuteronom 10,1-5:
„în vreinea aceea Domnul mi-a zis: 'Taie două Table de piatră ca cele dintâi şi suie-te la Mine pe munte; fă şi un Chivot de lemn. Eu voi scrie pe aceste două Table, cuvintele care erau scrise pe ᵀVablele dintâi pe care le-ai sjărămat, şi să le pui în *Chivot!"* (vers. 1.2).
‚Am făcut un Chivot din lemn de salcâm, am tăiat două Table de piatră ca cele dintâi şi m-am suit pe munte cu cele două Table in mană" (vers. 3).

„Domnul a scris pe Table, ce *fusese scris pe cele dintâi, Cele Zece Porunci care vă fuseseră spuse pe munte, din mijlocul focului,* în ziua *adunării; şi Domnul mi le-a dat"* (vers. 4).

31

t

„M-am întors apoi şi m-am pogorât de pe munte, am pus Tablele în Chivotul pe care-l făcusem şi ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul" (vers. 5).

Din textele de mai sus. ne-am convins că Dumnezeu a scris şi a doua serie de table, ele fiind Opera mâinilor lui Dumnezeu, pentru eă reprezintă Caracterul Său (vezi îs. 42,21 *i* 5] ,4) şi, fiind veşnice (vezi Ps. 1 I *9*, 1 60; Ma t. 5,17.18; Luca 16.17), Scriitorul lor trebuia să fie veşnic. Domnul a dat lui Moise Tablele şi ele au fost puse în Chivotul din Sfânta Sfintelor de la Cort.

Având în vedere cele de mai sus, care nc-au vorbit de LP:GKA LUI DUMNKZKU. Sfintele Script uri ne mai vorbesc despre încă o lege; lot atât de clar şi totuşi, neînţeleasă de foarte mulţi cititori ai Scripturii, care o confundă cu Cele Zece Porunci. Această lege este menţionată în Deut. 31,24-28: *„După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o Carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă lx^vililor care duceau Chivotul Digământului Domnului: 'Luaţi Cartea aceasta a legii şi puneţi-o lângă Chivotul legământului Domnului Dumnezeului vostru, ca săjie acolo ca martoră împotriva ta'".*

De ce a poruncit Dumnezeu lui Moise să scrie această lege într-o Carte? Pentru că legea aceasta a luat fiinţă după căderea omului în păcat. în Paradis; deci a avut un început şi avea să aibă un sfârşii şi, pentru acest motiv, trebuia să lîe scrisă de cineva care avea sfârşit, deci un muritor - Moise. Aceasta a fost legea jertfelor în embrion până la muntele Sinai. iar aici.

reeditată în scris şi în amănunt: de Moise, din porunca lui Dumnezeu, pentru toate serviciile de la Cort şi mai târziu de la Templu, cu jertfele şi sărbătorile ceremoniale, lege care a fost' supranumită şi UMI3RA lui Isus, până la Cruce. El reprezentând pe adevăratul Miel de jertfă. Aceste două legi

confundate vor fi tratate mai pe larg în cele ce urmează.

lată deosebirea dintre cele două legi, pe care Scriptura ni le ţ ■ ezintă în mod distinct, eu autorul, misiunea şi locul unde au fost puse:

Denumirea **lor:**	
1. Legea lui Dumnezeu	1. 1-ggea lui Moise
2. Tablele Legii	2. Cartea legii
3. Cele Zece Porunci	3. lxgea ceremonială a jertfelor si sărbătorilor
4. Legea Morală	4. Umbra * Pusă în Chivot.
* Pusă afară din Chivot	
| (Deut. 10,1-5)	. (Deut. 31.24-26)

_____*)*

Aceste două legi au lacul întotdeauna şi fac şi astăzi, în mod deosebit, prin confundarea lor. obiectul discuţiilor interminabile dintre creştinii noutestamentari.

Dacă cunoaştem bine rostul acestor două legi, la explicarea textelor apostolului Pavel în special şi la explicarea textelor Scripturii în general, nu mai putem face confuzie în interpretarea lor.

De remarcat este faptul eă acest erudit slujitor al lui Dumnezeu, care, înainte de convertire învăţase la picioarele lui Gămăliei, om învăţat (vezi Fapte 5, 43; 22, 3), pe lângă inspiraţia Divină. în scrierile sale a folosit şi *„înţelepciunea dată lui",* aşa încât *„epistolele lui sunt greu de înţeles"* (2 Petru 3, 15. 16).

Deşi slujitorul lui Dumnezeu, inspirat de Duhul Sfânt, a scris

foarte clar, mulţi dintre cititori si chiar dintre cei
c.3. o singură Scriptură
33
cu pregătire teologică fac interpretări eronate, verbal şi mai !ales în scris. Aceste texte se pot înţelege corect numai cu multă rugăciune şi mult studiu al întregii Scripturi.
Şi acum, să studiem mai pe *larf,* aceste două legi şi, în mod deosebit, o parte însemnată din textele care vorbesc despre ele.
Nota **explicativă** la schiţa de pe verso
LEGEA LUI DUMNEZEU - Tablele Legii. ÎN CHIVOT. **1. Vine din veşnicii:** vezi Isaia 51,4.
2 Petru 2,4 - Satana eu îngerii lui au
păcătuit - au călcat Legea lui Dumnezeu. 1 Ioan 3,4 - Păcatul este călcarea Legii
(Trad.Niţuleseu) Geneza 2,1 -3 - Sabatul dat omului (şi nu evreului) - vezi Marcu 2,27. Geneza 4.7 - Cain a călcat porunca a 6-a. Geneza 26,5 - Avraam a păzit I^egea.
La Creaţiune ea a fost pusă în inimă.
2. Merge în veşnicii: vezi Psalmul 1 19,160
Mat.5,1 7 - Isus n-a venit, s-o desfiinţeze,
ci s-o împlinească.
Luca 16,1 7 -Ea va dura mai mult decât cerul şi pământul nostru - vezi şi Isaia 66.23.
LEGEA LUI MOISE - Cart ea Legii - APARĂ DIN CI IIVOT
Geneza 4,3-4 - I^egea jertfelor a luat fiinţă după păeătuire - vezi şi Gen.3.21. Col 2,14.16-17 - A avut sfârşit la Cruce.
N.B. în noua dispensatjune, LEGEA LUI DUMNEZEU trebuie să fie tot în INIMA OMULUI, ca la început - vezi Evrei 10,16.
36
Capitolul 6
LEGEA LUI MOISE SAU CARTEA LEGII
- LEGEA CEREMONIALĂ A JERTFELOR

ŞI SĂRBĂTORILOR-- UMBRA

Să reluăm textele pe care le-am citat cu câteva padini mai înainte şi să aflăm despre care lfegc vorbeşte Scriptura în ele.

Coloseni 2,14

‚A şters zapisul cu poruncile lui **care stăteau împotriva noastră** şi ne *era protivnic şi l-a nimicit pironindu-l pe Cruce".*

De la prima vedere, s-ar părea că Pavel vorbeşte în acest text despre Cele Zece Porunci, aşa cum susţin mulţi. Dacă însă studiem mai cu atenţie textul, Pavcl ne arată *că* la Cruce s-a desfiinţat legea lui Moise, sau Cartea legii care a fost pusă de leviţi în Cort. clar afară din Chivot. Şi, potrivit precizării, **aceasta era împotriva omului,** aşa cum a scris Moise la Deut. 31.26: *„iJunţi Cartea aceasta a legii şi pune{i-o lemgă Chivotul legământului Domnului,* Dumnezeului *vostru, ca săjie acolo* **ca martoră împotriva ta".**

Traducerea veche maghiară de Kâroli Gâspâr ne spune: **„A şters ceremoniile".**

Dar cum era acesta lege a lui Moise împotriva omului? Studiind Scripturile, constatăm că, dacă cineva călea una sau mai multe porunci din ('ele zece, pe cele două Table ale Legii nu erau scrise pedepsele, ei doar în legea lui Moisr

sau în Cartea legii, care prevedea pedepse aspre pentru călcătorii ei, aşa cum scrie Pavel la Evrei] 0,28: **„Cine a călcat legea lui Moise** *este omorât jără milă pe mărturia a doi sau trei martori",* iar ca exemplu, la Num. 15,32-36, este scris că un om a fost găsit că a strâns lemne în Sabat şl a fost omorât cu pietre.

Proorocul Daniel, referindu-se la expresia *„împotriva omului",* ne scrie cât se poate de clar: *„Ci tot Israelul a călcat Legea Ta* (deci Cele Zece Porunci) *şi s-a abătut astfel să n-asculte de*

glasul Tău. De aceea ne-au şi lovit blestemele şi jurămintele scrise **în legea lui Moise,** *robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva lui Dumnezeu..."*
"După cum este **scris în legea lui Moise,** *toate nenorocirile acestea au venit peste noi..."* (Dan. 9,11.13)
Acelaşi Pavel, în cuvântarea sa ţinută la Antiohia Pisidiei, precizează că legea lui Moise era împotriva omului, căci scrie: *„Şi oricine este iertat, prin El, de toate lucrurile de care* **n-aţi putut fi iertaţi prin legea lui Moise" (Fapte 13,39).**
Şi astăzi omenirea calcă Legea lui Dumnezeu şi mai ales Sabatul, pentru că nu-1 recunosc a fi ziua Domnului (Marcu 2,27.28; îs. 58,13; Exech. 20,11.12), dar nu mai sunt omorâţi cu pietre, pentru că nu mai este în vigoare legea lui Moise, ea fiind desfiinţată la Cruce (Col. 2,14). Totuşi, aceste păcate sunt scrise cu exactitate de îngerii lui Dumnezeu în Cărţile din Ceruri şi, dacă ele nu sunt mărturisite şi părăsite, aşa cum vom studia mai târziu, nu pot fi iertate, iar la revenirea lui Isus, călcătorii neiertaţi vor primi pedeapsa pentru ele (vezi Apoc. 20,12.13): *„Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de judecată. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii* **Şi morţii au fost judecaţi, după faptele lor,** *după cele ce erau scrise*

în *cărţâe acelea"* (vezi şi 2 Corint. 5,10): *„Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului dejudccală al lui Hris-tos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata, după binele sau răul pe care-l vafijăcut când trăia în trup".*
Dacă la Cruce a luat sfârşit legea lui Moise, putem înţelege acum foarte uşor ce a vrut să spună Pavel, când, în continuare, scria: **Coloseni 2.16:**
„Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o

lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat".
Acest text a fost. folosit în toate timpurile şi chiar astăzi de acei care susţin că cei convertiţi dintre Neamuri, pentru care, în mod deosebit, a scris Pavel, şi deci şi pentru noi, pot mânca şi bea orice, tară restricţie, după plăcere, fâră a mai fi obligaţi să păstreze legea sanitară dată de Dumnezeu prin Moise şi scrisă la Levitic cap. 11, pentru că ea a fost rânduită tot pentru evrei la muntele Sinai.
Pentru acelaşi motiv, susţin ei, creştinii nu mai au obligaţia să păzească Sabatul - ziua a şaptea a săptămânii din Legea lui Dumnezeu, el fiind amintit în acelaşi text (Col. 2,16).
Pentru înţelegerea acestui text „greu de înţeles" şi pentru a nu fi răstălmăcit greşit cum scrie Petru, apostolul Pavel se explică pe sine însuşi, când, în versetul următor - 17, precizează ce a vrut să spună colosenilor: „care *sunt UMBRA lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos".*
Din această precizare a lui, înţelegem clar că el nu s-a referit nicidecum, în vers. 16, la animalele curate şi necurate prevăzute în legea sanitară din Levitic 11, ci la mâncarea şi băutura care făceau parte din UMBRA, la zi de sărbătoare şi lună nouă care tăceau parte din UMBRA şi la o zi de Sabat ceremonial, care, de asemenea, tăceau parte din UMBRA, şi nicidecum la Sabatul zilei a şaptea
din Legea lui Dumnezeu.

Ca să putem înţelege această însemnată expresie „UMBRA", suntem nevoiţi să studiem cu atenţie Scripturile Vechiului şi Noului Testament.
Aşa cum am scris la început, Scriptura ne spune că prima pereche n-a ascultat de porunca lui Dumnezeu şi a mâncat din fructul oprit. Pentru acest motiv, ei trebuia să moară negreşit, să nu mai existe (Gen.2,16.17), dar, pentru că El i-a iubit pe ei şi pe cei ce aveau să vină după ei, a instituit o cale de salvare.

Chiar atunci. El a învăţat pe Adam să-şi mărturisească păcatul asupra unui miel nevinovat luat din Grădina Edenului şi tot atunci mielul a fost jertfit pentru iertarea păcatului lui. Acest miel reprezenta în simbol pe ISUS. ADEVĂRATUL MIEL AL LUI DUMNEZEU, Care avea să ridice păcatul lumii (loan 1,29).

Un cititor al Scripturii poate spune că aşa ceva nu stă scris pe primele ei pagini şi deci afirmaţia ar părea îndoielnică. Spre lămurire, să studiem următoarele texte:

în Gen. 3,21 stă scris că *„Dumnezeu a făcut lui Aclam şi nevestei lui haine de piele şi ia îmbrăcat cu ele".* Animalul sacrificat a îmbrăcat pe omul păcătos eu pielea nevinovăţiei lui, care, în mod simbolic, a reprezentat timp de patru mii de ani, de la Creaţiune la Cruce, ca UMBRA, pe Isus, adevăratul MIEL DE JERTFĂ, care a îmbrăcat în toate vremurile, ca şi astăzi, pe omul întors la Dumnezeu, cu HAINA NE VINOVAŢI El LUI" (Apoe. 5J2).

Un alt paragraf de la începutul Scripturii este cel de la Gen. 4,3-5, unde ni se arată că fiii lui Adam, Cain şi Abel, după ce s-au făcut mari, au adus şi ei jertfe. Cine i-a învăţat să aducă jertfe pentru păcatul lor? La începutul Scripturii nu scrie nimic despre aceasta! Şi totuşi, tragem concluzia logică din aceste texte că tatăl lor, Adam, i-a învăţat să aducă jertfe pentru păcatele lor, aşa cum şi el a fost învăţat de Tatăl lui. Creatorul.

De ce jertfa lui Abel a fost primită cu plăcere de Dumnezeu, iar a lui Cain, nu? Pentru că Abel a adus jertfă *„din oile întâi născute ale turmei lui", care preînchipuiau pe Mielul lui Dumnezeu care avea să Şi verse sângele pentru păcătos, iar jertfa lui Cain adusă „din roadele pământului"* n-a fost primită, pentru că n-a adus jertfă o fiinţă, n-a curs sânge, şi deci n-a reprezentat pe Isus.

Pentru întărirea susţinerii acestui principiu divin, redăm

următorul citat: „Se pune adesea întrebarea: De ce a instituit Dumnezeu sistemul jertfelor si al vărsării de sânge? Dumnezeu urăşte păcatul si urmările lui si unul din scopurile principale ale sacrificiilor era de a-1 face pe om ca să-1 urască la fel. El putea foarte simplu să sfătuiască pe oameni să nu mai păcătuiască, deoarece păcatul este dăunător şi urmează să fie pedepsit. Dar nu se producea o impresie mai puternică si mai persistentă atunci când se lăsa să se producă asupra lor o demonstraţie vizuală a urmării păcatului, astfel încât păcatul şi moartea, să apară în mintea lor ca o cauză cu efectul ei? **Iată motivul pentru care Dumnezeu, în Grădina Edenului, ca o consecinţă a păcatului lui Adam, a sacrificat un miel" (Din C.B.A.Z.Ş., cartea Leviticul).**

Menţionăm din nou că jertfa adusă pentru păcat de Adam şi de toţi urmaşii lui credincioşi nu era Mântuitorul, ci era doar UMBRA, simbolul Lui. Mântuitorul, adevăratul MIEL AL LUI DUMNEZEU, era REALITATEA (vezi Apoe. 5,12): *„Ei ziceau cu glas tare: 'Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, hogă{ia, ln(elepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!'".*

Se afirmă de către mulţi că jertfele au fost aduse numai de către evrei şi de unii păgâni influenţaţi de aceştia, şi numai de la Muntele Sinai încoace.

Scriptura nu ne spune aşa. Adam n-a fost evreu, căci, dacă ar ii fost, toţi urmaşii lui - şi deci şi noi - am fi fost

evrei: şi nici Cain şi Abel care au adus jertfe, nici patriarhii şi nici Noe care, după ce s-au scurs apele Potopului şi a ieşit din corabie cu toată familia sa, la anul 1656 de la Creaţiune, potrivit Cronologici Biblice, *„a zidit un altar Domnului; a luat din toate dobitoacele curate şi clin toate păsările curate şi a adus arderi de tot pe altar* (Gen. 8,18-20).

Primul evreu numit astfel în Scriptură a fost Avraam

(Gen. 14,13), care a trăit la jumătatea perioadei de timp dintre Adam şi Isus, deci în jurul anilor 2000. Până la Avraam, deci timp de două mii de ani, credincioşii lui Dumnezeu, neevrei, au adus nenumărate jertfe şi numai din animalele curate (vezi Gen. 8,20).
Avraam a avut ca fiu pe Isaae, fiul făgăduinţei. Fiii lui Isaac au fosl Ksau si lacov. Arest lacova rămas credincios lui Dumnezeu; a avut doisprezece Iii. Penultimul (iu al lui, losif, a fost vândut de fraţii lui şi a ajuns în Egipt. De la Adam si până la lacov, aproximativ 2200 de ani, capul de familie a fost rânduit a fi preotul familiei şi el aducea jertfa pe altar pentru păcatele lui şi ale familiei sale.
Din cauza foametei, lacov cu fiii şi familiile acestora, în număr de şaptezeci, au fost chemaţi de losif în Egipt. După moartea Iui losif, poporul evreu a ajuns rob egiptenilor. Ei au strigat către Bunul Dumnezeu şi, prin Moise, au fost scoşi din robie. în Egipt ei n-au mai respectat Legea lui Dumnezeu - Cele Zece Porunci - şi nici rânduielile jertfelor, pe care strămoşii lor credincioşi le-au îndeplinit cu stricteţe atâtea mii de ani. Ajunşi la Muntele Sinai, Dumnezeu le-a reîmprospătat, de acum în scris, toate poruncile şi legile care până aici le avuseseră doar oral şi transmise pe cale aceasta din tată în fiu. Pentru această importantă lucrare, Dumnezeu a folosit pe Moise care *„a învăţat toată înţelepciuneaEgiptenilor"(Fapte* 7,22), ştiind astfel să scrie şi să citească.

42

Dar, pentru că la ieşirea din Egipt au numărat mai mult de două milioane de suflete, şase sute de mii fiind cei ce erau în stare să poarte arma (Num. 1,45.46), Dumnezeu* â"ʷ trebuit să dezvolte sistemul jertfelor şi al preoţiei, alegând dintre fiii lui lacov seminţia lui Levi, ca să facă slujba de preoţi, pentru tot poporul, şi a dat instrucţiuni lui Moise, in mod amănunţit, pentru construirea unui Cort pe care, în pelerinajul lor prin

pustiu, aveau să-1 folosească drept loc de închinare, aşa cum stă scris în Cartea Exodului şi a Leviticului (vezi Evr. 8,5: *„Ei Jac o slujbă care este chipul şi UMBRA lucrurilor cereşti, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul; 'la seama, i s-a zis, săfaci totul după chipul care {ia fost arătat pe munte'").* Pe lângă acestea, Moise a primit legi şi instrucţiuni în legătură cu toate jertfele, care de aici înainte trebuia să fie aduse de popor numai la Cort, menţionate în Leviticul cap. 1-7, şi cele în legătură eu marile sărbători anuale, menţionate în Leviticul cap. 23, care erau surpanumite sărbători şi sabate ceremoniale, pentru că în unele din ele nu era îngăduit să se lucreze, ca şi în Sabatul zilei a şaptea a
săptămânii.
De exemplu: în Leviticul 23,26-32 este scris despre marea sărbătoare a evreilor, Ziua ispăşirii, care cădea în ziua a zecea a lunii a şaptea, deci în oricare zi din săptămână, şi totuşi se numea Sabat (ceremonial), pentru că n-aveau voie să lucreze în această zi.
Reamintim că toate aceste instrucţiuni primite de la Dumnezeu şi scrise de Moise într-o carte (se pare sul de piele), care erau în legătură cu jertfele şi sărbătorile ce preînehipuiau pe Isus, făceau parte din Legea ceremonială supranumită de apostolul Pavel, UMF3RA (Col. 2,17).
Este foarte necesar de precizat că Sabatul zilei a şaptea a săptămânii din Legea lui Dumnezeu - Cele Zece Porunci

- n-a făcut niciodată parte din legea ceremonială sau UMBRA, ziua de Sabat fiind instituită de Dumnezeu pentru odihna omului, chiar la Creaţiune. deci înainte de căderea lui în păcat (vezi Gen. 2.1-3; Marcu 2.27), deşi sunt cercetători ai Scripturii, care susţin că Sabatul a fost. dat pentru prima dată evrei tor la Muntele Sinai, susţinere care este în directă

contrazicere cu Sfintele Scripturi.
Şi. ca să nu facem - cu sau Iară bună -ştiinţă - vreo greşeală de interpretare a textului din Col. 2.16, pe care l-am scris mai înainte spre a li studiat, Pavel însuşi ne clarifică ce a intenţionat să spună colosenilor în acest verset 16, când în versetul următor, 17, serie: *„care sunt UMBliA lucrurilor viitoare, dar Impui este al lui IIristos".*
Din expunerea de mai sus. am ajuns la concluzia că „ziua de sărbătoare, luna nouă şi sabatul ceremonial" au lacul parte din UMBRA care şi-au avut împlinirea la Cruce, conform afirmaţiei lui Pavel de la Col. 2,14. text studiat mai înainte. Cum putem încadra însă ..mâncarea şi băutura", despre (•are Pavel a scris Colosenilor în cap. 2,16, în legea jertfelor care a fost UMBRA? Este vorba aici despre mâncarea şi băutura din legea sanitară dală de Dumnezeu şi scrisă în mod detaliat în Levi ticul cap. 1 1? A scris el colosenilor că pot mânca şi bea orice după plăcere? S-a conlrazis Divinitatea eu Pavel? Categoric, NU!
în Col. 2.17. Pavel vorbeşte aici despre mâncarea si băutura care erau puse împreună cu jertfele pe altar si erau mistuite de foc. aşa cum ne clarifică Scriptura: *„Să aduceţi din locuin{ele voastre două pâini ca să* /te *legănate într-o parte şi în alta; să fie făcute cu două/.ecimi de efă din floarea făinii şi coapte cu aluat. Afară de aceste jx'iuri, să aduceţi ca ardere de toi Domnului, şapte mici de un an, fără cusur, un oiţei şi doi berbeci; să adăugaţi la ei darul de* **44**
mâncare şi jertfa de băutură ofiişnuitc, ca dar de mfmcarc mistuit de foc, de un miros plăcui Domnului" (lxv. 23,17.18; Num. 28,12-14).
Din aceste versete reiese clar că Pavel n-a vorbit colosenilor despre alimentele pe ("are ei le foloseau pentru hrana lor, ci de cele care făceau parte din UMBRA şi care erau mistuite de foc pe altar.

O dovadă în plus, că aceste jertfe şi daruri de mâncare au avut sfârşit la Cruce, este şi profeţia pe care proorocul Daniel o face cu şase sute de ani mai înainte de împlinirea ei, când serie: „El va face un legământ trainic cu mulţi, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare..." (Dan. 9.27).
Având deci în vedere explicaţia de mai sus a textului de la Coloseni 2,16, se pune întrebarea: Dacă nu s-au desfiinţat prevederile legii sanitare din Lev. 11.1-47, de ce atunci Pavel scrie în epistolele sale texte ca acestea:
„Eu ştiu şi sunt încredinţat în Domnul Isus că nimic nu este necurat în sine..." (Rom. 14.14).
„Să *mâncaţi din tot ce se vinde pe piaţă, Jără să cercetaţi ceva din pricina cugetului"* (1 Cor. 10.25).
„Totul este curai pentru cei cura{i..." (Tit 1.15). *„Căci orice Jăptură a lui* Dumnezeu este buna şi *i\imic nu este de lepădat dacă se ia cu mulţumire"* (1 'fim. 4.4)?
Pentru înţelegerea acestor texte, pe care Scriptura ni le explică foarte clar, vom face un studiu mai amănunţit spre sfârşitul acestei broşuri.
Şi acum, să continuăm eu studiul textelor care se referă la o lege despre care apostolul Pavel serie Galafenilor că nu mai este necesară: **Galateni 2,18.19.21:**
„Căci dacă zidesc *iarăşi lucrurile pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege. Căci eu, prin lege am murii*

faţă de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu... Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu căci dacă nepriliănirea se capătă prin lege, degeaba a murit Hristos".
Galateni 3,1.2:
„O, Galateni nechibzuiţii Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit? Iată ce voiesc să ştiu de la voi: prin faptele legii aţi primit voi

Duhul, ori prin auzirea credinţei?"

Galateni 3,10.1 1:

„Căci toţi care se bizuiesc pe faptele legii, sunt sub blestem... Şi că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin lege, este învederat că cel neprihănit prin credinţă va trăi".

Galateni 3,13:

„Hristos nea răscumpărat din blestemul legii..."

Galateni 3,24.25:

„Astfel, legea ne-afost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiţi neprihăniţi prin credinţă. După ce a venit credinţa, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta".

Galateni 4,4.5:

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să căpătăm înfierea".

Galateni 5,1.4:

„Rămâneţi dar tari, şi nu vă plecaţi iarăşi sub jugul robiei. Voi, care voiţi săjîţi socotiţi nepriliăniţiprin lege, v-aţi despărţit de Hristos, aţi căzut din Har".

Pentru înţelegerea deplină a acestor câtorva texte, să ne reamintim ce este scris mai înainte, şi anume că Legea lui Dumnezeu - Cele Zece Porunci - nu face pe om neprihănit şi nu-1 mântuieşte. Ea este OGLINDA desăvârşită care ne arată numai murdăria caracterului nostru, adică păcatul; SÂNGELE LUI'ISUS - HARUL SĂU - este mijlocul prin care

suntem spălaţi de păcatele noastre, desigur, numai dacă dorim din toată inima şi le mărturisim (1 Ioan 1,9).

Ideea aceasta însemnată o găsim scrisă de Pavel, foarte clar, în Rom. 3,20: *„Căci nimeni* nu *va fi socotit neprUxănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoştinţa DEPLINĂ a păcatului* Şi el continuă să ne clarifice şi mai

convingător: *„Daci, ce vom zice: Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut DECÂT PRIN LEGE. De pildă, n-aş fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-arji spus: „Să nu pofteşti"* (Rom. 7,7). Deci, ca să nu facem nici o confuzie, apostolul ne dă aici ca exemplu porunca a zecea din Cele 7.eee Porunci.

Dar despre ce lege vorbeşte el Galatenilor? Pentru a le arăta ce a vrut să spună prin cuvinte ie: *„Toţi cei ce se bizuiesc pe faptele legii sunt sub blestem" (cap. 3,10); Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii... (cap. 3,13); Credinţa a desfiinţat-o* (cap. 3,25), Pavel pune o îndreptăţită întrebare: **Galateni** 3,19:

„itunci pentru ce este Legea?" Şi tot el răspunde în acelaşi verset: **„Ea a fost adăugată din pricina călcărilor** de Lege, *până când avea să vină Sămânţa..."*

Din acest, ultim text, reiese clar că Pavel a scris Galatenilor despre legea care „a fost adăugată", sau a fost aplicată de prima dată în Paradis după ce Adam a păcătuit; deci, legea jertfelor care la Muntele Sinai a fost scrisă de Moise, aşa cum am studiat mai înainte şi **„a fost adăugată",** aşa cum zice textul, **lângă Chivot.** Aceasta a fost Cartea legii.

Un alt text, care ne arată astăzi şi mai clar că Pavel a scris Galatenilor despre legea lui Moise sau Cartea legii, este cel care a fost citat mai înainte numai în parte, şi care zice:

„Căci toii cei ce se bizuiesc pe faptele legii sunt sub blestem; pentru că este scris: 'Blestemat este oricine nu stăruieşle în toate lucrurile scrise în CARI EA LEGII ca să le facă" (Gal. 3,10).

Acum ştim că blestemele erau prevăzute numai în această Carte scrisă de Moise (vezi Dan. 9.11.13; Fapte 13,39; P:vrei

10,28).
Sfintele Scripturi ne arată că evreii, care pe timpul apostolilor primeau credinţa creştină, pretindeau ea Neamurile oare se creştinau să primească tăierea împrejur şi să respecte sărbătorile si sabafeie ceremoniale (vezi Fapte 1 5,1). Cu aceştia Pavel a avut mult de lucru.
Pentru acest motiv, la Gal. 4.10, el scrie: *„Voi păziţi zile, luni, oremi şi ani",* sărbători care erau numai în legea lui Moise. De aceea, el adaugă la vers. 11: *„Mă tem să nu mă Jî ostenii degeaba printre voi", şi continuă: „Căci clacă zidesc iarăşi lucrurile pe care le-am stricat (vezi Col. 2,14) mă fac călcător ele lege"* (Gal. 2,18).
Şi, pentru a le arăta inutilitatea tăierii împrejur, scrisă în legea lui Moise care a avut sfârşit, el scria la
Galateni 5,2.3:
Jată eu, Pavel, vă spun că dacă ***vă veţi tăia împrejur,*** *llristos nu vă va folosi la nimic. Şi mărturisesc iarăşi, încă odată, oricărui om care primeşte tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată legea",* adică să se supună tuturor ceremoniilor din legea lui Moise, care nu mai erau în vigoare: *„Căci în llristos Isus, nici tăierea împrejur, nici nelăierea împrejur nu mai simt nimic, ci a fi o făptură nouă"* (Gal. 6,15).
Pe aceşti convertiţi dintre evrei, care învăţau pe creştinii convertiţi dintre Neamuri să se supună acestor ceremonii scoase din uz, Pavel îi socotea *"despărţiţi de I Iristos, cevzuţi diix har"* (Gal. 5,4).

Referindu-ne din nou la Galateni 3,25, unde stă scris: *„După ce a venit Credinţa,* nu mai suntem sub îndrumătorul acesta", s-ar părea că Pavel se contrazice cu sine însuşi căci la Romani 3,31 scrie: *„Deci prin Credinţă desfiinţăm noi Legea?*
Nicidecum! Dimpotrivă, noi întărim
Legea".

Afirmăm că slujitorul Domnului nu se contrazice. La Gal. 3,25 el vorbeşte de legea lui Moise, care a avut slărşit la Cruce (vezi Gal. 3,10; 4,10; 5,2.3; 6,15), iar la Rom. 3,31 el vorbeşte despre Legea lui Dumnezeu (vezi Rom. 2,20-23) care este şi azi în vigoare (vezi Luca 16,17).
O altă aparentă contrazicere ar părea să fie între Pavel, care la Gal. 5,1 scrie că legea este *, jugul robiei",* şi declaraţia lui Iacov care, la cap. 2,12, serie că este *„legea slobozeniei".*
Cu toţii suntem convinşi că Duhul Domnului, care a inspirat, pe cei doi apostoli, nu se contrazice. Pavel a vorbit Galatenilor despre legea lui Moise, aşa cum am studiat până aici (vezi Gal. 3.10), iar laeov despre Cele Zece Porunci (vezi Iacov 2,10.11).
„în timpul şederii sale în Corint, Pavel asesizat serioase probleme cu unele comunităţi deja întemeiate. Prin influenţa învăţătorilor falşi care se ridicaseră printre credincioşii din Ierusalim, dezbinarea, erezia şi senzualismul câştigase repede teren printre credincioşii din Galatia. Aceşti falşi învăţători amestecau tradiţiile iudaice, cu adevărurile Evangheliei. Ignorând hotărârile Consiliului General din Ierusalim, ei constrângeau pe convertiţii dintre Neamuri să păzească legea ceremonială" (F. A pag. 381 /1,
ed. engleză)
Romani 10,4:
„llristos este sfârşitul legii, pentru ca oricine crede în El,- să poată căpăta neprihănirea".
c.4. O singură Scriptură
49
Versetul 5, următor, ne arată că *„Moise scrie"...* Ori. noi ştim acum, iin acest studiu, că Moise a scris în Carnea legii toate ceremoniile de la Cort, care au fost UMBRA lui Isus.
Şi dacă, totuşi, cineva s-ar îndoi de această afirmaţie din versetul 5, menţionăm că expresia „ş/ârşi/"din Rom. 10,4, în

limba greacă este **„telos",** care în limba română înseamnă: desăvârşit, scop final, punct culminant, maturitate, împlinire, ţintă.
Exact aceeaşi expresie **„telos"** o găsim şi în 1 Tlm. 1,5, unde este tradusă: **„Ţinta poruncii-** - *sau a legii* - **este dragostea".**
Dacă acest verset ar fi fost tradus ca la Rom. 10,4: *„Sfârşitul jx>runcii este dragostea",* oricare dintre cititorii Scripturii ar declara că traducerea nu este corectă, pentru că *„dragostea"* (loan 14,15), „nu *ua pieri niciodată"* (ICor. 13,8). *„căci ea este Caracterul lui Dumnezeu"* (Îs. 51,4).
în concluzie, mai corect ar lî fost ca. ia Rom. 10,4, să se traducă: Hristos este ŢINTA LEGII, pentru că această expresie se potriveşte pentru amândouă, una fiind Caracterul Său, iar cealaltă fiind Umbra Sa. **Romani 14,5.6:**
„Unul socoteşte o zi mai presus decât alta; pentru altul toate zilele sunt lafeL Fiecare să fie deplin încredinţat în mintea Iul Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul n-oface".
în acest, verset, Pa vel nu vorbeşte despre ziua a şaptea a săptămânii - sâmbăta - pe care Domnul a ereat-o la început pentru odihna omului (vezi Marcu 2,27) şi care este semnul dintre Dumnezeu şi om (vezi Ezech. 20,12), ci despre zilele de sărbători ceremoniale, care erau scrise în Cartea legii şi pentru care Pavel, la început, a arătat oarecare îngăduinţă creştinilor din Roma, pentru ca mai târziu aceasta să provoace o nedorită confuzie între ei. printre Coloseni şi Galatenî.
50
Pentru acest motiv a fost nevoit să scrie tot aşa Galatenilor: *„Voipăziţi zile, luni, vremi şi ani Mă tem să nu măji ostenit degeaba printre voi"* (Gal. 4,10.11) şi Colose-nilor: *„Nimeni să nu vă judece... cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat"* (Col. 2,16), pentru că au avut sfârşit la Cruce (vezi Col. 2,14).

2 Corinteni 3,7.11 :
‚Acum dacă slujba aducătoare de moarte scrisă şi săpată în pietre, era cu atăta slavă încăt Jiii lui Israel nu puteau să-şi pironească ochii asupra feţei lui Moise, din pricina străluciriifeţei lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare" (vers. 7).
„în adevăr, dacă ce era trecător era cu slavă, cu atât mai mult va rămăne în slavă ce este netrecător" (vers. 11).
Cu acest text, unii cercetători ai Scripturii susţin că *„shyba aducătoare de moarte, scrisă şi săpată în pietre",* adică Legea lui Dumnezeu, a fost trecătoare, conform specificării din vers. 11.
Dacă însă citim cu mai multă atenţie vers. 7, vedem că Pavel scrie foarte clar că strălucirea feţei lui Moise era trecătoare şi nicidecum *„sliyba aducătoare de moarte* (Rom. 6,23) *scrisă şi săpată în pietre"* (vezi 2 Cor. 3,7). **Evrei 7,19:**
„Căci legea n-a făcut nimic desăvârşit, şi pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu".
Şi în acest text, Pavel vorbeşte tot de legea jertfelor, supranumită şi UMBRA, pe care preoţii leviţi au fost obligaţi s-o aducă la îndeplinire până la Cruce (Col 2,14), aşa cum scrie el în acelaşi capitol, la vers. 11.12.28: „Dacă dar, desăvârşirea *ar fi fost cu putinţă prm preoţia loviţilor, căci sub preoţia aceasta a primit poporul legea - ce nevoie*

mai era să se ridice un alt Preoţi după rănduiala lui Melchiscdec, şi nu după rânduiala lui Aaron?" (vers. 1]).
„Pentru că, odată schimbată preoţia, trebuia numai decât să aibă loc şi o schimbare a legii" (vers.] 2).
„în adevăr, legeapune maripreoţipe nişte oameni supuşi slăbiciunii, dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată legea, pune pe Fiul care este desăvârşit pentru veşnicie"

(vers. 28).
De ce legea aceasta a jertfelor, sau UMBRA, „n-a făcut nimic desăvârşit?" Tot apostolul Domnului ne arată clar la Evrei 10,1.4:
„în adevăr, legea care are UMBRA bunurilor viitoare, nu înfăţişarea adevărată a lucrurilor (care era Isus), nu poate **niciodată,** *prin aceleaşi jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârşit pe cei ce se apropie"* (vers. 1).
„căci este cu neputinţă ca sângele taurilor şi al ţapilor să şteargă păcatele" (vers 4).
Aceste jertfe au fost. obligatorii; ele au iertat doar păcatele. Sângele animalelor n-a putut face lucrarea de curăţire definitivă. Doar moartea lui Isus pe cruce -SÂNGELE SĂU - poate face această lucrare însemnată!
Iată singurul motiv pe (-are ni-1 prezintă Pavel la Rom. 7,7 şi lacov la cap. 1.23-25, şi anume, să ne uităm în OGLINDA sulletului nostru, să cerem iertare pentru orice călcare de Lege (vezi 1 loan 1.9) şi prin Sângele lui Isus să fim pe deplin curăţiţi (vezi 1 'Hm. 2.5.6).
Şi, ca să încheiem acest subiect important, în care Scripturile ne-au arătat despre ce lege vorbeşte Pavel în epistolele sale, când scrie că s-a desfiinţat, mai amintim încă un text care adesea face obiectul unor discuţii controversate în rândul cercetătorilor Scripturii:
Fapte 15,24:
„Fiindcă am auzit că unii, plecaţi dintre noi, fără vreo însărcinare clin partea noastră, v-au tulburat prin vorbirile ***52*** *lor şi v-au zdruncinat, sujletele, zicând să vă tăiaţi împrejur şi să ţineţi legea".*
Despre ce lege este vorba în acest verset? Acum, toţi cititorii acestor studii ştim că tăierea împrejur nu iăcea parte din Legea Celor Zece Porunci, ci din legea eeremoni-ală sau legea lui Moise.

Dar, ca să ne fie şi mai clar. citim la Fapte î 5,1: „Câ(iua *oameni veniţi din îudeea, învăţau pe fraţi* ,şi *ziceau: 'Dacă nu sunteţi tăiaţi împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteţi jî mântuiţi";* iar versetul 5 din acelaşi "capitol ne arată exact la ce lege s-au referit *„apostolii şi presbiterii"* (vers. 22), în vers. 24 pe care l-am citat mai înainte: .Atunci ***unii*** *din partida Fariseilor, s-au ridicat şi au zis că Neamurile trebuie săjle tăiate împrejur şi să li se ceară* **să păzească legea** lui **Moise".**

Cu acest text, care ne arată clar care a fost discuţia aprinsă dintre evreii creştinaţi şi Neamurile creştinate! eu care apostolii au fost confruntaţi şi mai ales apostolul Pavel, încheiem capitolul acesta, cu speranţa că Sfintele Scripturi ne-au lămurit pe deplin şi, pe viitor, nu vom mai face confuzie între legea ceremonială a lui Moise sau UMBRA (vezi Col. 2,17; Evr. 10.1). care a avut sfârşit la cruce, şi Legea lui Dumnezeu, care este veşnică (Ps. 119.160; Luca 16,17), Lege pe care o vom studia în continuare.

53

(Sapi+olul 7

LEGEA LUI DUMNEZEU SAU
CELE ZECE PORUNCI -
TABLELE LEGII - LEGEA MORALĂ

în cele ce urmează, vom studia acest vast şi important principiu, care reprezintă Caracterul Divinităţii.

Bunul Dumnezeu să trimită Duhul Său cel Sfânt ca să ne ajute să înţelegem pe deplin *„Cumzice Scriptura",* când vorbeşte despre acest subiect mult controversat în lumea creştină.

Toţi cercetătorii Scripturii ştim că Dumnezeu, în Bunătatea Sa, a trimis aici pe pământ pe Isus şi, prin jertfa Sa, a devenit MÂNTUITORUL nostru, Care ne oferă în dar MÂNTUIREA (1 Tim. 2,3.4).

MÂNTUIREA, zice Scriptura, înseamnă IERTAREA PĂ-

CATELOR (Luca 1,77).
PĂCAT este, potrivit.Scripturii, FĂRĂDELEGE (1 Ioan 3,4). Traducerile: română de Niţulescu şi Galaction; engleză, versiunea King James; germană de Leander; franceză de Segond; maghiară de Gâspâr şi altele, scriu şi mai clar: PĂCAT ESTE CĂLCAREA LEGII.
De altfel, expresia FĂRĂ DE LEGE şi CĂLCAREA LEGII înseamnă unul şi acelaşi lucru.
Sunt însă cercetători ai Scripturii care susţin cu toată convingerea că, de când au venit la credinţă, ei nu mai păcătuiesc, pentru că Isus a luat loc în inimile lor.

Ce ne spune Scriptura? *„Dacă zieem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi " „Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos şi Cuvântul Lui nu este în noi"* (1 Ioan 1,8.10).
Apostolul Pavel face câteva declaraţii în epistola sa către Romani, care dau răspuns celor ce susţin că Legea Celor Zece Porunci s-a desfiinţat pentru creştinii noutestamen-tari, texte pe care le vom studia ceva mai târziu. Acum, însă, să amintim unul din ele, în care Pavel ne arată singurul mijloc prin care putem descoperi păcatul în noi: *„Deci, ce vom zice: Legea este ceva păcătos? Nicidecuml Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut DECÂT PRIN LEGE"*
(Rom. 7,7).
Şl ca să nu se Tacă nici o confuzie între legi şi ca să ştim precis că în acest verset, el vorbeşte de Cele Zece Porunci, el dă ca exemplu porunca a zecea din Decalog şi zice*. *„De pildă, n-aşji cunoscut pojla, dacă LEGEA nu mi-arji spus: 'Să nu pojieşti'" (Rom. 7,7).*
Pavel, ca şi Ioan, face aceeaşi declaraţie: *„Nu este nici un om nepriliănit, nici unul mcicar"* (Rom. 3,10), *„căci toţi au păcătuit"* (Rom .5.12).

Dacă toţi au păcătuit şi astfel suntem întinaţi, atunci care, zice Scriptura, este plata păcatului? La Romani 6,23, scrie că „ESTE MOARTEA". Şi, ca să nu murim, ce avem de fãcut?

Apostolul lacov, la cap. 1,23-25, ne recomandă singura soluţie de salvare: *„Căci dacă ascultă cineva Cuvântul şi nu-l împlineşte cu fapta, seamănă cu un om care îşi priveşte faţa într-o OGLINDĂ; şi, după ce a privit, pleacă şi uită îndată cum era. Dar cine îşi va adânci privirile în LEGEA DESĂVÂRŞITĂ, care este Legea slobozeniei, şi va stărui în ea nu ca un ascultător uituc,* ***ci ca un împlinitor cu fapta,*** *va fi FERICrr în lucrarea lui."*

55

Şi, pentru ca să ştim despre ce Ixge declară el că este *„desăvârşită, care este* Legea *slobozeniei"* şi care ne face *„J'erici(i",* la cap. 2, J J, lacov ne dă ca exemplu poruncile a şaptea şi a şasea din Cele Zece, pe care le aseamănă cu o oglindă; ea nu spală petele de pe noi. ci doar ni le arată; aşa cum scrie şi apostolul Pavel la Romani 3,20: *„Căci nimeni nu vaji socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele ÎMgii, deoarece* **prin** Lege **vine cunoştinţa DEPLINĂ a** păcatului." Sunt mulţi aceia care sparg OGLINDA sau numai o înlătură, spre a nu-şi mai vedea petele, dar lacov, la cap. 2JQ, ne avertizează că, dacă cineva **nu admite una din** Cele Zece, „se **face vinovat de toate";** Ioan, ucenicul iubit, declară de asemenea: *„Nimic întinat nu va intra în Sfânta Cetate"* (vezi Apoc. 21.27).

în continuare, vor II menţionate numai câteva din ne-număratele texte din Vechiul si Noul Testament, pe care Silnicie Scripturi ni le prezintă în legătură cu l^gea Iui Dumnezeu - Cele Zece Porunci - şi perioada la care se referă.

C^api+olul 8

LEGEA LUI DUMNEZEU ÎN VECHIUL TESTAMENT

ÎNAINTE DE CREAŢÎUNE

2 **Petru 2,4:**

„Căci dacă n-a cruţat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit..." deci, potrivii textului de la 1 loan 3.4. unde scrie: „...şi păcatul este călcarea Legii", aceştia au călcat
Legea lui Dumnezeu.

Se pune întrebarea: Care din Cele Zece Porunci a fost călcată de Satana cu îngerii lui?

Proorocul Isaia ne scrie: *„Ţu ziceai în inima (a: 'Mă ooi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de* stelele fui Dumnezeu; *voi şedea pe* muntele *adunării dumnezeilor, la capătul miaxâ-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voiji ca Cel Prea înalt'. Dar ai fost* aruncai. în *locuinţa* morţilor..." (Is. 14,13-15).

Din textele de mai sus. reiese clar că Satana a călcat poruncile întâia şi a doua, pentru că a vrut să fie ea DumnezeUjSi porunca a zecea, pentru că a poftit locul lui Dumnezeu, care nu i se cuvenea, el fiind doar o creatură a lui Dumnezeu, împreună cu îngerii lui.

Acelaşi argument este susţinut de loan. căci scrie: „Cine păcătuieşte este de la diavolul, **căci diavolul păcătuieşte de la** început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului" (1 loan 3.8).

57

Deci, diavolul a inventat păcatul, a călcat Legea, înainte de crearea pământului nostru şi a lui Adam, care,, după ce a fost. adus la fiinţă, a primit porunca de la Creator, ca „să *lucreze gradina şi s-o păzească" de acest vrăjmaş* (vezi Gen.2,15).

LA CREAŢIUNE

Geneza 2,1-3:

.Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul şi toată oştirea lor. în ziua a şaptea Dumnezeu Şi-a sfârşit lucrarea pe care o făcuse; şi în ziua ci şaptea Dumnezeu S-a odihnii de toată

lucrarea Ijii pe care o Jăcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a Şaptea şi a sfmlU-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise şi o făcuse".
Sunt mânuitori ai Scripturii care şi la aceste versete^? găsesc o remarcă, şi anume că. in Cartea Sfântă, stă scris că Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea pe care o tăcuse, aşa cum spune textul, iar pe om 1-a blestemat să lucreze „în *toate zilele.uie(ii"* lui, pentru că a păcătuit (Gen.3,17), fără ca să aibă dreptul la o zi de odihnă.
Pentru clarificarea acestei probleme foarte importante, după patru mii de ani, vine Creatorul planetei noastre (vezi loan 1,1-3.14; Col. 1.12-16). ca să ne spună pentru cine a creat El această zi, şi spune: „SABATUL A FOST FĂCUT PENTRU OM", pentru că OMUL fusese deja creat în ziua a şasea (vezi Mareu 2,27).
De remarcat este faptul că Adam şi soţia lui au păstrat această zi în Paradis, înainte de păeătuire, **ea fiind sfinţită de Creator,** pentru două lucruri: Să se odihnească omul după şase zile de lucru şi, oprindu-se de la orice activitate fizică, să preamărească pe Creatorul său, în mod deosebit în ziua de Sabat.
58
Scriptura ne reaminteşte că Isus, potrivit declaraţie! Lui, a Lut Sabatul pentru om si nicidecum BPP^^M - Adam nefiind evreu şi nici urmaşii iui. timp de doua mu de ani Dană la Avraam.
Să reţinem însă si faptul că. la începutul Scripturii, nu stă scris că la Creaţiune Domnul ar fi zis: *^nufua^ dumnezei afară de Mine; Să nu-ţifaci* Ue *clup aoj** , & nu *iei* în desert *numele Lui; Să nu ucizi; Sa nu* cam* adulter. Să *nufuri; Să nu minţi; Să nu pofteşti",* porunci pe care toţi creştinii, cu unele excepţii, le accepta.
Este interesant că tocmai porunca a patra, cart vorbeşte de

Sabatul zilei a şaptea, pe care Creatorul a insh-tJt-o chiar atunci pentru om. şi care este rcsp.nsad foarte mulţi, este menţionată cu precădere ta *£*"£« Scripturii, când scrie: **„Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o,** pentru *că în ziua aceastaSa* odtfiml de *toată lucrarea Lui pe care o zidise şi o Jăcuse* (Gen,.2*i*&. La Creaţiune, Dumnezeu a pus Legea Sa m inima omului si a dorit ca ea să rămână acolo în tot timpul existenţei sale pe acest pământ, după cum este sens la Deut 6 4-6: *.Ascultă Israele! Domnul* Dumnezeul nostru *este singurul Domn.* Să iubeşti pe *Domnul* DumnezeuUau *cu toată inima ta. cu tot sujletul tău şi cu toata puterea ta Şiporuncile acesteape care ţi le dau «stăti, sa le "*"*" ta..."* Reamintim că aceste două porunci ale iubirii sunt rezumatul celor zece, cum am mai scris, şi nicidecum înlocuirea lor (vezi 2 loan vers. 5.6).

Aceeaşi afirmaţie o face si Pavel. când la Romani 2 14 15 scrie: *.Căci Neamurile măcar că n-au Lege jac din Jirc lucrurile Legii, prin aceasta ei. care n-au o lege. îşi sunt singuri lege; şi ei dovedesc că lucrarea Lega este sensa* m *inimile lor".*

59

Tot apostolul Domnului ne spune că Legea lui Dumnezeu trebuie să se găsească acolo unde Creatorul a pus-o, când 1-a făcut pe olti/şi scrie: *„iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele /Ale, zice Domnul: "Voi pune Legile Mele în inimile lor şi le voi scrie in mintea lor'"* (Evrei 10,16).

DUPĂ IEŞIREA DIN PARADIS

Geneza 4,6.7:

„Şi Domnul a zis lui Cain: 'Pentru ce le-ai mâniat şi pentru ce (i *s-a posomorât faţa? Nu-i aşa? Dacă faci bine vei/i bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândeşte la uşă; dorm (a lui se tine după tine, dar tu să-l stăpâneşti'".*

Din Paradis au fost scoşi afară numai Adam şi Eva, ca, după

aceea, ei să aibă pe Cain şi apoi pe Abel, primii lor fii. Aceştia, ajunşi la maturitate, a trebuit să aducă jertfe pentru păcatele lor, aşa cum am studiat mai înainte. Jertfa lui Abel a fost primită de Dumnezeu, pentru că el a aclus-o, conform instrucţiunii date lor de Adam, din oile turmei lui. Jertfa lui Cain nu a fost primită, pentru că el a adus-o din roadele pământului şi, deci. n-a murit o viaţă, n-a curs sânge, n-a preînehipuit pe Mântuitorul.

Şi, pentru că Domnul nu i-a mistuit jertfa ca lui Abel, Cain a pus de gând să ucidă pe fratele său şi, pentru acest motiv, este avertizat: Ai grijă că *„păcatul pândeşte la uşă",* care însemna călcarea lAîgii (vezi 1 loan 3,4).

Şi totuşi Cain n-a ascultat şi 1-a ucis pe fratele său, Abel. Pentru aceasta. Scriptura ne spune că Domnul i-a blestemai (Gen.4,10.1 1).

Se pune întrebarea: Cum a putut Domnul să tragă la răspundere pe Cain, clacă el nu ştia că A UCIDE este păcat?... Legea era pusă în inima lui şi o cunoştea, deşi la începutul Scripturii nu scrie: *„Să nu ucizi".*

60

ÎNAINTE DE MUNTELE SINAI

Geneza 26,5.4:

„Pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea şi a păzit ce i-am cerut, a păzit Porui\cile Mele, orânduirile Mele şi Ijigile Mele", „îi voi înmul{i sămânţa ca stelele cerului..."

Avraam a trăit în jurul anului 2000, la jumătatea timpului dintre Creaţiune si naşterea lui Isus.

Deci, cu cinci sute de ani mai înainte de a ajunge evreii la Muntele Sinai, Dumnezeu lăuda pe acest credincios că păzea Poruncile Sale.

Ne întrebăm, de unde a ştiut el să păzească Poruncile lui Dumnezeu, dacă ele au fost date de prima dată evreilor la Muntele Sinai, aşa cum se susţine de către foarte mulţi?

Geneza 39,9:
.....Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?"
Din Scriptură ştim că penultimul fiu al lui Iacov a fost vândut de fraţii lui şi a ajuns în Egipt, rob în casa lui Potilar. mai marele lui Faraon. Cuvintele de mai sus au fost adresate de el soţiei stăpânului său. (-are ar Pi dorit ca el să păeătuiaseă cu ea. Din cuvintele adresate ei, reiese clar **că Iosif cunoştea bine porunca** a **şaptea, din Cele Zece,** deşi până la el nu găsim menţionată această poruncă în Scriptură. El n-a vrut să dezonoreze pe Dumnezeu, prin călcarea acestei porunci.
Exod 15,26:
„El a zis: 'Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, •dacă *vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile **Lui şi dacă** vei păzi **toate Legile Lui,** nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul care te vindec'".*
Exod 16,22-30:
„în *ziua a şasea au strâns hrană îndoit, şi anume doi omeri de fiecare. Toţi fruntaşii adunării au venit şi au spus*

*lui Moise lucrul acesta. Şi **Moise le-a zis: 'Domnul a** poruncit **aşa.** Mâine este ziua de odihnă, **Sabatul închinat** Domnului; coaceţi ce aveţi de copt, Jîerbeţi ce aveţi de fiert şi păstraţi până a doua zi climmeaţa tot ce va răiiylne'. Au lăsat-o pană a doua zi dimineaţa cum poruncise Moise; şi nu s-a împuţit şi n-a făcut viermi. Măncaţi-o azi căci este ziua Sabatului; azi nu veţi găsi mană pe câmp:.. în ziua a şaptea, unii din popor au ieşit să strângă mană şi n-au găsit Atunci Domnul a zis lui Moise: **'Până când aveţi de gând să nu păziţi poruncile şi Legile Mele?'** Vedeţi că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea în ziua a şasea vă dă hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui, şi în ziua a şaptea nimeni să nu iasă din locul în*

care se găseşte. Şi poporul s-a odihnit în ziua a şaptea".
După ce au trecut Marea Roşie, Moise cu tot poporul au ajuns la Mara, unde Domnul le-a dat apă bună de băut, şi apoi în pustia Sin, unde, pentru prima dată, au primit ca hrană mana cerească pe care o adunau în fiecare zi, în afară de Sabat, în tot timpul călătoriei lor prin pustiu. **Deşi ei se** aflau **cu mult înainte de Muntele Sinai, Domnul îi** mustră **pentru călcarea Sabatului şi a celorlalte porunci.** Cum au călcat însă evreii Sabatul şi celelalte porunci, dacă ele au fost date de prima dată la MunteleSinai, şi -până să ajungă acolo - mai aveau mult de călătorit?
Deci, Legea lui Dumnezeu, fiind Caracterul Său (vezi îs.51,4): *„...Căci din Mine vă ieşi Legea, şi voi pune LEGEA MEA LUMINA POPOARELOR", iar la Is.42,21 acelaşi prooroc scrie: „Domnul a voit pentru DREFIATEA LUI să vestească o Ijzge mare şi minunată", a existat, există şi va exista veşnic, la fel ca Sine însuşi (vezi lAica 16,17: „Este mai lesne să treacă cerul şi pământul, decât să cadă o singură frântură de slovă din* Lec/tf".] —

Capitolul *9*

LA MUNTELE SINAI ŞI, DUPĂ ACEEA, PÂNĂ LA ISUS

După aproximativ 2500 de ani de la Creaţiune si cu 1500 de ani mai înainte de naşterea lui Isus, Moise împreună cu poporul scos din Egipt au ajuns la Muntele Sinai. **Aici, Domnul a reeditat în scris Cele Zece Porunci** şi pe toate celelalte, aşa cmii am studiat până
acum.
Spre deosebire de celelalte legi pe care le-a scris Moise din porunca lui Dumnezeu, cele două Table de piatră au fost scrise cu degetul lui Dumnezeu, **singura Operă de pe pământ scrisă cu degetul Său;** ele au fost puse in Chivot, care se afla în Sfânta Sfintelor de la Cortul întâlnirii şi asupra căruia,

potrivit Scripturii, se manifesta prezenta
Dumnezeirii.
Acest Chivot, în care erau puse Tablele Legii, era socotit piesa principală din Cort, inima Cortului, piesă pe care n-avea îngăduinţa s-o vadă nimeni, nici preoţii care slujeau la Cort, şi mai târziu la Templu, si nici chiar marele preot, ca să nu moară. Marele preot avea îngăduinţa să-1 vadă doar o singură dată pe an, în ziua a zecea a lunii a şaptea, deci în Ziua Ispăşirii (vezi I.ev.23,26-32), şi să îndeplinească lucrarea încredinţată lui (vezi *JCV*. 16,1-34). Redăm în continuare porunca a patra din Cele Zece Porunci.

63

Exodul 20.8-11:

„Adu-ţ,i aminte de ziua Sâmbetei ca s-o şjui(eşti", aşa cum a tradus din original Niţuleseu. Galaetion, trad. engleză şi altele. *„Sci lucrezi şase zile şi să-{ijaci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici Jiul tău, nici fiica (a, nici robul tău, nici roaba ia, nici vita ia, nici străinul care este in casa la. Căci în şase zile a Jacul Domnul cerurile, pământul şi marea şi lot ce este în ele, iar în ziua a şaptea Sa odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sjintit-o".*

Menţiunea făcută la începutul poruncii: *„Adu-{i aminte..." ne* dă convingerea. In plus, că toţi credincioşii au păstrat, ziua de Sabat ca *„zi de odihnă închinată Domnului",* de la Creaţiune şi până la robia egipteană. Dacă cinstirea acestei zile n-ar II existai până aici, cei ajunşi la Muntele Sinai n-ar fi avut despre Ce să-şi aducă aminte.

O altă remarcă foarte însemnată este şi faptul că, dacă omenirea ar fi respectat Legea lui Dumnezeu, şi deci şi Sabatul în care ne este arătat că Domnul este Singurul Creator, n-ar 11 existat atei si nici evoluţionisti care să născocească

teorii pretinse ştiinţifice.
De aceea Pavel. inspirat, scrie: *„S-aujălit că sunt înţelepţi şi au înnebwut, şi au schimbat slava Dumnezeului Nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, pcisări, dobitoace cu patru picioare şi icirâtoare. De aceea Dumnezeu ia lăsat pradă necură{ici, să urmeze pojlele inimii lor...* Căci au **schimbat în** minciună **adevărul lui Dumnezeu şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este** binecuvântat în veci" (Rom. 1,22-25).
Psalmul 1,1.2:
„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte pe calea celor păcătoşi (călcători de Ixigc), şi nu se

aşază pe scaunul celor batjocoritori! Ci îşi găi <■■ l< plăcerea în Legea Domnului şi zi şi noapte cuyeUi la Legea Lui".
Psalmul 119,160: .
.temelia'Cuvântului Tău este Adevărul şi toate Legile Tale cele DREPTE sunt VEŞNICE".
Cu o mie de ani mai înainte de naşterea iui Isus, Daviri numeşte FERICIŢI pe toţi împlinitorii Legii, făcând aceeaşi afirmaţie ca şi Iacov; la cap. 1,25.
De remarcat este şi faptul că psalmistul .scrie, în cap. 119, aproximativ şaizeci de texte despre .Legea-Domnului.
⁞ *„Domnul a voit pentru DREPTATEA LUI să vestească ir Lege mare şi minunată".* ■ .
Proorocul Isala, care .a vestit naşterea şi. suferinţele Lui, aşa cum am scris la început, se uneşte cu Dayid, şi aceşti doi prooroci inspiraţi ne mărturisesc'că Poruncile lui Dumnezeu sunt DREPTE şi **dăinuiege** *ăi&.* ¥eşaieis **până** *în* **Veşnicii,** c*.'ff! Autorul IOT, afirmaţie pe care o repetă Isus şi în noua dispensaţîune, la Luca 16?17: „Este mai lesne să treacă cerul şi .pământul, decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege".

■ **Isaia..58,-13.14:.** *,,Dacă* îţi *vei opri piciorul în ziua Sabatiâai,. ca să nu-faci gusturile* tale In *ziuaMea. cea sfântă; dacă Sabatul vajî desfătarea ta, ca* să *sjuiţeşti pe Domnid, slăvindu-L, şi dacă* îi *vei cinsti, neunnând căile tale, neuidcletiiicindu-ie cu treburile tale şi nedându-te. lajlecării, atunci..te vei putea desfată în* Domnul".
Proorocul-Isaia..ne .atenţionează că Sabatul este : sfântă a Creatorului (vezi Marcu. 2,28;. „.,. *Hui, omului t . Domn, chiar şi ai Sabatului") şi nu alui Moise sau a* < -far *Pavel ne scrie, că „El este Acelaşi ieri şi azi şi* în o.
c.5. O singură Scripiu. ă
(
(Evrei 13,8) şi, pentru că Legea a fost rostită cu voce tare de Creator pe Sinai (Deut.5,6-22), El nu va schimba ce a ieşit de pe buzele Lui (vezi Ps.89,34; Maleahi 3,6; lacov 1.17).
, • -•.', < ".'
Isaia 56, 1-8* • '
„Aşa *vorbeşte Domnul: 'Păziţi ce este drept şi faceţi ce estq bine: căci mântuirea Mea este aproape să. vină şi neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta şi de Jiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul ca* să nu-*l păi\găreascâ şi. stâpânindu-şi mâinile ca să nu facă nici un răul Străinul care se alipeşte de Domnul, să nu zică: Domnul mă va despărţi de poporul Săul' Şifamenul să nu zică: lată eu sunt un copac uscat'. Căci aşa vorbeşte Domnu': 'Famenii care vor păzi Şabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut şi vor stărui în legământul Meu, le voi da în Casa Mea şi înăuntrul zidurilor Mele, un loc şi un nume mai bun decăt fii şi fiice; le voi da un nume veşnic, care nu să'va stinge. Şi pe.străinii care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească şi să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, şi pe toţi cei care vor iubi-Sabatul, ca să nu-l pângărească, şi vor stărui în LEGĂMÂNTUL MEU, îi voi*

aduce la Muniîle Meu Cel Sfănt şi-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot şijcrtjelelor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi O CASĂ DE RUGĂCIUNE PENTRU TOATE POPOARELE'".

Am redat aici câteva texte care ne arată că Dumnezeu a chemat în toate timpurile pe toţi oamenii ca să-i -slujească, fără să ţină cont de rasă sau de neam, şi nu numai pe evrei, ca să-i facă fii şi fiice în „Casa Sa de .Rugăciune", rânduită „pentru toate popoarele". .^;

Obligaţia de căpetenie a tuturor era respectarea Legii lui Dumnezeu, supranumită, aşa cum este arătat în vers.6 de mai sus: „.. .CUVINTELE 1.EGĂW *'TUUJI - Cele Zece-Porunci

- (vezi Ex.34,28; Deut.4,13; Deut.9,9.1 1. ele). Pe lângă acestea, a trebuit, desigur, aduse la îndeplinire, aşa cum am studiat, şi legile ceremoniale, valabile până la Cruce. Se pune întrebarea: Pentru ce zice Scriptura că Cele Zece Porunci sunt *„Cuvintele Ijegământuluiî* Pentru că ele sunt Caracterul lui Dumnezeu, aşa cum acelaşi prooroc scrie în continuare: Isaia 51,4:

„Ia aminte spre Mine dar, poporul Meu, pleacă urechea spre Mine, neamul Meu. Căci din Mine va ieşi Legea şi voi pune Legea Mea lumină popoarelor".

Duhul Domnului i-a arătat lui Isaia lucrarea pe care aveau s-c facă ucenicii şi adevăraţii creştini printre toate popoarele, după învierea şi înălţarea lui Isus la Ceruri, şi anume, Evanghelia împărăţie' în care este cuprinsă Legea care a ieşit din Dumnezeu şi care avea să fie vestită tuturor, şi nouă, astăzi, care ne apropiem cu paşi grăbiţi.

de revenirea lui Isus.

Un motiv esenţial pentru care trebuie să ne însuşim Caracterul lui Dumnezeu este că noi trebuie să ajungem din nou în Raiul de unde am căzut şi unde Adam, înainte de păcătuire, s-a

odihnit după şase zile de activitate şi a preamărit pe Creator în Ziua Lui cea Sfântă (vezi Isaia 58,13; Exod 20,10; Marcu 2,28), zi care va fi sărbătorită pe Noul Pământ de către Sfinţii lui Dumnezeu, la fel ca la Creaţiune, aşa cum proorocul inspirat declară: Isaia 66.22.23:

„Căci după cum cerurile cele noi şi pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea - zice Domnul -aşa va dăinui şi sămânţa voastră şi numele vostru. în fiecare lună nouă şi în flecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul".

<*Dec*\, Sabatul fiind făcut la Creaţiune pentru om. aşa cum declară Creajtpjpul lui la Marcu 2,27, a fost dat Cfl

SEMN între El, Dumnezeu şi toţi descendenţii omului din toate timpurile, SEMN care avea să deosebească pe fiii lui Dumnezeu de toţi ceilalţi oameni, în trecut, In prezent şi ■în viitor, aşa cum menţionează şi proorocul Ezeohiei, când scrie:

■ **Ezechîel** 20,1**1.1**2.20; , . .

„JLe-am dai IjegHe Mele şi le-am făcut cunoscut Poruiicile Mele. pe care trebuie să le împlinească OMUL ca să trăiască prin ele" (vers. 11).

„Le-am dat. SABATELE MELE, ca să fie un semn între Mine şi ei, pentru ca să ştie că Eu sunt Domnia care-i sfinţesc" (vers. 12).

*„Sfinţiţi Sabatele Mele, -căci ele sunt un SEMN între Mine şi voi, ca **să** ştiţi că Eu sunt Dorrmid Dumnezeul vostru!" (ver$.20).*

Această zi este singurul SEMN dintre Dumnezeu şi om, pe care ni-1 descoperă Sfintele Scripturi.

Capitolul 10

LEGEA LUI DUMNEZEU ÎN NOUL TESTAMENT

*Atitudinea lui **Isusfaţă de Legea Sa***

„Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau I^roorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc" (vezi trad. Niţulescu: N-am venit să desfiinţez...)
„Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slova din Lege, înainte ca *să se fi întâmplat toate lucrurile"*
(Mat.5,17.18).
în textele de mai sus, Isus personal declară căn-a venit să desfiinţeze Legea care, potrivit textului din Isaia 51,4, este Caracterul'Său, ci s-o împlinească în întregime (vezi Luca 4,16) şi să ne arate că este posibil ca în acest corp omenesc s-o împlinim şi noi, căci ea este *„sfântă, dreaptă şi bună"* (Rom.7,12) şi că aceste porunci *„nu suni grele",* dacă-L iubim pe Dumnezeu din toată inima (vezi 1 loan 5,3), pentru că *„putem, totul prin Ilristos care ne întăreşte"* (Filip.4,13). în vers. 18, îsus a declarat că Legea Sa va dura cât cerul şi pământii.
Se pune întrebarea: A făcut Dumnezeu cer nou şi pământ nou, aşa cum susţin unii cercetători ai Scripturii, anume că Isus a venit acum câţiva zeci de ani şi a întemeiat împărăţia Sa de o mie de ani?

Şi-o fi schimbat El programul dat ucenicilor pentru a doua Sa venire? Ne-o fi dus Pavel în eroare când a scris la Evrei 13,8 *ca „Isus este Acelaşi ieri, şi azi, şi în veci?";* sau lacov care ne scrie în cap. 1,17 că *„în El nu este schimbare şi nici umbră de mutare?"*
Ce criterii ne-a dat Isus ca să ştim precis când va veni El, ca să nu fim înşelaţi de Satana, care va căuta să contrafacă venirea Lui? . Matei 24,24-27:
„Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, pană acolo, încât să înşele, dacă vaji cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi" (vers.24).

„Iată că v-am spus mai dinainte" (vers.25).
„Deci, dacă vă vor zice: ***'Iată-L în pustie',*** *să nu vă duceţi acolo! lată-L* ***în odăiţe ascunse!'*** *să nu credeţi"* (vers.26).
„Căci cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, ***aşa vajî*** *şi* ***venirea*** *Fiului* ***omului"*** (vers.27).
Ioan, ucenicul iubit al lui Isus, care a fost de faţă când El a spus ucenicilor aceste cuvinte de avertizare, după aproximativ 65 de ani de la înălţarea învăţătorului lor, repetă această precizare extrem de importantă pentru noi, care aşteptăm cu dor revenirea Lui, ca să nu fim înşelaţi de către cei care susţin cu tărie că Isus a venit, şi scrie:
Apocalips 1.7:
„Iată că El vine pe nori. ***Şi orice ochi îl va vedea;*** *şi cei ce L-au străpuns.* Şi *toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui".*
De remarcat este faptul că nici unul din supravieţuitorii acelui an, care trăiesc şl astăzi, nu ne poate declara că a văzut cu ochii lui pe Isus venind pe norii cerului.
Şi, chiar dacă s-ar găsi vreunul care, înşelat de Satana, ar declara că a văzut un aşa eveniment, Isus ne avertizează *„să nu-l credem",* pentru că *„orice ochi îl va vedea".*
70.
Un alt argument în plus este şi faptul că, atunci când $_{D}$omnuîX un cer nou şi un P^™^* fl *„lacrimă, nici-*»T*$_{A}$*'5?^tS5^ aşa cum scrie Ioan HI ^££f^££* durere decât este mai multă tânguire, lacrîmt. moarte şi u
^iSTXSorul nostru, ne face o declaraţie care • ne u4Se El completând mărturia pe care am **scns-o** mai s^sf ne-a dat-o la Mat.5,18. spunând în continuare.
^{L}IZ 'mâaesne să treacă cerul şi pământul, decât să caă ***o*** *Zgură frântură din L«$_{9}$e», pentru ca ea este*
^^ $_{b}$ine să fac, ca să «m *viaţa veşnică?" {^{VeT}m?a răspuns: 'De ce Mă întrebt Ce bine? Binele este*

(vers.l7)._ Cftre?" (vers. 18)., Atunci Isus
Şi tânărul L-a întrebai, car i
i-a amintit cinci porunci din cele &^QCf ^A bogat
Unii susţin că Domnul Isus n-a amintit tanar- uui bogat ,pcnrP
qabât si deci, nu mai trebuie ţinut.
G^ oare aceşti cercetări at Scripturii că Isus a vru^fs^nă «mărului bogat că poate câta cele patru prunci de pe prima Tablă şi porunca a zece* de pe a doua TV,KIS ne rare nu i le-a amintit? . "-.■•,
TaS^r^ isus i-a ^-^C* Zece Porunci pe care, se pare ca tânărul nu le păstra^cu cred" ncLie. Cea mai bună dovadă este atitudinea Iu Isus «Îl porunca a patra din Decalog, pe care a pasha -o Ssfmţenie ca şi p'e celelalte nouă, căci, *„duPa* ***oo^ul Său,*** *în ziua Sabatului a intrat în sinagogă. S-a sculat să citeascăşiIs-adatcarteaprooroculuiIsaia"{Luca.4,*16.17).
Şl totuşi, se susţine de către mulţi că Isus S-a,dus de multe ori în Sabat ca să facă ceva, să vindece, fapt pentru care a fost învinuit de mat marii evreilor; El a făcut aceasta, afirmă ei, pentru a ne învăţa că noi nu trebuie să mai ţinem această zi pe care Dumnezeu le-a dat-o numai lor.
Cum însă răspunde Isus acestei interpretări greşite? *„Cine este omul acela dintre voi, care, dacă are o oaie şi-i cade într-o groapă în ziua Salvatului, să n-o apuce şi s-o scoată afară? Cu cât. mai de preţ este un om decât o oaie? De aceea, este ÎNGĂDUITA FACE BINE în zilele de Sabat" (Mat. 12,11.12; Luca 13,15), şi nicidecum nu este îngăduit a-ţiface gusturile şi lucrările tale în zilele de Sabat* (vezi Exod 20,10; Isaia 58,13; Mat.5,17).
Când ucenicii au întrebat pe îsus care va fi semnul revenirii Sale, El le-a spus tot ce avea să se întâmple înainte de acest însemnat eveniment pentru întreaga omenire, şi, după ce le-a spus despre semnele naturii şi frământările dintre popoare, a mai adăugat:

Matei 24,9.22.20:
, Atunci vă vor da săjiţi chinuiţi şi vă vor omorî; şi veţiji urâţi de toate neamurile pentru Numele Meu" (vers.9).
„Şi dacă zilele acelea n-ar Ji fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar din pricina celor aleşi, zilele acelea vorji scurtate" (vers. 22).
„Rugaţi-vă ca fuga voastră să nujie iama, nici într-o zi de Sabat" (vers.20).
De ce credincioşii trebuie să se roage ca fuga lor să nu fie iarna? Pentru că iarna, fiind frig, ar fi o problemă pentru ei ca să-şi părăsească domiciliul încălzit. Dar de ce trebuie să se roage ei ca fuga lor să nu fie în ziua de Sabat? Pentru că, aşa cum am studiat până acum, de la Creaţiune şi până

la venirea lui Isus a doua oară, această însemnată zi a fost dată OMULUI să se odihnească în ea şi să aducă închinare Creatorului Său, în linişte şi pace şi iară nici o altă preocupare.
Din textul de mal sus, reiese că Isus personal a prezentat ziua de Sabat, ca fiind singura şi adevărata Zi de Odihnă pentru toţi Credincioşii zilelor din urmă.
Acest punct de vedere este însă combătut de unii care susţin că Isus n~a vorbit, la Matei 24,20, despre timpul când El avea să vină a doua oară pe norii cerului, ci despre timpul când armatele romane urmau să distrugă Ierusalimul. Şi, pentru că evreii aveau rânduiala ca porţile Ierusalimului să fie închise pe fot Urnpul Sabatului, creştinii, zic ei, trebuia să se roage din timp ea fuga lor să nu fie în Sabat, ca să poată ieşi din oraş, spre a nu fi ucişi împreună cu ceilalţi.
Pentru clarificarea acestei afirmaţii susţinute de cei ce resping Legea lui Dumnezeu, şi deci şl Sabatul, amintim precizările tăcute de istorie, şi anume că, înainte de anul 70 d.Hr., ostile romane comandate de Cestius au asediat Ierusalimul o bună

bucată de vreme, timp în care toţi evreii din interiorul cetăţii au avut de suferit de foame şi alte neajunsuri, pentru ca, în jurul anului 68, acest comandant să se retragă cu armatele sale fără să atace oraşul şi nimeni n-a ştiut de ce.
Acesta însă a fost semnul pentru creştini - ca să fugă din oraş, aşa cum le spusese Isus cu aproximativ 40 de
ani mai înainte:
„Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de oşti, să ştiţi că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din ludeea să fugă la munţi, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el şi cei de prin ogoare să nu intre în el" (Luca 21,20.21).
73
In acest răstimp, toţi creştinii serioşi în credinţă au ascultat de avertizarea dată de Isus şi au ieşit afară din Ierusalim, fugind în munţi. Aceştia au luat cu ei şi scrierile proorocilor Vechiului Testament, pe care le-au.avut. şi o parte din cele ale Noului Testament, care fuseseră deja scrise până atunci, şi le-au ascuns prin peşterile munţilor Anti-Libanului din apropierea Mării Moarte.
Bunul Dumnezeu inspirase pe Cestius, comandantul roman, să se retragă cu armatele lui, pentru ca creştinii săjprimească semnul distinct de a fugi din Ierusalim, exact aşa cum le spusese Isus.
După doi ani, adică la anul 70 d.Hr., armatele romane, comandate de Tltus, au distrus Ierusalimul şi templul complet, încât n-a mai rămas piatră pe piatră (vezi Luca 19,43.44). Din „History of the Jews, Book 16, de Miiman.
Menţionăm că, la Matei cap.24, Isus a vorbit de ambele evenimente, adică de distrugerea Ierusalimului şi de distrugerea finală, la venirea Sa a doua oară. La Mat.24,20, El a avertizat în mod deosebit -şi pe creştinii zilelor din urmă să se roage ca fuga lor să nu fie într-o zi de Sabat, pentru că, la

distrugerea Ierusalimului din anul 70, Isus ştia că toţi creştinii ascultători de avertismentul Său n-aveau să se mai găsească în Ierusalimul cu porţile încuiate, afară de cei neserioşi în credinţă, care au murit împreună cu ceilalţi, aşa cum se va întâmpla şi în zilele din urmă, la revenirea lui Isus, cu toţi aceia care nu o iau în serios cu tot *„ce zice Scriptura"* (loan 7,38).

Acest text din Matei 24,20 ne-arată clar că Isus, care a ţinut Sabatul (Luca 4,16), a poruncit tuturor celor care au urmat după El să facă la fel, până la revenirea Lui.

Pe lângă dovada istorică menţionată mai sus, în legătură cu distrugerea Ierusalimului, mai există şi „descoperirea epocală" din 1947, aşa cum o numeşte **74**

„Revista Flacăra", a sulurilor profeţilor, care alcătuiesc Scripturile, scrise pe piei de animale şi găsite la acea dată de nişte păstori în peşterile munţilor Anti-Libanului din apropierea Mării Moarte, pe care creştinii le-au ascuns în ele când au fugit, înainte de distrugerea Ierusalimului.

Amănuntele acestei descoperiri sunt menţionate în cartea: *„Manuscrisele de la Marea Moartă",* tipărită de Editura Ştiinţifică în 1967, autor I.D. Amusin.

Unul dintre cele mai însemnate texte ale Sfintelor Scripturi îl găsim scris în ultimul capitol din Evanghelia lui Matei, ultimul verset, cuvinte spuse de Isus ucenicilor Săi numai cu câteva clipe înainte de înălţarea Sa la Cer, în cea de-a 40-a zi de la înviere: Matei 28,20:

„Şi invăţaţi-i (pe oameni) *să păzească TOT CE V-AM PORUNCFT. Şi iată că EU sunt cu voi până la sfârşitul veacului. Amin".*

Şi acum, întrebarea: Unde scrie în Scripturi că a poruncit **Isus** să ţinem datinile strămoşeşti, sau să. ne supunem hotărârilor sfinţilor şi ale consiliilor bisericeşti, sau tradiţiei, sau chiar respectării zilei întâi a săptămânii, în cinstea învierii Lui, aşa

cum susţin mulţi?
Şi, pentru că Isus ştia că o parte din omenire avea să susţină aceasta târziu, după plecarea Sa la Cer, şi, regretabil, chiar şi slujitorii la altare, El ne dă avertismentul:
Marcit 7,7s
„Degeaba Mă cinstesc ei, dând învăţături care nu sunt decât nişte porunci omeneşti".
Vor fi totuşi mânuitori ai Scripturii care vor pune întrebarea: De ce atunci evanghelistul Luca scrie în Faptele Apostolilor 20,7, că ucenicii împreună cu Pavel erau adunaţi în ziua întâia a săptămânii? Nu ca să sărbătorească această zi în cinstea învierii Domnului? .
I.'.
întrebarea este la locul el şi va primi răspuns când vom studia toate cele nouă texte despre Ziua întâia a săptămânii din Sfintele Scripturi, ceva mai târziu.
După cum am scris mai înainte, Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe singurul Lui Fiu ca să moară pentru noi, spre a ne salva (vezi loan 3,16).
Şi, pentru că Tatăl ne iubeşte încă aşa de mult, Isus a venit aici să ne ceară să-L iubim şi noi ia fel. Desigur, toţi cercetătorii Scripturii pretind că şi noi îl iubim pe Creator.
Spre a nu fi înşelaţi în telul nostru de interpretare a Scripturii şi pentru ca nici unul din noi să nu primească teribila sentinţă la revenirea Sa: *„M-aţi cinstit degeaba",* Creatorul nostru a venit printre noi şi ne-a învăţat cum să-L iubim.
loan 14,15.21; 15,10:
„Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele" (vers. 15; vezi şi îs.58,13).
„Cine are poruncile Mele şi Ie păzeşte, acela Mă iubeşte şi cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta iui" (vers.21).
„Dacă veţi păzi poruncile Mele, veţi rămâne în dragostea Mea,

după cum şi Eu ani păzit poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui" (vers. 10).
După cum am constatat până aici, Isus a respectat Legea Sa şi deci şi Sabatul (Luca 4,16), iar pe noi, pământenii, ne învaţă să facem la fel ca El, desigur numai dacă îl iubim, aşa cum scrie şi loan: *„Cunoaştem că iubim pe copiii lui Dumnezeu, prin aceea că iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzireaporunedor Lui Şi poruncile Luinu sunt grele"* (1 loan 5,2.3).

76

ATITUDINEA *LUI PAVEL FAŢADE LEGEA LUI .DUMNEZEU* ■

Până aici, am studiat Sfintele Scripturi şi am constatat care a fost atitudinea Iui Pa vel faţă de legea lui Moise, supranumită şi Cartea legii sau legea ceremonială. care a avut sfârşit la Cruce (vezi de exemplu Col.2,14.16.17; Gal.3,19,10; DeuLS 1,26; Daniel 9,14): • '

Şi acum, să studiem care i-a fost inspiraţia Divină, în legătură eu atitudinea luijaţă de Legea lui Dumnezeu., supranumită Legea Celor Zece Porunci sau Tablele Legii.

în epistolele lui şi în mod deosebit în filozofica Iui Epistolă către Roman'" - pe eare se sprijină mulţi - Pavel ridică Legea lui Dumnezeu, potrivit descoperirii primite. la rangul cel mai înalt, şi se pare, mai mull decât oricare dintre apostoli, aşa cum vom studia în continuare acest important subiect: Romani 2,, 12:13s

. *„Toţi cei care au păcătuit fără Lege, vor pieri fără* Lege; *şi toţi cei ce. au păcătuit având Lege,, vor fi judecaţi după* Lege" (vers, 12).' .

„Pentru că, nu cei ce aud Legea sunt neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea aceasta$_9$ *vor fi socotiţi neprihăniţi"* (vers. 13).

Dacă s-a desîiinţat Legea, aşa cum susţin atâţia, atunci ce Lege

trebuie să.mai împlinim ca să fim socotiţi neprihăniţi? Iar, potrivit vers. 12, „toţi cei care n-au acceptat Legea, *mi* vor fi. mântuiţi fără ea", ci apostolul ne spune că aceştia „vor pieri fără est". Romani 2,14.15;

„Când Neamurile, măcar că n-au Lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta, ei care n-au o lege îşi suni singuri lege; şi ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor..."

77

Referindu-se la aceste texte, cineva ar putea susţine că Pavel a vorbit aici de Legea celor două porunci: Să iubeşti pe Dumnezeu şi pe aproapele, acestea înlocuind în noua dispensaţiune pe cele zece, susţinere care a fost lămurită la începutul acestei broşuri.

Şi, dacă totuşi cineva a mai rămas cu vreun semn de întrebare, apostolul Neamurilor scrie, de asemenea, despre ce Lege vorbeşte el în mod deosebit în versetele de mai sus şi chiar în această epistolă.

începând cu vers. 17, el mustra pe evreii din Roma, pentru că, în loc să fie un exemplu bun pentru cei dintre Neamuri, ei nesocoteau Legea lui Dumnezeu, şi le spunea:

Romani 2,17-20:

„l\i, care te numeşti Iudeu, care te reazimipe oLege, care te lauzi cu Dumnezeul tău" (vers. 17)

„care cunoşti voia Lui, care ştii să faci deosebire între lucruri, pentru că eşti învăţat de Ijege" (vers. 18)

„tu care te măguleşti că eşti călăuza orbăor, lumina celor ce sunt în întuneric" (vers. 19).

„povăţuitorul celor fără minte, învăţătorul celor neştiutori, pentru că în Lege ai DREPTARUL cunoştinţei depline şi al ADEVĂRULUI" (vers.20).

în aceste versete, vedem cât se poate de clar că Pavel declară Legea lui Dumnezeu, ca fiind mai presus de orice DREPTARUL ADEVĂRULUI şi încă Adevăr deplin.

Puţin mai târziu, în epistola sa, apostolul îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru unii credincioşi sinceri dintre romani, care au *„ascultat din inimă de DREPTARUL învăţăturii pe care au primit-o din partea Domnului, prin gura lui"* (vezi Rom.6,17). Şi, ca să nu fie nici o confuzie în mintea oricărui cercetător al Scripturilor şi pentru a se şti despre ce Lege vorbeşte,

Pavel dă ca exemplu porunca a opta, porunca a şaptea şi porunca a doua din Cele Zece.

Romani 2,21-24: > .,-,.■

„Tu deci, care înveţi pe alţii, pe tine însuţi nu te înveţi? Tu care propovăduieşti 'Să nu Juri', furi?" (vers. 21).

„Tu care zici să nu preacurveşti', preacurveşti? Tu, căruia ţi-e scărbă de idoli, le j.efuieşti templele?"

(vers.22).

„Tu, **>care** te făleşti cu Legea, necinsteşti pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi" (vers ..23).

„Căci din. pricina voastră este hulit Nuniele lui Dumnezeu între Neamuri..." (vers.24)

Apostolul Domnului ne avertizează ea să nu necinstim pe Dumnezeu, prin călcarea "vreuneia -din poruncile Sale, ca evreii din timpul lui,- ci să fim un exemplu pozitiv în mijlocul „Neamurilor" din jurul nostru.

Romam 3,20: ; , - •' ■

*„Căci nimeni nu vafi socotit neprihănit. înair*eGkLui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine* CUNOŞTINŢA DE-PLINĂ A PĂCATULUI".

Tuturor celor care se sprijină pe acest text. li se pune întrebarea: S-a contrazis Pavel în expunerea lui? La cap.2,13, stă scris că cei ce împlinesc Legea vor fi socotiţi neprihăniţi şi, numai după câteva versete, la cap.3,20, scrie tocmai contrar?

.

Nu cumva textele acestea sunt căutate de mulţi dispreţuitori ai

Scripturii, ca să dovedească cu ele că ea nu este inspirată pentru că se contrazice? Am ajuns şi noi oarecum la convingerea aceasta? S-a contrazis Duhul Sfânt în tot ceea ce a inspirat pe profeţi şi pe apostoli? (vezi
2Pefru 1,19-21).
în acest text, Pavel ne descoperă un principiu de netăgăduit, aşa cum am mai scris deja. Menirea Legii ixsi Dum-

nezeu nu este aceea de a ne spăla de păcat'**sau** de a ne mântui, ci doar de a ni-! descoperi, exact aşa cum ne scrie apostolul: *„prin Lege vine cunoştinţa DEPLINĂ a păcatului".*
SÂNGELE LUI ISUS este singurul ■care poate spăla păcatele noastre, desigur, numai cu condiţia de a le recunoaşte pe deplin, a le mărturisi şi a le părăsi, aşa „cum zice Scriptura": *„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept (Is.42,21) ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire"{l* loan 1,9).
Romani 3,31:
„Deci, prin Credinţă desfiinţăm noi Legea? NICIDECUM! Dimpotrivă, noi întărim Iegea".
Iată un alt text care, de la prima vedere, ar părea că Payel se contrazice. La Gal.3,25, el scrie că Credinţa, adică Isus, a desfiinţat Legea, iar în acest text scrie clar că Credinţa ri-o desfiinţează, ci din contră, întăreşte Legea. .
Apostolul Domnului nu se contrazice. La Gal.3,25, el scrie că -*„nu mai suntem sub legea" lui* Moise - Cartea legii (vezi Gal.3,10),- iar la ■Rom.3,31, scrie că -*jCredinţa întăreşte Legea lui'Dumnezeu"* (vezi Rom.2,21.22).. . ■.'-**Romani** 5, 13: ' '■
„înainte de Lege păcatul, era în lume. Dar păcatul nu este ţinut îa seamă, câtă vreme np este o Lege". Deci, singurul mijloc prin care. ne putem cunoaşte păcatele este OGLINDA, adică Legea **Iui.** Dumnezeu, eare are **.menirea** de a ni Ie

descoperi, aşa cum ne arată foarte clar apostolul, în textul care urmează: -

Romani *7,7%* .-."""

„Deci, "ce vom zice? Legea *este ceva păcătos?* Nicidecum! *Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut DECÂT prin Lege. De pildă, n-aş fi cunoscut, pofta, dâcaJjegeanumi-arfispus:*

y

„Să nu pofteşti". Şi, de data aceasta, ca noi să nu facem confuzie între legi, Pavel ne dă ca exemplu porunca a zecea din Decalog.

Având această convingere puternică despre însemnătatea Legii lui Dumnezeu, în versetul următor el o înalţă pe culmile cele mal înalte, mai mult decât oricare alt apostol, aşa cum constatăm din versetele studiate până acum şl din cele ce mai urmează:

Romani 7,12:

‚Aşa că Ijegea negreşit este SFÂNTĂ, şi porunca este SFÂNTĂ, DREAPTĂ şi BUNĂ".

Romani 7,14:

„Ştiu, în adevăr, căLegea este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut roh păcatului", adică, regretabil, CĂI.CĂTOR DE LEGE" (1 loan 3,4).

Romani 7,16;

‚Acum, dacă Jac ce nu vreau, rnărturise®p prin aceasta că Legea este bună".

Apostolul, în versetele care urmează, ne face o descoperire senzaţională, şi anume, atâta timp cât nu L-am cunoscut pe Dumnezeu, în fiinţa noastră n-a existat decât o singură fire: Firea pământească. în clipa când am luat hotărârea să-I slujim lui Dumnezeu, a luat naştere în noi o a doua fire: Firea dumnezeiască sau, cum scrie el, „omul dinlăuntru", şi de aceea strigă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (vezi vers.24), ca apoi, mângâiat, să declare:

Romani 7,22;
„Fiindcă, după omul dinlăuntru, îmi place Legea **lui** Dumnezeu", declaraţie pe care o face el satisfăcut, ca să fie un exemplu de urmat de toţi creştinii de după el şi de noi, astăzi.

OI

c.6. O singură Scriptură

■ '

Romani 8,4:
pentru, ca porunca Legii săjîe împlinită în noi, care trăim, nu după îndemnurile firii pământeşti, cidupăridem-nurile Duhului".

Se pune o întrebare logică: De ce trebuie ca porunca Legii să fie împlinită în noi, dacă s-a desfiinţat Legea? Pe care dintre cele două firi: cea veche, pământească, sau cea nouă, dumnezeiască, nu o acceptă Legea lui Dumnezeu? Şi, tot el, în versetul următor ne răspunde clar:

Romani 8,7: •
„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti *este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci* ea (firea **pământească**^ nu se supune Legii lui Dumnezeu şi nici nu poate să se supună".

în acest ultim text., apostolul Neamurilor face o zguduitoare declaraţie, Iară putinţa de a fi interpretată greşit, şi anume că, acolo unde firea pământească predomină în creştin sau în oricare fiinţă omenească, Legea lui Dumnezeu nu este acceptată; ea este respinsă.

Concluzionând cele scrise de el în versetele de mai sus, în următorul verset apostolul ne avertizează categoric:

Romani 8,8:
„Deci, cei ce sunt pământeşti nu pot să placălui Dumnezeu".

Ca o încoronare a acestui studiu făcut din epistolele sale, mai amintim un text, in care Pa vel scrie despre ambele legi pe care le-am studiat până aici, cu rostul şi valabilitatea fiecăreia

dintre ele:
1 Corinteni 7,19:
„Tăierea împrejur nu este nimic şi netăierea împrejur nu este nimic", aşa cum declară şi la Gal6,15, pentru că a făcut parte din legea lui Moise, „ci paza ***poruncilor lui Dumnezeu",*** *iar Dr. Niţidescu, profesor la Facultatea de Teologie, care, la începutul Scripturii este scris că a tradus*
•82*
după original, accentuează şi mai mult: ***„Ci paza poruncilor lui Dumnezeu este totul".***
A PĂZIT PAVEL LEGEA LUI DUMNEZEU ŞI DECI ŞI SABATUL?
Romani 2,13:
„Pentru că nu cei ce aud Legea sunt neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea aceasta vorjl socotiţi neprihăniţi".
Romani 7,22:
„Fiindcă după omul dinlăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu".
Romani 8,4:
„Pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi..."
Fapte 13,13-15:
t„Pavel şi tovarăşii lui au pornit cu corabia din Paf os...şi au cyuns în Antiohia din Pisidia".
„în ziua Sabatului au intrat în sinagogă şiau şezutjos..."
Mulţi susţin că Pavel s-a dus în Sabat şi a intrat în sinagogă, pentru că numai în această zi îi găsea pe evrei adunaţi, dar la Neamuri se ducea în întâia zi a săptămânii, cum scrie la Fapte 20,7.
Luca evanghelistul lămureşte această problemă şi scrie:
Fapte 13,42-44:
„Când au ieşit afară, ***Neamurile*** *i-au rugat să le vorbească şi*

*în **Sabatul viitor** despre aceleaşi lucruri" şi nicidecum evreii care, potrivit vers.45, „s-au umplut de pizmă şi-i batjocoreau".*
„în Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu" (vers.44).
Fapte 16,13:
„în ziua Sabatului am ieşit afară pe poarta cetăţii lângă rău, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am şezut jos şi am vorbit femeilor care erau adunate laolaltă".
83
In Scripturi nu stă scris că Pavel a ieşit să se roage în ziua întâi a săptămânii. Textele de la Fapte 20,7 şi 1 Cor. 16,1.2, care ar părea că menţionează aceasta, vor fi studiate ceva mai târziu.
Fapte 17,2;
„Pavel, după obiceiul său, a intrat In sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi".
Potrivit acestui text, se pune întrebarea: De ce Pavel a avut acest obicei de a ţine Sabatul şi celelalte porunci?
Textul de la" 1 Cor. 11,1 ne dă răspunsul: *„Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos".* Ori Hristos, „după obiceiul Său, în *ziua Sabatului a intrat în sinagogă"* (Luca 4,16). Şi, ca să dea o lecţie puternică lui Pavel şi chiar şi nouă astăzi, El declară: *„Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau Proorocii, am venit, nu să stric, ci să împlinesc"* (Mat.5,17). Deci, Pavel a călcat exact pe urmele lui Hristos, aşa cum suntem datori să călcăm şi noi pe urmele Lui şi ale lui Pavel (1 Cor. 11,1).
Fapte 18,4:
„Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat şi îndupleca pe iudei şi pe greci".
Acest text ne arată cât se poate de clar care a fost atitudinea lui Pavel faţă de Sabat. Aici, în Corint, oraş grecesc, ei a predicat Evanghelia lui Hristos timp de un an şi jumătate (vers. 11) şi,

adunate cu Sabatele menţionate mai sus, totalizăm un număr de optzeci şi patru de Sabate.
Chiar dacă ocazional el s-a întâlnit, se pare într-o zi de miercuri, cu unii creştini şi prezbiteri ai bisericilor, ca aceea de la Milet (Fapte 20,13-16), această adunare întâmplătoare nu poate desfiinţa cele optzeci şi patru de adunări ţinute de Pavel în Sabat, după obiceiul său.

84

Evrei 4,9:
„Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru popului lui Dumnezeu".
Traducerea acestui text făcută de Comilescu, aşa ciiin este scris, a încurajat pe unii să creadă că, aşa cum Saba 1111 a fost ziua de odihnă pentru evrei, la fel ca Sabatul este **ziua** întâi a săptămânii pentru creştini. în original zice: *„Rămâne o odihnă* de Sabat *pentru poporul lui Dumnezeu".* Dr.Niţulescu, în titlul care se găseşte deasupra cap.4 din Epistola către Evrei, traduce: „Repausul tăgăduit evreilor este dat celor ce cred în Hristos", iar vers. 9 este tradus de: el astfel: „Rămâne încă repaus de Sâmbătă pentru poporul lui Dumnezeu".
Cu acest text, încheiem studiul pe care l-am făcut numai asupra câtorva texte, pentru ca noi astăzi să cunoaştem care a fost atitudinea apostolului Pavel faţă de Legea lui Dumnezeu.
'ATITUDINEA LUI IACOV FATĂ DE LEGEA ***LUI*** *DUMNEZEU*
îacov 1.22-25:
„Fiţi împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înşelându-vă singuri" (vers.22).
„Căci dacă ascultă cineva Cuvântul şi nu-l împlineşte cu fapta, seamănă cu un om care îşi priveşte faţa într-o OGLINDĂ: şi după ce a privit, pleacă şi uită îndată cum era" (vers.23.24).
„Dar cine îşi va adânci privirile în *LEGEA DESĂVÂRŞITA,*

care este Legea slobozeniei, şi va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor *cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui"* (vers.25).
La prima vedere, s-ar părea că Iacov se contrazice cu Pavel, când el scrie la vers.25 şi cap.2,12 despre Legea

slobozeniei, iar Pa vel la Gal. 5,' 1 scrie că ea este jugul robiei. Este posibil să se contrazică? Nu!
în timp ce Pavel scria Galatenilor la cap.5,1 şi 2 despre tăierea împrejur, care făcea parte din legea lui Moise şi care nu mai însemna nimic (vezi Gal.6,15; 1 Cor.7,19), Iacov scrie despre Legea lui Dumnezeu - Legea slobozeniei, care este în vigoare, aşa cum vom vedea în versetele care urmează:
Iacov 2.10-12:
„Căci cine păzeşte toată Legea şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate"; şi ca să ştim despre ce porunci este vorba, el ne dă ca exemplu poruncile a şaptea şi a şasea din Cele Zece Porunci, aşa cum scrie în continuare:
„Căci, Cel ce a zis: 'Să nu preacurveşti', a zis şi 'Să nu ucizi'. Acum, dacă nu preacurveşti, dar ucizi, te faci călcător de Lege" (vers. 11).
Referindu-se la acest text, foarte mulţi vor pune o îndreptăţită întrebare: Dar cine este acela care are pretenţia că nu calcă nici una din Cele Zece Porunci? Nu zice Ioan că *„cel ce zice că n-are păcat se înşeală singur şi adevărul nu este în el?"* (1 Ioan 1,8).
în adevăr, Ioan aşa scrie în epistola sa şi trebuie să recunoaştem că acesta este adevărul. Ioan însă clarifică această problemă de viaţă şi de moarte pentru noi oamenii, când, în continuare, la cap.2, vers.l şi 2, ne scrie:
„Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să im păcătuiţi. *Dar dacă cineva a păcătuit,* **avem la Tatăl un Mijlocitor,** *pe Isus Hristos Cel Neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru*

păcatele noastre; şi nu numai ale noastre, ci pentru ale întregii lumi"{l Ioan 2,1.2).
Din aceste versete, am putea trage o greşită concluzie, că putem păcătui, deci putem călca Legea lui Dumnezeu **86** fără grijă, pentru că avem la Tatăl pe Isus, Mijlocitorul nostru.
Oare aceasta a vrut să spună Ioan? De ce atunci, în vers.l, ne precizează: *„Să nu păcătuiţi" şi* de ce oare cu el se uneşte şi Pavellcând, la Rom.6,1.2, ne scrie:
„Ce vom zice aar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulţească harul?" Şi, ca să schimbe concepţia greşită a omului nepăsător faţă de păcat, tot. el continuă în vers.2, ca şi cum ne~ar da o poruncă:
„Nicidecum'. Noi *care am murit faţă de păcat,* cam să **mai trăim** în păcat?", Ioan declară clar că este călcarea Legii lui Dumnezeu (vezi 1 Ioan 3,4, trad. Dr.Niţulescu).
Şi de ce aceşti apostoli inspirat[1]' ne scriu categoric .să nu mai păcătuim? Pentru că, în Rom.6,23, Pavel ne declară: • .
„Fiindcă plata păcatului este moartea; dar Darul Jără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru".
Dar cât de mare trebuie să fie păcatul, pentru ca cineva să piardă viaţa veşnică? La această întrebare ne răspunde Ioan, în Apoc.21,27:.
„Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi în minciună; ci numai cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului".
în acest caz, mai poate fi cineva mântuit?
La aceast% însemnată întrebare, tot Ioan ne dă un răspuns minunat:
„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept (îs.42,21) să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice fărădelege" (1 Ioan 1,9).

Aflăm din acest text că, pentru a fi iertaţi, trebuie neapărat să ne mărturisim păcatele. Şi de unde ştim ce păcate am făcut? Singurul mijloc de a le identifica este Legea lui Dumnezeu, aşa cum ne arată Pavel:

„Păcatul nu l-am cunoscut DECÂT prin Ijege. De pildă, n-aşji cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-arji spus: 'Să nu pofteşti'" (porunca a zecea) (vezi Rom.7.7).

Şl pentru că loan ne scrie că Dumnezeu este Drept (1 loan 1,9), apostolul Pavel ne scrie că şi Legea Lui „este Dreaptă, Sfântă şi Bună" (Rom.7,12), pentru că este Caracterul Lui (Is.51,4).

Şl, dacă toţi oamenii sunt păcătoşi (Rom.3,12; 5,12), şi deci flecare dintre noi avem nevoie să ne mărturisim păcatele pentru a fi iertaţi, cum trebuie să facem această mărturisire? .Adevărata mărturisire are un caracter deosebit şi recunoaşte păcatul pe nume. Aceste păcate pot fi de o aşa natură, încât ele trebuie să fie mărturisite numai lui Dumnezeu, pot fi din cele ce trebuie mărturisite celor cărora le-am adus vătămare sau pot avea un caracter public, şi deci trebuie să iîe mărturisite public. Dar, oricum ar fi făcută mărturisirea, ea trebuie să fie categorică, bine definită şi la subiect, recunoscând pe nume păcatele de care cel greşit s-a făcut vinovat" (Calea către Hristos, pag. 38/2).

Din citatul de mai sus, reiese clar, şl cu atât mai mult din Scriptură, că atunci când păcătosul îşi mărturisea păcatele sale asupra mielului care îl reprezenta pe isus, acesta trebuia să zică: Doamne, iartă-mă căci am furat, sau am desfrânat, sau am minţit, m-am închinat la idoli, am călcat Sabatul sau altă Poruncă din Cele Zece, şi atunci preotul mijlocea pentru el, şi acesta era iertat.

Astăzi, creştinii, în general, cer iertare lui Dumnezeu şl zic: ,Doamne, am păcătuit şi te rog să mă Ierţi, fără să spună

păcatul pe nume. Aceasta liniştеşte conştiinţa lor şl-i îndreptăţeşte să calce mai departe Legea lui Dumnezeu. Şl chiar dacă ei recunosc, în principiu, că trebuie

să păstreze cele şase porunci de pe tabla a doua, iar creştinii neoprotestanţi şi primele trei de pe tabla întâi, şi unii şi alţii calcă, fără nici o mustrare de conştiinţă, porunca a patra de pe prima tablă, adică Sabatul, zi pe care Creatorul o numeşte Ziua Lui cea Sfântă (vezi îs.58,13), şi tot El, în noua dispensaţiune, vine şi ne declară că 1-a făcut pentru OM şi nu pentru evreu (vezi
Marcu 2,27).

Dacă un păcat rămâne nemărturisit asupra noastră, acesta ne poate condamna la Ziua Judecăţi^pentru că Iacov ne scrie cât se poate de clar: „Căci Cel ce a zis: 'Să nu preacurveştf, a zis şi 'să nu ucizi'. Acum, dacă nu preacurveşti, dar ucizi, te faci călcător al Legii"; şi tot el ne avertizează, în continuare, că top călcătorii Legii ,au să fie judecaţi de o Lege a slobozeniei" (vezi Iacov 2,11-12). loan, de asemenea, ne scrie că sfinţii nu sunt călcătorii Legii, ci cei ce *„păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus"* (Apoc. 14,12), şi nu credinţa în Isus, aşa cum susţin foarte mulţi, pentru că *„şi dracii cred şi se mftoară"* (Iac.2,19), dar nu vor să asculte de Legea lui Dumnezeu.

Este acesta un adevăr de care noi trebuie să ţinem seama neapărat?

La întrebarea aceasta, apostolul Pavel ne răspunde: „Căci *cei ce au fost luminaţi odată şi au gustat darul ceresc şi s-au Jăcut părtaşi Duhului Sfânt şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor, şi care totuşi au căzut, este cu neputinţă săjîe înnoiţi iarăşi şi aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu şi-L dau săjîe batjocorit"*

(Evr.6,4-6).
Şi de ce ne avertizează Pavel să mi facem acest grav păcat, adică să călcăm Legea lui Dumnezeu cu bună ştiinţă?

89

„Căci dacă **păcătuim cu voia după ce am primit** cunoştinţa **Adevărului, nu mai rămâne nici. o jertfă pentru** păcat" (Evr. 10,26).

*ATITUDINEA **LUI IOAN FAŢĂ DE LEGEA LUI DUMNEZEU***

Ioan, ucenicul iubit, exilat în insula Patmos, scrie cartea Apocalipsa, cele trei epistole ale sale şi Evanghelia.
Ca unul care, împreună cu ceilalţi unsprezece ucenici, a petrecut trei ani şi jumătate la picioarele învăţătorului lor, a cunoscut perfect atitudinea lui Isus faţă de Legea Celor Zece Porunci.
Acest credincios apostol ne face o cutremurătoare afirmaţie în versetele care urmează:
1 Ioan 2.3.4:
„Şi prin aceasta ştun că îl cunoaştem, clacă păzim poruncile Lui".
„Cine zice: 'îl cunosc', şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos şi adevărul nu este în el".
Şi tot Ioan ne scrie care va fi soarta acestora:
„Dar, *cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinători la idoli şi toţi mincinoşii, partea lor este în iazul care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua"* (Apoc.21,8).
1 Ioan 3,22:
„Şi orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, şi facem ce este plăcut înaintea Lui". Dar, în opoziţie cu acest verset, înţeleptul Solomon scrie: *„Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar şi*

niqăciliP^a lui este o scârbă" (Prov.28,9), o expresie neplăcută pentru noi, oafflenîî.
Este posibil totuşi să păzim poruncile iui Dumnezeu?
90
1 Ioan 5,2.3:
„Cunoaştem că iubim pe copiii ***lui*** *Dumnezeu, prin aceea că iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui. Şi* **poruncile Lui nu sunt** grele", pentru că Pavel, care ridică Legea lui Dumnezeu la rangul cel mai înalt (Rom.7,12).
-din experienţa lui personală, ne declară:.
„Pot toiul prin Hristos, care mă întăreşte" (Filip.4,13).
în continuare, Ioan scrie din insula Patmos tuturor credincioşilor din toate vremurile şi nouă, care este emblema .adevăraţilor FII AI LUI DUMNEZEU, în mijlocul cărora să ne găsim fericirea:
Apocalips 12,17:
„Şi balaurul (Satana, vezi v.9), mâniat pe femeie (biserica), s-a dus să facă război cu RĂMĂŞIŢA seminţei ei, ***care păzesc poruncile lui Dumnezeu*** şi *ţin mărturia* ***lui Isus Hristos".***
Şi cum vorbeşte Isus despre această rămăşiţă?
„Intraţi pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, şi mulţi sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este ***calea care duce*** *la viaţă, şi puţini sunt* ***cei ce o află"*** (Mat.7,13.14).
Ne apropiem cu paşi grăbiţi de revenirea luLIsus. El vrea să găsească aici o biserică de credincioşi care şi-au mărturisit toate păcatele şi au fost spălaţi prin Sângele Său, pentru ca sâ-i poată prezenta înaintea Tatălui, aşa cum scrie Pavel, la Efes.5,27: *, Jără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci sfinţi şi Jără prihană',* iar Ioan ni-i descoperă pe aceşti sfinţi şi scriem
Apocalips 14*12:
,Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui

Dumnezeu *şi credinţa lui Isus".*

91

CELE NOUĂ TEXTE DIN SCRIPTURI DESPRE ZIUA ÎNTÂI A SĂPTĂMÂNII

Să studiem pe rând aceste texte şi să vedem dacă vreunul dintre ele ne arată că, după înălţarea lui Isus la Cer, avem obligaţia să sărbătorim ziua întâi a săptămânii.

1. Geneza 1,5:

„Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel a fost o seară, şi apoi, a fost o dimineaţă: aceasta afostziua întâia"şi tot aşa este scris în Scriptură în continuare, despre toate cele şapte zile ale Creaţiunii.

Deşi acest text nu este folosit de nimerii, cu care să susţină păzirea zilei întâi a săptămânii, îl amintim pentru simplul motiv că el este textul cheie pentru studierea celorlalte opt. Precizăm că expresia YOM, din limba ebraică veche, reprezintă o zi care începe îa apusul soarelui şi care se termină după 24 de ore, tot la apusul soarelui, şi nicidecum de la orele 0 sau miezul nopţii şi până la orele 24 sau miezul nopţii din ziua următoare. Sfânta Scriptură nu recunoaşte o aşa zi.

Ca exemplu, citim textul din Lev.23,32, care ne vorbeşte nu de Sabatul zilei a şaptea a săptămânii, ci de un Sabat ceremonial, aşa cum am studiat spre începutul acestei broşuri, în explicaţia textului de la Col.2,16; textul din Leviticul spune:

„JKceasta să fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihnă, şi să vă smeriţi sufletele în ziua aceasta; din seara zilei a noua, până în seara următoare, să prăznuiţi Sabatul vostru" (vezi şi Marcu 16,1).

2. Matei 28,1:

„ha sfârşitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua întâi a săptămânii, Măria Magdalena şi cealaltă Mărie, au venit să vadă mormântul".

92

3. Marcu 16,2:
„în ziua dintâi a săptămânii, s-au dus ia mormânt dis-de-dimineaţă, pe când răsărea soarele".
4. Marcu î 6,9:
„Isus, după ce a înviat în dimineaţa zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Măriei Magdalena, din care scosese şapte draci".
Constatăm că aceşti evanghelist.!, Matei şi Marcu, după aproximativ douăzeci de ani de la înălţarea lui Isus la Cer, nu numesc această zi ca fiind ziua Domnului, ci o declară ziua întâi a săptămânii.
5. Luca 24,1:
„în ziua dintâi a săptămânii, femeile acestea şi altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis-de-dimineaţă şi au adus miresmele pe care le pregătiseră".
De asemenea, doctorul Luca, deci cel ce a scris Evanghelia şi Faptele Apostolilor, pe la anul 63 d.Hr., după mai mult de 30 de ani de la înălţarea lui Isus, el numeşte această zi tot ziua întâi a săptămânii şi nu ziua Domnului, la fel ca Matei şi Marcu. '
6. loan 20,1:
„în ziua dintâi a săptămânii, Măria Magdalena sa dus dis-de-dimineaţă la mormânt, pe când era încă întuneric; şi a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt".
7. loatî 20,19:
„în seara aceleiaşi, zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venii Isus, a stătut în mijlocul lor şi le-a zis: 'Pace vouă!'".
Acest text este folosit de mulţi, ca să dovedească faptul că ucenicii s-au adunat în acea zi, ca să cinstească marele eveniment al învierii lui Isus. Şi, ca să întărească această sărbătoare, chiar Isus a venit în mijlocul lor şi le-a zis: *„Pace*

vouă!"

93

Remarcăm şi de data aceasta că loan, după 65 de ani de la înălţarea Domnului, numeşte ziua aceasta tot ziua întâi a săptămânii, şi nu ziua Domnului, şi tot el ne precizează că ucenicii nu s-au adunat în **acea zi** ca **s-o** sfinţească, ci, de frica iudeilor, stăteau ascunşi cu uşile încuiate (vers. 19) şi nici nu credeau că Isus a înviat (Marcu 16.11-14; Luca 24.33-35).
Şi, potrivit studiului făcut mai înainte, prima întâlnire a lui Isus cu cei unsprezece ucenici, după învierea Sa, a fost **în noaptea când cei doi ucenici se întorseseră deja de la Emaus** şi, după Scripturi, **era** ziua **a doua -Luni.**
Reamintim şi faptul că mulţi folosesc şi textul de la loan 20,26, ca să susţină că Isus a venit iarăşi după o săptămână în mijlocul ucenicilor, când era şi Toma - deci în duminica Tomii, aşa cum e numită azi - spre a întări cinstirea acestei zile, în locul Sabatului evreiesc.
Dar „Cum zice Scriptura"? Textul amintit nu menţionează că Isus a venit după şapte zile, ci după opt zile, aceasta **înseninând că era cel puţin Luni, dacă nu** chiar Marţi.
8. Fapte **20.7:**
„în ziua dintâi a săptămânii eram adunaţi laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor şi şi-a lungit vorbirea până la miezul nopţii".
Iată textul pe care se sprijină toţi aceia care susţin că ucenicii au sărbătorit, după înălţarea lui Isus la Cer, ziua întâi a săptămânii în locul Sabatului, şi în mod deosebit apostolul Pavel, rânduit de Isus pentru cei dintre Neamuri. Să fie oare acesta adevărul?
în primul rând, amintim că evanghelistul Luca relatează această întâmplare nu pentru frângerea pâinii, act

94

pe care creştinii de atunci îl îndeplineau ori de câte ori se

întâlneau (vezi Fapte 2,46), ci pentru minunea pe care Pavel a lacut-o cu tânărul Eutih pe care 1-a readus la viaţă (vezi Fapte 20,8-12).
Se pune însă întrebarea: în ce zi s-a dus totuşi Pavel la Troa ca să vorbească Neamurilor'? A fost ziua a şaptea sau
ziua întâi?
Chiar versetul 7 de mai sus ne spune ce declară Pavel: *„în ziua dintâi a săptămânii eram adunaţi laolaltă ca să frângem păinea".*
Dacă citim vers.6, constatăm că Pavel şi cu tovarăşii lui se găseau în Troa deja de şapte zile; a mers în sinagogă în Sabat,după obiceiul său (vezi cap. 17,2; 18,4.11), le-a vorbit tot Sabatul şi, pentru că ajungea rar pe la ei, şi-a lungit vorbirea până la miezul nopţii; a căzut tânărul Eutih de pe fereastră de la catul al treilea biruit de somn, iar Pavel a coborât şi 1-a readus la viaţă. El s-a suit iarăşi, **a frânt pâinea în ziua întâia,** a m?i vorbit până la ziuă şi apoi a plecat. El obişnuia ca în ziua întâi să călătorească.
De remarcat este faptul că, dacă Pavel ar fi sărbătorit ziua întâi cu cei din Troa. aşa cum nu era obiceiul lui, şi şi-ar fi lungit vorbirea până la miezul nopţii, în acest caz, pâinea ar lî fost frântă în a doua zi, adică luni, dar Scriptura nu zice aşa (vezi vers.7): *„în ziua dintâi a săptămânii, **eram** adunati ca să frângem păinea..."*
Din Troa, Scriptura ne spune, la Fapte 20,13-21, că Pavel a ajuns, se pare, miercuri la Milet şi, în această localitate, el a avut o adunare însemnată cu toţi prezbiterii bisericii din părţile acelea. Nu s~a auzit vreodată ca o grupare de oameni să ţină miercurea. Şi, chiar dacă Pavel ar fi avut o adunare undeva, în ziua întâi, acest fapt nu poate anula cu nici un chip cele aproximativ 84 de adunări ţinute de el în ziua de .Sabat pentru Neamuri şi evrei, aşa

cum ne raportează Scriptura (vezi Fapte 13,42: *„Când au ieşit afară, Neamurile iau rugat să le vorbească şi în Sabatul viitor despre aceleaşi lucruri").*

„Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat şi îndupleca pe iudei şi pe greci" (Fapte 18,4).

9. 1 CoriiiteHi 16,2:

„în ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câştigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu".

Deci, credincioşii din Corint se găseau acasă in ziua întâi **şi nu la adunare,** iar Pavel trecea în această zi pe la ei ca să strângă ajutorul pentru săracii din alte biserici.

De notat este şi faptul că Pavel scrie Corintenilor pe la anul 57, iar Luca scrie Faptele pe la anul 63, şi, după câţiva zeci de ani de la înălţarea lui Isus, ei numesc această zi tot ziua întâi.

Sunt încă un număr însemnat dintre aceia care susţin că Duminica este ziua a şaptea, şi nu Sâmbăta, şi că Scripturile sectanţilor numesc Duminica, ziua întâi a săptămânii.

Precizăm că ziua aceasta este numită aşa de Scripturile tuturor popoarelor, iar în traducerea română tăcută cu aprobarea dată de Sinod, este scris şi mai clar în toate cele opt texte pe care le-am studiat din Noul Testament, în care, după expresia: Ziua întâi a săptămânii, este scris în paranteză, Duminica; de exemplu:

Matei 28,1:

„ha sjărşitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintăi a săptămânii (Duminica), Măria Mag-dalcna şi cealedtă Mărie, au venit să vadă mormântul".

Capitolul 11

DE CE ESTE CINSTITĂ ZIUA ÎNTÂI A SĂPTĂMÂNII ÎN LOCUL SABATULUI BIBLIC?

Potrivit indicaţiei date în Sfintele Scripturi, la început, au fost create cele şase zile de lucru. Iară să li primit vreo denumire vreuna din cele şase. Ultima creata, ziua a şaptea, a fost numită de Creator Sabat, care în limba ebraică însemna odihnă şi. deci, Domnul Sabatului înseamnă Domnul odihnei, aşa cum este menţionat şi în cartea: *Leturgica sau Serviciiâ Divin al Bisericii Ortodoxe,* scrisă de ieromonarhul Gabriel Răşcanu, în anul 1'876:

„Sâmbăta şi-a luat: începutul său, ca Lege Divină Morală, odată cu lumea; astfel ni se spune în Geneza că Dumnezeu a binecuvântat, ziua a şaptea şi a sfinţit-o-pre ea, căci întru acea zi S-a odihnit de toate lucrările pe care le făcuse, pentru care ziua aceea s-a şi numit Sâmbăta, adică zi de odihnă sau sărbătoare..." (pag. 94).

Cum s-a ajuns ca cele sase zile ale săptămânii să primească fiecare câte o denumire?

Este îndeobşte Cunoscut, că păgânii din toate timpurile nu s-au închinat Adevăratului Dumnezeu, ci zeilor care, credeau ei, au creat şi conduc Universul. Printre aceştia, Cel mai mare zeu ei socoteau a fi „Soarele" pe eare-1 considerau creatorul Universului, el, luminătorul zilei, care. când

c."[7]. O singură Scriptură

răsare dimineaţa, toată natura se înveseleşte, se dezvoltă, creşte şi rodeşte. Pentru acest motiv, ei şi-au construit templele lor păgâneşti cu altarele spre răsăritul soarelui, spre a-i aduce închinare în momentul Când zeul deschide ochii, pentru ca toată ziua să iie satisfăcut şi mulţumit. N Acest: obicei a fost însuşit, după câteva sute de ani de la înălţarea lui Isus şi până în ziua de astăzi, de către unele biserici ce susţin că slujesc lui Dumnezeu, dar cu altarele spre răsăritul soarelui.

Fiind socotit primul şi cel mai important zeu din Univers, Caldeo-Babilonienii, cu mai mult de 1500 de ani înainte de

venirea lui Isus, numesc prima **zi a săptămânii** cu numele de Ziua Soarelui, primul lor zeu.

„Cel mai însemnat izvor pentru studiul orânduirii economice şi sociale a Babilonului este renumita colecţie de legi a regelui Hammurapi (anii 1792-1750 î.e.n.), scrisă pe o coloană de bazalt, cu caractere cuneiforme arhaice. Acest foarte însemnat, monument de scriere babiloniană arhaică a fost găsit de învăţatul francez Morgan în anul 1901, la Susa. Pe capătul de sus al coloanei, este reprezentat **Hammurapi stând în genunchi în faţa ZEULUI SOARE,** Şamaş, aşezat pe tron. Restul coloanei este acoperit de textul cuneiform care conţine 247 articole de legi" (vezi Istoria Orientului Antic, autor Avdiev, la pag. 50, tipărită de Editura Ştiinţifică, în anul 1956).

Din acele vremuri, toate zilele săptămânii au primit câte o denumire, după ordinea şi însemnătatea zeilor la care aceşti păgâni se închinau, denumire care este păstrată până în ziua de astăzi, aşa cum urmează:

Primul zeu era Soarele şi, **deci, prima zi a săptămânii s-a numit Ziua Soarelui. Al doilea zeu era luna,** care lumina noaptea, şi, deci, a doua zi s-a numit **Ziua Lunii,** adică **Luni;** a treia zi **Marţi,** ziua zeului **Marte;** a patra

Miercuri, ziua zeului **Mercur;** a cincea **Joi,** ziua zeului **Joe** sau **Jupiter;** a şasea Vineri, ziua zeiţei Venera; a şaptea sâmbăta, sau Sabat, sau odihnă, luat de unele popoare din Scripturi, ca: italienii, spaniolii, românii, ruşii, iar alte popoare, ca: englezii, latinii şi alţii, denumirea de ziua lui Saturn, o altă zeitate antică, toate aceste şapte zeităţi reprezentând unele corpuri cereşti la care anticii s-au închinat (vezi Broşura *„Sisteme calendaristice",* autor G. Stănilă, la pag. 109-111, tipărită de Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980).

De remarcat este că aceste denumiri ale zilelor au trecut la toate popoarele antice care s-au succedat unele după altele, ca: babilonienii, medo-persanii, grecii si romanii, care, pe rând, aii stăpânit popoarele. în mod deosebit, Europa, care timp de secole a fost. stăpânită de romani, a primit atunci şi doctrina lor păgână, complet în afara Scripturilor, afectând, cu regret spus, chiar şi pe foarte mulţi mânuitori ai acestei Cărţi minunate, aşa cum vom vedea în continuare.
Pentru că poporul evreu a fost întotdeauna afectat de aceste mentalităţi păgâneşti primejdioase, de a întoarce spatele lui Dumnezeu, Creatorul lor, cu 1500 de ani mai înainte de venirea Mântuitorului, porunceşte lui Moise să scrie:
Deuteronom 4,19:
„Veghează asupra sufletului tău ca nu cumva, ridicându-ţi ochii spre cer, şi văzând soarele, luna şi stelele, toată oştirea cerurilor, să Jli târât să te închini înaintea lor şi să le slujeşti... "
Şi, pentru ca poporul lui Dumnezeu de altă dată să nu se asemene cu păgânii care-şi construiseră templele cu altarul spre răsărit, a primit porunca să construiască Cortul, şi mai târziu Templul, exact invers, adică cu

intrarea spre răsărit, şi cu altarul sau Sfânta Sfintelor spre apus, aşa cum stă scris:
Ezechiel 8,16-18:
„Şi m-cun dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului. Şi iată că la uşa Templului Domnului, Intre pridvor şi altar, erau aproape douăzeci şi cinci de oameni cu dosul întors spre Templul Domnului şi cufaţa spre răsărit; şi se închinau înaintea soarelui spre răsărit" (vers. 16).
„Şi El mi-a zis: "Vezi Jiul omului? Este prea puţin pentru casa lui Iuda să săvărşească ei urâciunile pe care le săvărşesc aici? lYebuia să mai umple {ara cu silnicie şi să nu înceteze să

Mă manie? Iată că ei îşi apropie ramura de nas'" (vers. 17). *,,De aceea şi Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu va ji fără milă, şi nu Mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele tot nu-i voi asculta";* avertisment puternic şi pentru noi astăzi (vezi vers. 18).
De remarcat este că toţi aceşti închinători trebuia să fie pedepsiţi **cu moartea,** potrivit poruncii lui Dumnezeu (vezi Deut. 17,2-7: *„Se va găsi poate în mijlocul tău, într-unadin cetăţile pe care ţi le,dă Domnul, Dumnezeul tău, un bărbat sau o femeie, care să facă ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului tău, şi care să calce legământul Lui; care să meargă după alţi dumnezei ca să le slujească şi să se închine înaintea lor, după soare, lună sau toată oştirea cerului, aşa cum Eu n-am poruncit. De îndată ce vei lua cunoştinţă şi vei afla lucrul acesta, să faci cercetări amănunţite. Dacă lucrid acesta este adevărat, dacă faptul este întemeiat, dacă urâciunea aceasta a fost. săvărşită în Israel, atunci să aduci la poarta cetăţii pe bărbatul sau femeia care va jî vinovată de această faptă rea şi să ucizi cu pietre sau să pedepseşti cu moartea pe bărbatul acela sau pe femeia aceea.:. ").*

Din studiile tăcute până în prezent, am văzul că atât ucenicii, cât şi apostolul Pavel n-au ţinut această zi a Soarelui si nici adevăraţii creştini, după ei, timp de câteva secole, aşa cum vom studia în continuare.
în cartea *„liturgica sau Serviciul Divin al Bisericii Ortodoxe",* amintită ceva mai înainte, scrisă de Gabriel Răşcanu, profesor la Facultatea de Teologie, scrie în 1876:
„Sâmbăta s-a ţinut ca sărbătoare în tot timpul Legii vechi,conform poruncii a patra: 'Adu-ţi aminte de ziua sâmbetei ca s-o simţeşti pre ea'". întrerupem pentru o clipă citatul, ca să fim atenţi la o afirmaţie însemnată pe care profesorul o face în continuarea citatului luat din documentele

antice şi care susţine tară greş autoritatea Scripturilor:
„în fine, Sâmbăta s-a celebrat întrucât priveşte ca Lege Morală, şi în secolele primitive ale CREŞTINISMULUI, după **cum arată Athanasie: 'că creştinii din Alexandria** se **adună în ziua** Sâmbetei, **nu ca** cum **ar fi devotaţi iudaismului, dar ca** să adore **pe** Isus, Domnul Sâmbetei'"
(vezi pag. 94, citat luat din documentul: Athan. homel. de semente, tom. II, pag. 60, editat la Paris în anul 1698).
De remarcat este faptul că Athanasie, care a vorbit despre creştinii din oraşul în care locuia, a fost episcopul Alexandriei din Egipt, care a trăit între anii 328-373 (vezi *„O istorie a Romei Antice",* autor Horia Matei, tipărită de editura Albatros în 1979, la pag. 192).
în primele secole d.Hr. au fost zece împăraţi romani care, după înălţarea lui Isus la Cer, au persecutat pe: creştinii care se închinau lui Dumnezeu şi respectau poruncile Sale, aşa cum vom constata puţin mai târziu.
Primul împărat persecutor a fost Nero care, la anul 67, a tăiat capul lui Pavel la Roma, iar al zecelea ;i fosl Diocleţian. Aceştia au ucis, în acest răstimp, milioane de
.101
creştini prin aruncarea lor la Ilarele sălbatice şi prin multe alte mijloace de tortură şi de exterminare.
După aceştia, a venit, ca împărat al Romei, Constantin, supranumit şi cel Mare, care, păgân fiind, n-a mai procedat ca înaintaşii săi. Pentru că, cu câţiva ani mai înainte de venirea sa la tron, barbarii începuseră să atace Imperiul Roman şi armatele trebuia să ţină piept acestora şi să nu alerge după creştini, aşa cum tăcuseră până la Constantin, acesta a căutat să împace pe creştini cu păgânii, făcâhdu-le favoruri şi unora şi altora, aşa cum prevăd nenumăratele documente istorice, ca de exemplu:
„Toate aceste măsuri şi altele similare făceau din Constantin

capul bisericii, în timp ce cultul păgân continua să coexiste ca un cult de Stat, avându-1 tot pe el ca Pontifex Maximus. Strângând legăturile cu creştinii, învingătorul de la podul Milvius păstra bune relaţii şi eu Senatul, LEAGĂNUL PĂGÂNISMULU1. Posturile de conducere în Stat şi la Roma continuau să fie în mâinile păgânilor, eu toate că, cu prilejul sărbătorii celor zece ani de domnie (dccenalia), din vara anului 315, Constantin renunţa la obişnuitele rituri păgâne, fapt care a produs stupoare în rândul Senatului. începând din anul 317, în funcţiile înalte sunt admişi şi creştinii. Curând după aceea, chipurile zeilor, cu excepţia ZEULUI SOARE, sunt înlocuite pe monede cu inscripţii de caracter neutru,-dar şi cu semne creştine. Anumite culte păgâne socotite primej-dioase pentru Stat sau care se săvârşeau în-secret sunt, interzise, iar în anul 322 cliipul zeului Soare dispare definitiv de pe monede. In anul 321, PRIMA ZI A SĂPTĂMÂNII cunoscută sub numele de ZIUASOARELUI (dies solis), care se va confunda cu 'Ziua Domnului' (duminica) sau a 'Soarelui dreptăţii' (sol justitiae), ESTE DECLARATĂ CA ZI DE REPAUS. Treptat, treptat, cele mai reprezenta-

tive forme ale vieţii de Stat luau caracter creştin" (vezi cartea *Constantin cel Mare,* scrisă de Ion Barnea şi Octa-vian Iliescu în anul 1982, pag. 42, şi tipărită de Edil. Ştiinţifică şi Enciclopedică, citat luat de autori din: J.Vogt, op.cit., pag. 181-184).

în cele două citate următoare, găsim exact acelaşi ordin dat. de împăratul Constantin cel Mare la anul 321 pentru schimbarea Zilei de odihnă, din ziua a şaptea -Ziua Domnului, în ziua întâia - Ziua Soarelui.

„în anul 29 sau 30, este data crucificării, din ordinul prefectului roman al ludeei, Pontius Pilatus, a lui Isus din Nazaret, predicator religios din Galiiea" (vezi cartea O istorie

a Romei Antice, scrisă de Horia Matei, pag. 128, tipărită în 1979).
„Constantin cel Mare introduce Duminica (dies solis) ca zi de sărbătoare în Imperiu la 321" (Idem, pag. 190).
„Credincioşii socoteau că săptămâna de şapte zile a fost stabilită de însuşi Dumnezeu, care şase zile a lucrat, iar a şaptea zi S-a odihnit. De aceea BIBLIA INTERZICEA CU STRICTEŢE SĂ SE LUCREZE ÎN ZIUA A ŞAPTEA - SÂMBĂTA - care era SFÂNTĂ, fiind ÎNCHINATĂ DOMNULUI. Această zi era considerată sărbătoare de către CREŞTINI şi evrei. împăratul, roman Hadrian (sec. Iî e.n.) a interzis creştinilor să sărbătorească ziua de Sâmbătă, ziua de odihnă fiind cea imediat, următoare, adică Duminica - ziua Soarelui. în anul 321, împăratul roman ' creştinat, Constantin cel Mare, a legalizat această zi ca sărbătoare a Domnului, ea devenind prima zi a săptămânii, sub numele de 'dies Domini', Duminica, când oamenii nu lucrau" (vezi cartea *Sisteme Calendaristice* autor George Stănilă, pag. 110, tipărită de Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică în anul 1980).

In acest ultim citat, remarcăm că împăratul Hadrian, în secolul al doilea, a persecutat, pe CREŞTINII care ţineau SÂMBĂTA. Se pune întrebarea: Pe cine a mai persecutat împăratul Madrian dacă, potrivit susţinerii multora, apostolii şi după aceea toţi creştinii din timpul lui şi chiar după el au sărbătorit ziua întâia a săptămânii - Ziua Soarelui. în cinstea învierii lui Isus, deci ziua lor, a păgânilor? I,a această întrebare să răspundem noi, toţi creştinii noutestamentari.
„Evreii au folosit săptămâna de şapte zile care purtau numere de ordine 1 -6, numai ziua a şaptea fiind numită „Sabat" (Idem, pag. 1 12).
Din tot ce am studiat până acum, reiese cât se poate de clar, desigur dacă dorim din toată inima să cunoaştem purul adevăr,

că Sâmbăta, ca zi de odihnă, n-a fost schimbată de nici unul dintre apostoli, aşa cum ne lămuresc. Scripturile, şi nici de adevăraţii creştini după înălţarea lui Isus, pentru că despre aceştia ne vorbeşte şi *jMiiurgica Bisericii Ortodoxe"* la pag. 94, fătat prezentat mai înainte, care au păstrat Sâmbăta, „întrucât priveşte ea Lege Morală, şi în secolele primitive ale creştinismului; desigur aceasta până la Con-stantin cel Mare,- care a schimbat ziua de odihnă. Sâmbăta, stabilită şi sfinţită de Dumnezeu, cu ziua întâia a săptămânii, adică Ziua Soarelui, la anul 321 d.llr.

Deşi nescripturistică, ziua aceasta a fost totuşi acceptată, şi este încă, de majoritatea omenirii până în ziua de astăzi, cinstind-o la fel ca toţi aceia care, mii de ani, s-au închinat Soarelui şi nu Creatorului lui (vezi Deut. 4,19; 17.2-5; Rom. 1,25).

Şi, pentru a ne demonstra că nu mulţimea oamenilor este călăuza după care trebuie să ne conducem în păstrarea Principiilor lui Dumnezeu, ci Sfintele Scripturi. Isus personal ne declară:

Matei 22,29:

„Vă rătăciţi pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu."

Matei 7,13.14:

, Intraţi pe poarta cea strămlă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare şi mulţi sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă şi PUŢINI suni cei ce o ajlă."

Marcu 7,7:

„Degeaba Mă cinstesc ei, dând învăţături care nu sunt clecăt nişte PORUNCI OMENEŞTI", aşa cum am studiat pană acum.

O dovadă în plus a cinstirii Zilei Soarelui este şi faptul că unele popoare care n-au origine latină - cum sunt germanii

care numesc Duminica Sonntag, iar ci îglczii şi americanii Sunday - până în ziua de astăzi o numesc Ziua Soarelui.
De la Constantin încoace, creştinătatea, care a acceptai schimbarea Zilei Domnului - Sabatul, în Ziua Soarelui -Dies Solis, a socotit că această denumire nu mai este potrivită şi, prin reprezentanţii ei, a schimbat numele din Ziua Soarelui - dies solis. în Ziua Domnului - dies domini, Duminica de astăzi.
De aceea, în declaraţiile sale oficiale, biserica romană declară că schimbarea făcută este Semnul Autorităţii ei, aşa cum se găseşte scris şi în „Doetrinal Catechism" alcătuit de Keenau şi care precizează:
„întrebare: Poţi dovedi cu ceva că biserica are putere să poruncească sărbători?
Răspuns: Dacă nu ar avea această putere, nu ar fi putut face ceea ce admit toate religiile creştine moderne, cu ea împreună, adică nu ar fi putut pune ţinerea Duminicii, ziua întâia a săptămânii, în locul ţinerii Sâmbetei, ziua a şaptea, schimbare în favoarea căreia NU EXISTĂ **NICI** UN TEXT ÎN SCRIPTURĂ- (pag. 174).
105
Şi, dacă această biserică pretinde că schimbarea zilei de odihnă **este semnul autorităţii** ei, cu atât mai interesaţi trebuie să studiem Scripturile ca să descoperim în ele care a fost dîntotdeauna, şi desigur şi pentru astăzi, SEMNUL AUTORITĂŢII LUI DUMNEZEU pentru OM:
Ezechiel 20,11.12.20:
„Le-am dat legile Mele şile-am făcut cunoscut Poruncile Mele, pe care trebuie să le împlinească OMUL, ca să trăiască prin ele "(vers. 11).
„Le-am *dat şi Sabaiele Mele, ca să fie un SEMN ÎNTRE MINE ŞI EI, pentru ca să ştie că EU SUNT DOMNUL care-i sfinţesc"* (vers. 12).

„Sfinţiţi Sabatele Mele, căci ele sunt un SEMN ÎNTRE MINE.ŞI VOI, ca să ştiţi că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru" (vers. 20).

Referindu-se la aceste texte, mulţi ar putea să spună că Semnul Sabatului, fiind scris în Vechiul Testament, a fost dat numai pentru evrei şi nicidecum pentru creştinii nou testamentari. Deşi această susţinere greşită a mai fost reamintită până acum, o mai reamintim pentru întărirea ideii că, de la prima pagină şi până la ultima, Scriptura a fost inspirată şi scrisă pentru OMUL din toate timpurile şi de astăzi, căci Isus zice: *„Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică,* ***dar*** *tocmai ele mărturisesc despre* ***Mine"*** (Ioan 5,39). Când Isus a spus aceste cuvinte, nu era nici un rând scris din Noul Testament; iai când Pavel a scris *„Toată Scriptura este insujlată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună"{2* Tim. 3,16.17), pe vremea lui nu era în întregime alcătuit Noul Testament, pentru că unele cărţi, ca de

exemplu Apocalipsul, cele trei epistole şi Evanghelia au fost. scrise de Ioan exilat pe insula Patmos, după aproape 40 de ani după ce a scris Pavel. Şi chiar dacă ar fi fost alcătuit Noul Testament, Pavel declară în textul de mai sus că **„toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu** şi de folos..."

Este îndeobşte cunoscut că cei ce resping Vechiul Testament nu pot înţelege cu nici un chip prevederile Noului Testament, aşa cum scrie apostolul: *„Dar ei au rămas greoi la minte; căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această malirămă rămăne neridicată, fiindcă mahrama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citeşte* ***Moise, rămâne o mahramă*** *peste inimile lor" (2 Cor. 3,14.15).*

Din expunerea de mai sus, înţelegem că Dumnezeu are un

SINGUR SEMN între El şi om, pe acest pământ, şi acesta este SABATUL zilei a şaptea, conform poruncii a patra din Decalog, Lege pe care Isus a venit s-o împlinească şi nicidecum s-o desfiinţeze (Mat. 5,17.18).
înţelegem însă că mai există un SEMN distinct între biserica aceea, care 1-a acceptat după trei secole de la Isus şi pe care-1 declară a iî Semnul Autorităţii ei, şi un mare număr de pământeni care, pe parcursul veacurilor, şi î-a însuşit, împreună cu bisericile lor.
Acest Semn este Ziua întâi a săptămânii, sau Duminica, sau Ziua Soarelui, denumire dată de unele popoare acestei zile, până astăzi. în opoziţie cu Semnul lui Dumnezeu, Scriptura îl declară pe acesta a fi SEMNUL FIAREI. Aceste două SEMNE vor avea un mare rol pentru zilele dinaintea revenirii lui Isus, Mântuitorul nostru.
Şi nu trebuie să ne surprindă, pentru că, eu 600 de ani înainte de naşterea lui Isus si cu 300 de ani după El, deci aproximativ cu 900 de ani mai înainte de schimbarea

Sabatului, proorocul Daniel tace o profeţie care ne uimeşte: Daniel 7,25:
„El va rosti vorbe ele hulă împotriva Celui Prea înalt, va asupri pe sfinţii Celui Prea înalt, şi se va încumeta să schimbe vremile şi LEGEA; şi sfinţii vorjî daţi în mâinile lui, timp de o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme."
Vedem deci că, după aproximativ 900 de ani, profeţia lui Daniel s-a împlinit întocmai ca şi toate celelalte profeţii, schimbându-se SEMNUL LUI DUMNEZEU cu SEMNUL AUTORrrÂŢII BISERICII care, potrivit acestei profeţii, avea să asuprească pe sfinţii Celui Prea înalt timp de o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme, care înseamnă 42 de luni (vezi Apoc, 13,5) sau 1260 de zile (Apoc. 12,6) şi, potrivit lui Ezechiel 4,6, înseamnă 1260 de ani.

Această perioadă a început **la anul 538,** când biserica, potrivit Decretului din 533 al lui Iustlnian, împăratul Romei, şi-a însuşit, pe lângă puterea religioasă pe care o avea deja, şi puterea politică - prerogative pe care le-a avut timp de 1260 de ani, până când, în anul 1798, Bertier, generalul lui Napoleon Bonaparte, a luat prizonier pe şeful bisericii şi î-a dus la Avignon, în sudul Franţei, unde a şi murit, pierzând astfel puterea politică de a avea supremaţie asupra Europei apusene şi a-şi da avizul pentru încoronarea regilor ei.
împlinindu-se prin excelenţă această profeţie a lui Daniel, toţi sfinţii Celui Prea înalt care n-au acceptat Semnul autorităţii bisericii şi doctrina **ei au avut de suferit teribila** Inchiziţie, aşa cum ne-o descrie istoria cu amănuntul, pe toată durata acestei perioade de 1260 de ani.
O altă indicaţie valoroasă, pe care ne-o precizează proorocul Daniel, este prima parte a vers. 25 scris mai sus, pentru a se şti despre cine este vorba şi **care sunt „vorbele de hulă** împotriva Celui Prea **înalt".**

Biserica aceea care, în decursul veacurilor, a declarat că Duminica este Semnul **autorităţii ei,** Semn pe care, pe parcurs, creştinătatea şi 1-a însuşit în general, această biserică, proorocește Daniel, va rosti vorbe de hulă, prin reprezentanţii ci, împotriva Celui Prea înalt..
Titlul de VICAR1VS FILIi DEI, deţinut de capul bisericii de veacuri, titlu la care s-a referit Daniel, şi care tradus din limba latină înseamnă **Locţiitorul** Fiului **lui** Dumnezeu, reflectă aceasta, deşi Isus a declarat că Tatăl va trimite pe Duhul Sfânt în Numele Lui (vezi-ioan 14,26).
loan, apostolul Domnului, menţionează la sfârşitul Scripturii acelaşi lucru, şi chiar şi mai mult, şi inspirat scrie:
Apocalips **13,17.18:**
„Şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă

Semnul acesta, adică **numele fiarei,** sau numărul **numelui ei"** (vers. 17).

*‚Aici e înţelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr **de** om. Şi numărul ei este: şase sute şase **zeci** şi şase." Şi, ca să-l putem socoti, mai scriem odată titlul fiarei, mai sus menţionat, astfel:*

V — 5 F — •' — D I — 1
. 1—1 E C — 100 L — 50
I **A** — —■ ' **1** — **l** R —
_ S _ 1
I — 1 53
V — 5
112 TOTAL : ~666
500
501
112 + 53 501
109

Cunoaştem că unele litere din alfabetul latin au fost socotite de aceştia şi ca cifre, aşa cum ni le-am însuşit şi noi ca popor în diferite situaţii, ca de exemplu, numărul lunilor din ari, etc. Acest titlu latinesc, transformat în cifre arabe, dă, după cum vedem, exact numărul 666 şi, ca să nu avem nici un dubiu asupra înţelegerii lui. îngerul Domnului (Apoc. 22,8) îi spune lui Ioan să scrie că **este număr de nume de om** (vezi Apoc. 13,17.18).

în decursul secolelor, aceşti conducători creştini şi-au mai însuşit, aşa cum precizează istoria, încă un nume: LATINVS REX SACKRDOS, care tradus înseamnă: **Preot, Rege Latin,** titlu care, transformat în cifre arabe, dă exact acelaşi număr de 666.

Capitolul 12

CELE TREI SOLII ÎNGEREŞTI

Pentru zilele sfârşitului. Dumnezeu a hotărât să vestească, în

mod deosebit, prin credincioşii Lui adevăraţi, asemănaţi cu îngerii, Cele.Trei Solii, tuturor locuitorilor pământului, pentru pregătirea lor iu vederea revenirii Fiului Său (vezi Apoc. 2,1.2.12.18 clc).

Prima solie îngerească Apocalips 14,6.7:

,,Şi am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veşnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui noroci. El zicea cu glas tare: 'Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţii slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui; şi închinaţi-vă Celui ce ajcicut cerul şi pământul, marea şi izvoarele de apă',"

Pentru aceste vremuri ale sfârşitului, solia închinării înaintea Creatorului trebuie să ocupe primul loc în activitatea noastră, ca adevăraţi urmaşi ai lui Isus.

A doua solie îngerească Apocalips 14,8:

,Apoi a urmat un alt înger, al doilea, şi a zis: 'A căzut, a căzut Babilonia, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei'."

Oare. îngerul al doilea vorbeşte aici de cel alea Batalionului, construită de Nabueodonosor cu aproximativ 2600 de ani în urmă?

Numele de Babilon vine de la turnul Babei, unde Dumnezeu a încurcat limbile locuitorilor pământului - urmaşii lui Noe, care s-au hotărât să construiască un turn aşa de înalt. încât orice potop ar veni să nu-i mai poată îneca, deşi Dumnezeu promisese că nu va mai pedepsi lumea prin potop. Babilon înseamnă, deci, încurcătură.

Acest al doilea înger nu vorbeşte, în versetul de mai sus, despre- Babilonul din antichitate, pentru că, potrivit profeţiei, acel oraş nu mai există, fiind distrus de Cirus, medo-persanul, şi n-a mai fost reconstruit (vezi Îs. 45,1-3): '.Aşa vorbeşte

Domnul către unsul Său, căjtre Cir, pe care-1 ţine de mână, ca să doboare neamurile înaintea lui şl să deslege brâu! împăraţilor, să-i deschidă porţile, ca să nu se mai închidă. Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma uşile de aramă şi voi rupe zidurile de fier. îţi voi da vistierii ascunse, bogăţii.îngropate, ea să ştii că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel."
Această solie nu este adresată unei cetăţi dispărute şi nici problemelor politice din acea vreme.
Aceşti doi îngeri şi al treilea care urmează au misiunea să vestească, prin reprezentanţii lor, trei solii spirituale pentru toţi locuitorii de azi ai pământului, care, potrivit aceleiaşi Scripturi inspirate, **fac** o babilonie din interpretările lor, încât cei care doresc cu toată seriozitatea să cunoască marile adevăruri biblice nu ştiu încotro s-o ia, exact aşa cum scrie şi apostolul Petru:
2 Petru 3.15.16:°
„Să credeţi că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este mântuire, cum v-a scris şi preaiubitul nostru frate Pavel,

după înţelepciunea dată lui, ca şi m toate epistolele lui, când vorbeşte despre lucrurile acestea. în ele sunt lucruri grele de înţeles, pe care cei neştiutori şi nestatornici le răstălmăcesc ca şi pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor."
Deoarece majoritatea covârşitoare a bisericilor care au ieşit **dintr-o singură Mamă,** pentru că au acceptat semnul şi o parte mai mare sau mai mică din învăţăturile ei, adică „s-au adăpat din vinul mâniei curviei el" (vers. 8). al doilea înger numeşte aceasta Babilon căzut, deci învăţături care nu sunt în conformitate cu Scripturile.
A treia solie îngerească
Apocalips 14.9.10:
„Apoi a urmat un alt înger, al treilea şi a zis cu glas tare:

'Dacă se închină cineva ***Fiarei şi icoanei ei, şi primeşte SEMNUL*** *ei pe frunte sau pe mană, va bea şi el din vinul maniei lui* Dumnezeu, *turnat neamestecat în paharul mâniei Lui: şi vaji chinuit în foc şi în pucioasă înaintea sjînţilbr îngeri şi înaintea Mielului'".*
Dacă până aici Scripturile au tras de atâtea ori semnalul de alarmă, care ar trebui să fie atitudinea noastră, stimaţi fraţi ai Aceluiaşi Tată?
Acelaşi loan ne face o invitaţie categorică, scriindu-ne: Apocalips 18,1-4:
,,După aceea am văzut pogorându-se din cer un alt înger care avea o mare putere; şi pământul s-a luminat de slava lui" (vers. 1).
„El a strigat cu glas tare şi a zis: 'A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A cyuns un locaş al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte'" (vers. 2).
pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei *şi împăraţii pământului au curvit cu ea şi negustorii pământului s-au îmbogăţit prin risipa desfătării ei"* (vers. 3).
c.8 O singură Scriptură
I I O
*iy**Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea: IEŞIŢI DIN MIJLOCUL EI POPORUL MEU, ca să nu jîţi părtaşi la ,,păcatele ei şi să nu jîţi loviţi cu urgiile ei!'"* (vers. 4).
Studiind cu toţii aceste texte şi în mod deosebit acest ultim verset, trebuie să declarăm că aceasta este cea mai mişcătoare şi mai zguduitoare chemare pe care Scripturile, prin Duhul Sîant, ne-o tace în aceste zile ale sfârşitului nouă, tuturor oamenilor de pe acest pământ.
„Ieşiţi din Babilon", din mijlocul celor care au SEMNUL FIAREI pe mână sau pe frunte (Apoc. 14,9.10), *„ca să nujiţi părtaşi la păcatele Babilonului."*

Ieşiţi, zice Scriptura, din mijlocul celor care *„răstălmăcesc"* această Inspiraţie Divină *„spre pierzarea lor",* cum declară Petru (cap. 3,16), sau dintre cei ce ţin doar *„porunci omeneşti",* aşa cum a zis Isus (vezi Marcu 7,7).

Capitolul 13

MÂNCAŢI... PENTRU SLAVA LUI DUMNEZEU

1 Corinteni 10,31:

„Deci fie că mâncaţi, jie că beţi, să faceţi totul ***pentru slava*** *lui Dumnezeu."*

Un alt subiect mult controversat printre cercetătorii Scripturii este şi problema alimentaţiei.

Am studiat pe larg până acum că la Muntele Sinai **au fost reeditate, în scris, două Legi:**

1. Legea lui Dumnezeu sau Cele Zece Porunci, scrise pe două Table de piatră şi puse în Chivotul din Sanctuar (vezi DcuL 10,1-5), şi

2. Legea lui Moise sau legea ceremoniâlă scrisă de el într-o Carte şi pusă atără din Chivot (vezi Deut. 31,24-26).

Tot la Muntele Sinai, Dumnezeu a dictat lui Moisc să mai scrie încă o lege care, ca şi celelalte două, existase şi până aici, desigur numai oral. **Aceasta este legea sanitară,** dată de Creator pentru binele spiritual şi fizic al omului.

Reamintim că foarte mulţi susţin că această lege a fost dată evreilor la Sinai şi a avut valabilitate numai până la Isus. Ei afirmă că Mântuitorul a desfiinţat-o, declarându-ne că „nu ce intră în gură spurcă pe om", şi se sprijineso pe Pavel care ar părea că în unele epistole ale lui declară acelaşi lucru, argumentând cu aceste texte că, în noua

dispensaţiune, creştinul poale mânca şi bea orice, după plăcere.

Să studiem, pe rând, aceste câteva texte, ea să ne convingem

dacă Scriptura susţine această afirmaţie, ca fiind întemeiată sau nu.
Amintim din nou, şi cu această ocazie, că legea cere-monială a jertfelor, cu sărbătorile şi preoţia, care au fost UMBRA lui Isus, a avut sfârşit la Cruce (vezi Col.2,14.16): „A *şters zapisul cu poruncile lui care stăteau împotriva noastră şi ne era potrivnic, şi la nimicit pironindu-l pe Cruce"* (vers. 14);
„Nimeni clar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat" (vers. 16).
Vers. 17, următorul, ne arată foarte clar ce a vrut să spună Pavel Colosenilor în vers. 14 şi 16, citate mai sus:
„Care sunt UMBRA lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos" (vers. 17).
Şi, pentru ca iubitorii Sfintelor Scripturi să nu facă nici o confuzie între legi, apostolul Domnului explică expresia de UMBRĂ, prin textele:
Evrei 8,5:
„Ei Jac o slujbă care este chipul şi UMBRA lucrurilor cereşti, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă Cortul."
Evrei 10,1:
„în adevăr, legea, care are UMBRA bunurilor viitoare, nu înjăţişarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleaşi JERTFE care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârşiţi pe cei ce se apropie."
Prin aceste texte, Pavel ne declară încă odată că toate instrucţiunile în legătură cu Cortul şi jertfele care se aduceau acolo au fost UMBRA lui Isus, El fiind REALITATEA.

3. LEGEA SANITARĂ, adică ce trebuie să mănânce omul, n-a făcut niciodată parte din UMBRA, nici înainte şi nici după Muntele Sinai.

Studiul pe care-1 vom face în continuare sperăm să clarifice aceasta.

Se pune întrebarea: Cine a făcut clasificarea **animalelor curate** şi necurate, **când şi pentru ce?**

Dacă studiem Scripturile cu atenţie, descoperim în ele că Dumnezeu a crea! în ziua a şasea: *, fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor"* (Gen. 1,25).

Este îndeobşte cunoscut că expresia **„vite"** reprezintă numai animalele cornute care se hrănesc exclusiv cu iarbă. *Dicţionarul limbii Române* precizează că vitele mari sunt: boul şi vaca, bivolul şi bivoliţa, iar vitele mici, berbecul şi oaia, ţapul şi capra. Pe acestea Scriptura le numeşte animale curate, în contrast cu fiarele şi târâtoarele pământului, deci toate celelalte, declarate a fi animale necurate (Levit. 11).

Din textul de la Geneza 1,29, reiese că, până la Potop, oamenii nu au mâncat carne, au fost vegetarieni, căci stă scris: ,,Şi Dumnezeu *a zis: 'lată că v-am dat orice iarbă care face sământă şi care este pejâţa întregului pământ, şi orice pom care are în el rod cu sămănţâ: aceasta săjie hrema voastră'."*

Şi pentru că, din cauza păcatului, Dumnezeu a învăţat pe Adam să aducă jertfa spre a 11 iertat, aşa cum am mai scris, şi urmaşii lui Adam trebuia să facă la fel. Toate aceste jertfe nu puteau să fie aduse decât din animale curate, **pentru că numai acestea puteau preînchipui fidel pe Isus,** .ADEVĂRATUL MIEL DE JERTFĂ" (vezi loan 1,29), aşa cum profetizase cu 800 de ani mai înainte proorocul Isaia:

Isaia 53,7:

,,Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura." (Vezi şi Apoe. 5,12: ,,*Ei*

'ziceau cu glas tare: Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda.")

Iată motivul pentru care animalele a trebuit, să fie clasificate de Creator, chiar de la Creaţiune, jertfele adu-cându-se numai din animalele curate.

La anul 1656 de la Creaţiune, potrivit cronologiei biblice, după ce s-au scurs apele Potopului, Noe şi familia sa au ieşit din corabie împreună cu toate vieţuitoarele, şi Noe *„a zidit un altar Domnului; a luat din toate dobitoacele curate şi din toate păsările curate, şi a adus arderi de tot pe altar.* "(Gen. 8,20).

întrebarea este: Dacă Noe, după ce a ieşit, din corabie, a adus jertfă boul, berbecul şi ţapul chiar în ziua aceea, cum s-au mai înmulţit aceste vite, dacă au fost desperecheate? Şi, dacă după Potop ei a'j primit dezlegarea să mănânce şi carne pentru că toată vegetaţia fusese distrusă de ape, cum mai sunt atâtea vite pe pământ, dacă Noe cu familia sa, în număr de opt persoane, au mâncat vaca, oaia şi capra, care rămăseseră de la jertfa care trebuia adusă încontinuu?

Scriptura ne clarifică problema aceasta şi toţi suntem datori să luăm seama la cele scrise în ea. După 120 de ani de har, timp în care a fost construită corabia de către Noe, acesta a primit porunca de la Dumnezeu ca să intre în corabie cu toată familia sa şi să **ia** cu **ei,** nu câte o pereche din animalele curate - **din vite** - ci câte şapte perechi (vezi Gen. 7,2.3). Acestea se găseau în curtea sa şl fuseseră folosite până la Potop numai pentru jertfele pe care trebuia

să le aducă până aici şi de aici înainte-pentru păcatele lui si ale întregii sale familii, aşa cum procedaseră până la Potop toţi patriarhii şi fiii lui Dumnezeu, **timp în** care n-au **existat evrei.**

Din aceste şapte perechi de animale curate, ei a treb? îit să

aducă jertfe, de aici înainte şi să mănânce, iar restul să se înmulţească. - .
, Din animalele necurate, adică din fiarele si târâtoarele pământului, Dumnezeu, a trimis în Corabie numai câte o pereche (Gen. 7,2), venite de prin câmpii, păduri şi dealuri şi printre care se găsea şi porcul, pentru că el n-a făcut niciodată parte dintre vite, la fel ca şi astăzi, aşa cum precizează şi dicţionarul. De remarcai este şi faptul că, dacă imediat după Potop, Noe, care nu era evreu, ar fi mâncat cu familia sa un astfel de animal, astăzi n-ar mai fi existat.
Atunci, de ce a fost creat, se pune întrebarea de foarte mulţi? La această întrebare Scriptura ne răspunde clar că ele sunt declarate a fi „fiarele pământului", create pentru împodobirea acestuia. Pe lângă porci, Dumnezeu a creat lei şi tigri, leoparzi, pantere, hiene, porci mistreţi, cal, măgari, iepuri, şobolani, şoareci, şerpi mari şi mici, etc. etc. şi tot felul de vieţuitoare prin mări şi oceane! Trebuie să le mâncăm pe toate pentru că există?
Nu este mai puţin adevărat că pe unele dintre acestea omul le-a domesticit şi ie mănâncă, aşa cum este porcul, care mănâncă absolut orice, sau calul, care totuşi este curat din punct de vedere al alimentaţiei lui, şi, în plus, tot ce vânează şi fac aceasta chiar şi aceia care pretind că se conduc după Scripturi şi care nădăjduiesc să moştenească viaţa veşnică.
' După aproximativ 350 de ani de la Potop şi cu 500 de ani mai înainte ea Moise să ajungă cu poporul evreu la

Muntele Sinai, unde a primit în scris şi legea sanitară, a ^Jrăit Avraam, care ştia de la strămoşii săi neevrei, supranumiţi *„Jîii lui Dumnezeu"* (vezi Gen. 6,1.2).ce anume animale să aducă el jertfă. Cu toate acestea, Dumnezeu îi repetă: *„Ia o juncană de trei cmi, o capră de trei cmi, un berbec de trei ani, o turturea şi un pui de porumbel"* (Gen. 15,9), deci numai din cele

curate.
Una din marile dovezi, care ne demonstrează cu prisosinţă despre cele scrise până aici, este şi faptul cunoscut că musulmanii nu mănâncă porc, lege consemnată în Coranul lor - şi de ce aceasta? /
Toţi cercetătorii Scripturii ştiu că Dumnezeu a tăgăduit lui Avraam un fiu la bătrâneţe (Gen. 15,1-5; 16,1-4). La sugestia soţiei sale, Sara, Avraam a avut un fiu născut, de egipteanca Agar, roaba lor, căruia i-au pus numele Ismael. După 14 ani, soţia Iui i-a născut pe Isaac, fiul făgăduinţei. Cei doi fii ai lui Avraam au fost învăţaţi de tatăl lor, cu 500 de ani înainte de Sinai, să mănânce numai din animalele curate, iar urmaşii lui Ismael - musulmanii' habotnici- şi ai lui Isaac - evreii habotnici - până în ziua de astăzi păstrează cu stricteţe această lege cu privire la mâncarea animalelor curate, pe care Dumnezeu a dat-o lui Noe cu aproape o mie de ani înainte de Muntele Sinai şi tuturor urmaşilor lui de pe glob, care aveau să vină după el.
O întâmplare deosebită din viaţa lui Avraam ne ilustrează poziţia lui faţă de animalele curate:
Când Isus a coborât din Cer împreună cu cei doi îngeri, pentru pedepsirea Sodomei şi Gomorei, la invitaţia Iui Avraam, care, văzându-i, le-a ieşit înainte. Ei au acceptat şi au intrat în cortul lui. După ce un serv le-a spălat picioarele, aşa cum **se obişnuia pe atunci,** Avraam i-a hrănit cu *„păine, unt şi lapte, şi un viţel tănăr şi bun"* (vezi Gen. 18,6-8), **pe Hcare-1 gătise, şi nicidecum cu „un purcel tânăr şi bun",**

care, după aprecierea multora, ar li carnea cea mai gustoasă.
Şi acum, să părăsim pentru câteva clipe Scripturile Vechiului Testament şi să descoperim ce ne spun Scripturile Noului Testament, în legătură cu declaraţia lui Isus şi a lui Pavel. cu privire la hrana oricărui creştin, texte amintite deja spre

începutul acestei broşuri.

Matei 15,1 I:

„Nu ce intră în gură spurcă pc om; ci, ce iese din gură, aceea spurcă pe om."

Această declaraţie este făcută de Isus în faţa Fariseilor şi Cărturarilor, de faţă fiind ucenicii, între care şi Petru. S-ar părea că Isus a desfiinţat în Noul Testament legea sanitară şi că acum putem mânca, dlipă gustul nostru, orice ne place, pentru că *„nu ce intră în gură spurcă pe om. " '* Pentru ca să nu fie înţeles greşit, referindu-se la învinuirea mai marilor evrei, pe care o adusese ucenicilor, şi anume că nu-şi spală mâinile când mănâncă (vers. 1.2), Isus le răspunde clar: *„Căci clm inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om;* **dar a mânca cu mâinile nespălate, nu spurcă pe om"** (vezi Mat. 15,19.20).

Din acest verset concluzionăm că, la vers. 11 d'e mai sus, Isus n-a vorbit nicidecum de animalele curate şi necurate, ci de mâini spălate sau nespălate. Dacă El ar ii spus mai marilor evrei că pot mânca orice animal, deşi nu Se putea contrazice pe Sine însuşi, aceştia ar fi fost în stare să arunce în El cu pietre, aşa cum aveau obiceiul.

Marcu 7,19:

în acest verset, M,arcu redă aceeaşi discuţie a lui Isus cu Cărturarii şi Fariseii, dar o reamintim pentru că sunt unii care se sprijină în mod deosebit pe expresia din act si

'

text: *„A zis astfel, făcând toate bucatele curfite", iar unele traduceri sjcriu şi intii mult: „A zis astfel Isus, făcând toate bucatele curate."*

Precizăm că expresia *„a zis astfel",* tradusă în limba română de CornileseiT, nu este scrisă în original. El a bănuit că aşa a

vrut să spună Isus în acest verset. în noua traducere, de curând revizuită a lui Cornilescu, expresia *„a zis cistfel"* este scrisă cu litere cursive, declarând prin aceasta, cei ce au revizuit traducerea, că expresia nu este în original.""[1]-
Traducerea corectă o găsim în limbile: română - de Nrţuleseu, Galaction şi Sinodaiă; germană - de Luther şi Leander; engleză - versiunea King James; franceză - de Segond; maghiară - de Kâroly Gâspâr; latină.- de Nestle şi altele.
Exemplu: *„Că nu intră m inima lui, ci în păntece^şi iese afarăm cloacă, curăţind bucatele?"* (Marcu 7,19- traci. Dr.N. Niţuiescu).
Deci, potrivit acestei traduceri, nu Isus a făcut toate bucatele curate, ci pântecele face curăţirea corpului, prin eliminarea afară a tot ceea ce nu este necesar pentru el şi păstrând tot. ce este de folos. **Fapte 1**0,1**1 -1**3:
„Petru a văzut cerul deschis şi un vas ca o faţă de masă mare legată cu cele patru colţuri, coborându-se şi slobozia-duse în jos pe pământ. în ea se aflau iot Jelui de dobitoace cu patru picioare şi târâtoare de pe pământ şi păsările cerului" (vers. 11.12).
„Şiun glas i-azis: 'Petre, scoalâ-te şi mănâncă'. "(vers. 13).
Vedeţi, se afirmă adesea, că în acea faţă de masă erau animale curate, dar şi necurate şi chiar târâtoare şi totuşi glasul venit din Cer a zis lui Petru să taie şi să mănânce.' în vers. 14, remarcăm ceva deosebit, de care trebuie să ţinem cont neapărat\ Când Isus a spus Fariseilor şi Căr-122
furărilor, la Mat. 15,11, că *„nu ce intră în gură spurca pe om".* Petru, aşa cum este scris mai sus, era de faţă. A înţeles el atunci că Isus a desfiinţat legea sanitară pe ('arc, din răspunsul lui, reiese clar că el o cunoştea foarte bine, şi că de la învăţătorul lor încoace se poate mânca orice?
Negreşit că NU, căci Petru răspunde: „Nicidecum, Doamne;'căci *NICIODATĂ N-AM: MÂNCAT CEVA*

SPURCAT SAU NECURAT (vers. 14). -
Dar, ar putea să spună cineva: De ce Domnul i-a zis la vers. 15: *„Ce a curăţit Dumnezeu, să nu numeşti spurcat"?;* text pe care se sprijină cei ce susţin că se poate mânca orice după plăcere, aducând în sprijinul acestei argumentaţii şi textele apostolului Pavel, care urmează să fie studiate de aici înainte. Dacă continuăm să studiem versetele 16-28, constatăm, iară posibilitatea de a interpreta greşit, că Dumnezeu a arătat lui Petru, prin această vedenie, ceea ce a şi înţeles, fapt pe care-1 declară în faţa sutaşului Corneliu când a ajuns în casa lui: *„Ştiţi, le-a zis el, că nu este îngăduit de lege unui Iudeu să se însoţească împreună cu unul de alt neam, sau să vină la el;* dar Dumnezeu mi-a **arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau** necurat" (Fapte 10,28).
Şi în acest verset Scriptura ne arată clar că aici n-a fost vorba de animale curate sau necurate. Dacă Petru n-ar 11 avut această vedenie, cu nici un chip nu s-ar fi dus la păgânul Corneliu, după concepţia şi datina evreilor. **1 CorintenI** 10,25î
„Să mâncaţi din tot ce se vinde pe piaţă, fără să cercetaţi ceva din pricina cugetului"; iar pentru cei ce cunosc textul original, sunt mai întăriţi în convingerea lor că pot numea orice, pentru că unele traduceri, şi chiar cea de Ntyidcscu,, spun: „Mâncaţi orice se vinde în măcelărie".
\/\
Pentru clarificarea acestui verset, să studiem cu multă atenţie cap.8 şi 10,18-33 şi vom constata că Pavel a scris credincioşilor din Corint **despre carnea jertfită idolilor şi nicidecum despre animalele curate şi necurate, aşa cum vom constata în continuare.**
Evreii necreştini, care locuiau în Corint, aduceau în continuare jertfe, potrivit legii ceremoniale, desigur numai din animale curate, ca şi până atunci. O parte din animal era adusă jertfă, o

parte era mâncată, iar o parte, şi în special partea de la urmă a animalului, era vândută la măcelărie, pentru că ei n-o mâncau, potrivit datinei lor, tot aşa cum nu o mănâncă nici evreii habotnici de astăzi.
Dar cineva poate spune: în Corint, oraş păgân, cei mai mulţi cetăţeni erau dintre Neamuri, care nu păstrau legea sanitară şi nici rânduielile evreilor, şi aceştia vindeau şi ei la măcelărie ce rămânea de la jertfele aduse idolilor lor! Carnea aceasta nu era de la animalele necurate?
Ca răspuns la această întrebare şi pentru a şti ce fel de animale jertfeau păgânii pentru zeii lor, să studiem textele de la Fapte 14,8-15, unde ni se precizează că şi aceştia jertfeau pentru zeii lor tot animale curate, căci: „Preotul lui Jupiter", deci preot păgân, *,,al cărui templu era la intrarea cetăţii,* **a adus tauri** şi *cununi înaintea por{ilor şi voia să le aducă jertfă împreună cu noroadele",* pentru că Pavel şi Barnaba vindecaseră un olog din naştere. Aceia au crezut că *„Zeii s-au coborât la ei ui chip* omenesc" (vezi vers. 1 1).
Deci, la 1 Cor. 10,28, pentru lămurirea vers. 25, Pavel serie clar despre carnea curată jertfită idolilor şi nicidecum de cea necurată. Altfel, s-ar contrazice pe sine însuşi faţă de ce a scris el credinciosului Timotei, aşa cum vom studia.

Romani 14,14:
,,Eu ştiu şi sunt încredinţat îu Domnul Isus, ***că nimic nu este necurat în*** *sine şi că un lucru nu este necurat, decât pentru cel ce crede că este necurat."*
Printre credincioşii din Roma, Corint, Galatia, Efes. Filipi, Colose şi Tesalonic, erau unii evrei creştinaţi, care sileau pe cei veniţi dintre Neamuri să se supună unor concepţii de ale lor.
Unii dintre aceşti iudei creştinaţi din Roma, susţineau că, deoarece la Cruce legea ceremonială şi-a avut împlinirea (Col.

2,14). Hristos fiind adevăratul Miel de Jertfă, nu mai trebuie să se aducă Jertfe şi. ca atare, creştinul nu trebuie să mai ucidă animalul doar pentru pofta lui, ci să mănânce numai verdeţuri (vezi Rom. 14,1.2).
Pentru liniştirea acestei controverse dintre aceşti credincioşi, Pavel le scrie:
„Primi{i bine pe ***cel slab în credinţă*** *şi nu vă apucaţi la vorbă asupra părerilor îndoielnice. Unul crede că poate să mănânce de toate; pe când altul,* ***care este slab, nu mănâncă decăt verdeţuri"*** (Rom. 14,1.2).
Subliniem că apostolul nu a declarat slabi în credinţă pe vegetarieni, ei pe tulburătorii comunităţii.
însă ce a vrut el să spună când a afirmat că *„iuiul crede că poate să mănânce de toate"?* Duhul lui Dumnezeu care 1-a inspirat în scrierile lui (2 Petru 1,21) se contrazice? Lui Moise i-a dictat să reediteze legea sanitară din Ixv. 11,1 -47 pentru binele omului, iar lui Pavel i-a dictat direct contrariul?
S-a contrazis vreodată Divinitatea în dispoziţiile şi rânduielile date omului? De ce oare chiar Duhul lui Dumnezeu a inspirat pe acelaşi apostol să seric la Evrei 13,8 că *„Isus este* ***Acelaşi*** *ieri, azi şi în veci"* şi pe lacov să declare. în cap. 1,17, **că în El „nu este nici schimbare, nici**

umbră de mutare"? A fost Pa vel în dezacord cu Scripturile Vechiului Testament pe care le declară el la 2 Tim. 3,16, ca fiind în întregime insuflate de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe... spre a fi cineva neprihănit?
Când el a scris că *„unii cred că pot să mănânce de toate",* a afirmat prin aceasta că acest creştin este de acord să mănânce şi verdeţuri^Şî carne--sfinţită prin Cuvântul lui Dumnezeu, iar cel slab în credinţă va susţine că trebuie să mănânce numai verdeţuri'" (vezi Rom. 14,1.2.14).
Iată motivul pentru care Pavel, la 1 Cor. 8,13 şi Rom. 14,21

scrie că *„...dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi manca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască", „din pricina fratelui slab în credinţă care nu mănâncă decât numai verdeţuri."*

Tit 1,15:

„Totul este curat pentru cei curaţi; dar pentru cei necuraţi şi necredincioşi, nimic nu este curat; până şi mintea şi cugetul le sunt spurcate", text folosit, de asemenea, de mulţi ca să arate că, din cauza confuziei din mintea lor şi necunoaşterii Scripturilor, unii susţin că nu se poate mânca orice şi cu atât mai mult folosesc textul:

1 Timotei 4,4:

„Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună; şi ***nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulţumire."***

Se pune însă întrebarea: Pe lângă porc, sau cal. sau iepure, sau porc mistreţ, etc... se poate mânca şi câine, şi pisică, şi nutrii, şi scoici, raci, melci, etc. etc?

‚£)a, sigur că da", vor răspunde mulţi, „doar cu condiţia să-mi placă". Mă rog pentru ce-mi place şi Domnul sfinţeşte acel aliment. Este singura condiţie pe care ne-o indică: să iau cu mulţumire - adică să mă rog. Aşa îmi scrie Pavel la 1 Tim. 4,4".

-Şi întrebarea continuă: Atunci se pot mânca şi şerpi, şi broaşte, şi...? Şi, de obicei, răspunsul este: „Da, cu

condiţia să-mi placă şi să iau cu mulţumire, ciun precizează Pavel! Nu mănâncă râsăritenii şi alte popoare aşa?"

Un caz autentic, scris în ziar, întăreşte, se pare, convingerea acestora:

Undeva în India, cu câţiva ani în urmă, a existat o groapă mare în care îşi aveau cuibul mii de şerpi mari şi mici, veninoşi şi neveninoşi. Nefiind prea departe de o comună, trecătorii erau adesea atacaţi de aceştia,şi unii mureau de muşcăturile lor

veninoase. într-o zi, comuna a chemat pe toţi locuitorii ei cu topoare, sape, lopeţi, ciomege şi s-a dat o luptă crâncenă cu şerpii, până au fost omorâţi
toţi.
Rezultatul: Doi oameni au fost omorâţi de muşcăturile şerpilor, dar.după biruinţa finală, ceilalţi au "făcut o masă mare şi au mâncat toţi şerpii.
Aceasta a vrut să scrie Pavel la 1 Tim. 4,4? Aşa zice Scriptura? Desigur că NU! De ce atunci, oricât de stăruitor ne-am ruga peste animalele necurate declarate aşa de Scriptură nu le mâncăm şi laptele? De ce se foloseşte laptele de la vitele care sunt declarate curate?
Sfintele Scripturi, pe care atât Isus (Ioan 5,39), cât. şi Pavel (2 Tim. 3,16.17) le declară a fi în întregime insuflate de Dumnezeu, ne specifică la Levitie 11,1 -47 că animalele care pot fi mâncate de om trebuie să îndeplinească neapărat două condiţii: să rumege şi să aibă copita despicată; iar vieţuitoarele din apă, la fel: să aibă aripi şi solzi. Dacă o astfel de lîinţă îndeplineşte numai o condiţie din cele două, Scriptura nu ne îngăduie s-o folosim.
De exemplu: Porcul are copita despicată, dar nu rumegă, şi Scriptura ne interzice să-1 mâncăm şi de aceea omul nici nu mănâncă laptele acestui animal, care arc mult mai mult lapte decât o oaie, pentru că hrăneşte zece, doisprezece pui deodată şi chiar mai mulţi.

Pentru clarificarea textului de la 1 Tim. 4,4, Pavel aduce două argumente puternice, care nu se mai găsesc aşa de concludente în alte epistole ale sale.
Primul este cel de la 1 Tim. 4,3, în care el precizează:
„Ei opresc căsătoria şi întrebuinţarea ***bucatelor pe care Dumnezeu*** *le-ajăcut săjie luate cu mulţumire ele către cei ce cred şi cunosc, adevărul";* el se adresează aici celor ce Cred

„cura zice Scriptura". Ori, studiind Scriptura, aşa cum am văzut mai sus. ea face o distincţie categorică între ceea ce este curat şi ceea ce nu este curat, cum vom mai vedea în continuare.

Al doilea argument al lui Pavel, şi mai concludent, **este textul cheie din 1 Tim. 4,5,** care-1 lămureşte şi mai clar pe cel de la 1 Tim. 4,4 şi chiar toate textele lui scrise mai sus în legătură cu mâncarea, text care zice:

„Pentru că este sjinţit. prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune."

Atragem cu mult respect atenţia tuturor cititorilor acestui studiu că Pavel n-a scris, aşa cum zic foarte mulţi, că se poate mânca ceea ce este sfinţit prin Cuvântul lui Dumnezeu **sau** prin rugăciunea noastră, pentru că, zic ei la vers. 4, el ne indică o singură condiţie: Să luăm cu mulţumire.

El nu scrie că alimentul pe care-1 introducem în gură trebuie să îndeplinească una din cele două condiţii pentru a *l* sfinţit: Ori Cuvântul lui Dumnezeu, ori rugăciunea noastră!

Dimpotrivă, el ne arată foarte clar că alimentele pe care dorim să le folosim trebuie să îndeplinească negreşit **două condiţii: Mai întâi** trebuie **să fie sfinţit prin Cuvântul** lui Dumnezeu şi numai **după aceea,** adică **în al doilea rând şi prin rugăciunea noastră;** şi că. dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că un aliment sau un animal nu este

sfinţit, rugăciunea noastră este zadarnică (Prov. 28,9).

Regretăm că Pavel socoteşte pe cei ce au aceste concepţii ca fiind „greoi" în a înţelege valabilitatea Scripturilor (vezi 2 Cor. 3,14.15), pe care el le declară a fi în întregime **„insuflate de Dumnezeu şi de folos"** pentru mântuirea noastră (vezi 2 Tim. 3,16.17).

în concluzie, pe lângă legea sanitară, redată de Dumnezeu prin Moise la Muntele Sinai cu 1500 de ani mai înainte de naşterea

lui Isus, lege pe care el a scris-o în mod detaliat în Lev. 11,1-47, Dumnezeu a mai inspirat şi pe marele prooroc Isaia să scrie:

Isala 65,2-6:

„Mi-am îidins mâinile toată ziua spre un popor răzvrătit, care umblă în ***voia gândurilor lui!*** *Un popor care nu conteneşte să Mă mânie în faţă...* ***mâncând carne de porc şi*** *având* ***în străchini bucate necurate"*** (vers. 4).

„Şi care totuşi zice: 'Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci ***sunt*** *sfânt!'... Asemenea lucruri sunt un fum în nările Mele, un foc, care arde necontenit!"* (vers. 5).

„lată ce am hotărât m Mine: 'Nici gând să tac, ci îi voi pedepsi; da, îi voi pedepsi! "(vers. 6).

Acelaşi dezgust,faţă de toţi aceia dintre noi care se întinează cu orice le place, este exprimat de Dumnezeu prin acelaşi prooroc:

Isaia 66,17:

„Cei ce se sfinţesc *şi se curăţesc* în *grădini, mergând unul cate unul, în mijlocul celor ce* ***mănâncă şi came de porc şi şoareci*** *şi alte lucruri urăcioase, toţi aceia vor pieri, ZICE DOMNUL".*

Constatăm că Scripturile pun porcul în aceeaşi categorie cu „şoarecii şi alte lucruri urâcioase", care, dacă vor fi consumate de cineva, acela va fi pedepsit eh-Dumnezeu.

c.9 O singură Scriptură

l 29

La finele acestui studiu cu privire la hrană şi revenind la TEXTUL CHEIE din 1 Tim. 4,5, să facem o aplicaţie logică a acestui text la celelalte texte ale lui Pa Vel, pe care le-am studiat până aici, în legătură cu hrana omului:

1 Corinteni 10,25:

„Să *mâncaţi clin tot ce se vinde pe piaţă", dar care „este sfinţit prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune"* (1 'Hm.

4.5).

Romani 14,2:

„Unul crede că poate să mănânce de toate", dar ccure „sunt sjinţite prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune " **(1** Tim. **4.5).**

Romani 14,14:

„Nimic nu este necurat în sine", dar din „cele sfinţite prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune" (1 Tim. 4,5).

Tit 1,15:

„Totul este curat pentru cei curaţi", dar din ce „este sfinţit prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune" (1 Tim. 4.5).

1 Timotei 4,4:

„Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună; şi nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulţumire", dar numai din ce „este sfinţit prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune" (1 Tim. 4.5).

Prin expresia *„orice făptură",* Pavel ne arată clar că atât vegetalele (Rom. 14,1.2). cât şi „carnea *sfinţită prin Cuvântul lui Dumnezeu" sunt „bucate pe care Dumnezeu le-a făcut safe luate cu mulţumire"* (rugăciune), spune apostolul. **„de către cei ce cred şi cunosc adevărul"** (1 Tim. 4,3), deci se referă la aceia care au Scripturile şi, cu multă râvnă şi multă rugăciune, le studiază cu atenţie, spre binecuvântarea lor şi a altora.

Să rugăm stăruitor pe Domnul ca cu nici un chip să nu facem parte dintre cei cărora apostolul inspirai le scria:

Filipeni 3.19:

„Sfârşitul lor va fi pierzarea. ***Dumnezeul lor*** *este pântecele* ***şi slava lor este în ruşinea lor, şi se gândesc la lucrurile de pe pământ."***

Deci, *„Jie că* ***mâncăm,*** *fie că* **bem,** *fie că facem altceva:* ***săfacemtotulpentruslavaluiDumnezeu"*** (1 Cor. 10,31).

(Capitolul 14

BEŢL.. PENTRU SLAVA LUI
DUMNEZEU

„Deci, Jie că mâncaţi, Jie că beţi, Jie că faceţi altceva: să faceţi totul pentruslava lui Dumnezeu"(l Corinteni 10,31).

Până aici, am studiat că Scripturile nu ne dau îngăduinţa să mâncăm orice, pentru ca să fim curaţi, atât din punct de vedere spiritual, cât şi din punct de vedere fizic.

Dacă un cercetător al Scripturii trebuie să ţină cont de ceea ce mănâncă spre a nu fi întinat şi pedepsit de Creator (îs. 66,17), să studiem cu atenţie dacă trebuie să ţinem cont şi de ceea ce bem.

Iată, de asemenea, un subiect mult controversat.

Se pune întrebarea: De ce Isus a făcut vin la nunta din Cana şi de ce L-au învinuit fariseii?

Luca 7,33.34:

„In adevăr, a venit loan Botezătorul, nici măncăndpâine, nici bând vin, şi ziceţi: 'Are drac'. A venit Fiul omului măncănd şi bând şi ziceţi: lată un om măncăcios şi băutor de vin, un prieten al vameşilor şi al păcătoşilor'"; ar jifost El învinuit dacă ar fi băut must?

De ce apostolul Pavel sfătuieşte pe tânărul Timotei:

1 Timotei 5,23:

„Să nu mai bei numai apă, ci să iei şi cate puţin vin, din pricina stomacului tău şi clin pricina deselor tale îmbolnăviri"?

„Un pahar sau două se pot bea", se spune, „să nu bel însă aşa ca să te îmbeţi. Şi medicii recomandă puţin alcool, pentru că este necesar organismului spre a primi energie şi vitalitate!"

Toţi cei ce iubim Scripturile ştim că Duhul lui Hristos a vorbit prin gura şi prin condeiul scriitorilor Vechiului şi» Noului Testament, aşa cum ne declară ele la începutul acestei broşuri. Dacă le studiem cu atenţie, vom constata, după cum vom

vedea, că ele niciodată n-au îngăduit alcoolul supranumit şi băutură îmbătătoare sau ameţitoare, şi cu atât mai mult pentru noi, ('are ne găsim în dispensaţiunea Noului Testament şi ne pregătim pentru revenirea Fiului lui Dumnezeu.
în vechime, **toţi aceia care doreau să se închine Domnului,** adică să aibă o deosebită legătură cu Dumnezeu, timp de o zi, o săptămână, o lună sau mai mult, trebuia să ducă o viaţă de nazireu în tot acest timp, aşa cum stă scris:
Numeri 6,1-5:
„Domnul i-a vorbit lui Moise şi i-a zis: "Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: Când un bărbat sau o femeie se va despărţi de ceilalţi, Jăcând o juruinţă de nazireat, ca să se închine Domnului" (vers. 1.2).
„Să se ferească de vin şi de băuturi îmbătătoare; să nu bea nici oţet făcut din vin, nici oţet făcut din vreo băutură îmbătătoare; să nu bea nici o băutură stoarsă din struguri şi să nu mănânce ***struguri proaspeţi, nici uscaţi. în tot timpul nazireatului să nu mănânce nimic*** *care vine din viţă, de la sâmburi până la pieliţa strugurelui"* (vers. 3.4).
„în tot timpul nazireatului, briciul să nu treacă peste capul lui; pană la împlinirea zilelor pentru care s-a închinat Domnului, va fi sfânt; să-şi lase părul să crească în voie" (vers. 5).

Este bine cunoscut faptul că, în multe locuri din Orientul Mijlociu, apa nu este prea bună de băut. De aceea, samariteanca a venit mai de departe (Ioan 4,7), la fântâna lui Iacov, care avea apă bună, şi acolo s-a întâlnit cu Isus. De ce apa nu este aşa de bună acolo? Scriptura ne arată că la anul 1655 de la Creaţiune a fost Potopul şi că majoritatea oamenilor şi a animalelor de pe glob se aflau atunci în acea parte a lumii.
Din marele număr de oameni şi de animale distruse de apele

Potopului, se obţine o mare cantitate de ţiţei, motiv pentru ('are se găsesc puţine izvoare cu apă bună de băut. Din această cauză, în toate timpurile şi chiar şi astăzi, oamenii de acolo au fost nevoiţi să bea sucuri de fructe şi, în mod deosebit, must sau zeamă de struguri.

Un astfel de exemplu îl găsim la Gen. 40,11, unde ni se arată că paharnicul storcea strugurii direct în paharul lui Faraon.

Dar, aşa cum reiese din Scripturi, oamenii din acele vremuri, pentru a-şi potoli setea, nu storceau strugurii numai pentru o singură ocazie, ci mult mai mult, spre a avea pentru mai multe zile: şi, pentru că la ei a fost şi este foarte cald, mustul dădea în fiert si devenea aşa-numitul must trezit sau tulburel, care îi ameţeau sau îi îmbătau dacă beau mai mult. Acesta se pare că a fost cazul lui Noe, pentru că unii tradueători.ea Segmond în franceză, Lean-der în germană şi alţii, la Gen. 9,21 scriu că Noe a băut

vin şi s-a ameţit.

Constatăm însă că unii traducători, cum este şi Cornilescu, vinul must, care în limba greacă este *„tiroş",* l-au tradus cu *„vin";* iar vinul fermentat, care în greacă este *„yain" ş\ „oinos",* l-au tradus cu expresiile: „băutură ameţitoare, tare sau îmbătătoare" (vezi Num. 6,3; Judec. 13,4; Luca 1,15).

Una din dovezile că se folosea acest must alterat esle şl textul de la Fapte 2,13, când,în Ziua Cincizecimii, ucenicii fiind adunaţi în camera de sus, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei şi. vorbind în limbi, evreii i-au învinuit: *„Dar **alţii** isi băteau joc şi ziceau: 'Sunt plini ele must'",* adică sunt ameţiţi sau îmbătaţi. Ori, ştim că oricât de mult must nealterat ar bea cineva nu se îmbată, ci, dacă face abuz* se deranjează la stomac'.

Pentru acest motiv *„nazireăor"* nu le era îngăduit să mănânce

nici struguri, pentru ca să nu fie ispitiţi să-i stoarcă şi să bea must deja alterat, căci şi acesta *„iaminţile omului",* aşa cum vom studia la Osea 4,11.
Acum înţelegem de ce aceia care din pruncie erau închinaţi Domnului aveau obligaţia să păstreze cu sfinţenie această poruncă a Domnului. Redăm mai jos că leva exemple:
Judecători 13,4.5:
‚Acum ia bine seama, să nu bei ***nici vin, nici băutură tare*** *şi* nici *să nu mănănci nimic necurat. Căci vei rămâne însărcinată şi vei naşte un Jiu. Briciul nu va trece peste capul lui, pentru că acest copil va Ji închinat lui Dumnezeu clin păntecele mamei lui".* Acesta a fost Samson.
Text ui acesta ne arată că până şi mama, care era aleasă de Dumnezeu (a să nască un copil închinat Domnului, n-avea voie să bea vin, nici băutură tare şi cu atât mai mult copilul.
Luca 1,15:
„Căci va Ji ***mare înaintea Domnului.*** *Nu va bea nici vin, nici băutură ameţitoare* ***şi se va umple cu Duhul Sfănt*** *încă clin păntecele maicii sale.*" Acesta *a fost Ioan Botezătorul.* **1 Timotei 5.23:**
„Să nu mai bei numai apă, *ci să iei şi câte puţin vin, clin pricina stomacului tău, şi clin pricina deselor tale imbol* naturi."
135
Acesta este textul care este folosit de mulţi în mod deosebit, ea să justifice băutura unui pahar sau două de vin alcoolic.
lată deci, ce ne spune Scriptura despre Timotei; *„îmi aduc aminte de credinţa ta neprejăcută, care sa sălăşluit întâi m bunica ta Lois şi In mama ta Eunice." ,,De aceea, îţi aduc aminte să înJlăcăreyA darul lui Dumnezeu care este în line, prin punerea mâinilor mele"* (2 Tim. 1,5.6).
„Din *pruncie cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să-ţi dea înţelepciunea care duce la măntuire, prin credinţa în Isus*

Hrislas" (2 Tim. 3,15).
Din cele trei texte de mai sus, tragem justa concluzie că **Timotei a fost închinat Domnului din pruncie** şi pus deoparte pentru slujba lui Dumnezeu, prin punerea mâinilor asupra lui de către Pavel. Pentru acest motiv, **cu siguranţă el ducea viaţa de nazireu** (vezi Num. 6,1-5).
Ar putea declara cineva că aceasta este o concluzie eronată. Dar, pentru susţinerea acestei afirmaţii sigure, să reîmprospătăm sfatul dat de Pavel lui Timotei: **„Să nu mai bei numai apă..."** (vers. 23).
Din acest sfat dat de apostol, reiese foarte clar că Timotei, fiind din pruncie închinat Domnului, nu bea nici un lei de suc de fructe şi nici chiar de struguri, **ci numai apă,** si, în plus, constatăm că n-a fost sfătuit să bea puţină băutură ameţitoare sau îmbătătoare. **Proverbe 23,20:** *„Nu fii printre cei ce beau vin..."* **Proverbe 23,29-33:**
„Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînţelegerile? Ale cui sunt plăngerile? Ale cui sunt rănirile fără pricină? Ai cui sunt ochii roşii?" (vers. 29).
*,Alc celor ce întârzie la viii şi se duc să golească paiiarul cu vin amestecai. **Nu te uita la vin** cană curge roşu şi face mărg(iritarc în pahar; el alunecă uşor, dar pe urmei ca un*

şarpe muşcă şi înţeapă ca un basilic. Ocliii ţi se vor uita după femeile altora şi inima îţi va vorbi prostii" (vers. 30-33).
Osea 4» 11:
„Curvia, vinul şi mustul, iau minţile omului."
Deşi înaintea lui Dumnezeu toate păcatele sunt la fel, totuşi Duhul lui Dumnezeu prezintă păcatul curviei în Scripturi, ca fiind cel mai grav decât toate celelalte, pentru că el face cel mai mare dezastru printre oameni şi adesea şi printre urmaşii lui Hristos (vezi Prov. 6,32.33; 1 Cor. 6,18.19).
Deci, potrivit textului din Osea, Scriptura pune băutura

alcoolică a fi tot atât de gravă ca şi curvia. De aceea nici să nu ne uităm la băutura alcoolică şi nici chiar la mustul alterat.
Esaia 5,1 1:
„Vai de cei ce dis-de-dimineaţă aleargă după băuturi ameţitoare."
flabacuc 2,15:
„Vai de cel ce dă aproapelui său să bea..." După cum vedem, Scripturile ne atrag atenţia să nu bem noi şi nici să nu dăm altuia să bea.
Leviticul 10.8-10:
*„Domnul a vorbii lui Aaron şi a zis: "I\i şi fiii tăi împreună cu tine, să nu beţi viu, nici băutură ameţitoare, când veţi intra în Cortul întâlnirii, **ca să nu muriţi;** aceasta vajî o lege veşnică pentru unnaşii voştri, ca **să puteţi deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de** ce este **curat."***
în vechime, în Cortul întâlnirii şi, mai târziu, în templul lui Solomon. nu era îngăduit să intri băut. Se pune întrebarea: Acum însă, când nu mai este templul acela, mai au credincioşii o astfel de obligaţie, aşa cum o aveau cei de atunci?
Să ştim că templul acela din vechime este acum şi mai aproape de noi, **suntem chiar noi înşine,** aşa cum ne descoperă Scriptura:
137
1 Corinteni 3,16.17:
„Nit *ştiţi că **voi sunteţi Templul lui Dumnezeu** şi că* Duhui *lui Dumnezeu locuieşte* în *voi? **Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfănt."***
1 Corinteni 6.19:
*„Nu ştiţi că **trupul vostru** este Templul Duludui Sfânt care locuieşte în voi şi pe care l-aţi primit de la Dumnezeu şi că voi nu sunteţi ai voştri?*
Dacă curvia şi alcoolul iau minţile omului, aşa cum zice Osea,

şi o astfel de minte nu mai poate face deosebire 'ini re ce este şi ce nu este păcat', aşa cum scrie in Lev. 10,8-10, cu siguranţă că într-un aşa templu nu mai locuieşte Duhul lui Dumnezeu. Şi, dacă cineva nimiceşte corpul său care trebuie să fie locaşul Duhului Sfânt, prin alcool, droguri sau altceva, pe acela îl va nimici Dumnezeu, aşa cum ne avertizează Pavel la 1 Cor. 3.17.

Este alcoolul aşa de distrugător? Ce ne spun oamenii de ştiinţă? j

„La începui, băutura de alcool este o deprindere dăunătoare. Cu timpul, ea **devine o boală foarte gravă care nu cruţă nici un organ şi duce în cele din urmă la distrugerea fizică şi morală a omului".**

„Ştiinţa a dovedit în mod neîndoielnic că alcoolul nu este un aliment folositor organismului, ci, dimpotrivă, el reprezintă o otravă puternică."

„Apoi, ştiu şi copiii care fac colecţii de insecte că nimic nu omoară mai repede aceste vieţuitoare decât alcoolul."

Xa **om,** după cum s-a arătat, **toate organele sunt atacate de alcool."** (vezi broşura Alcoolismul, autori Dr. M. Bratu şi Dr. D. Abulius. pag. 3,11,15).

Având în vedere textele şi citatele de mai sus, Scriptura trage semnalul de alarmă şi ne avertizează categoric:

Deuteronom 29,19.20:

„Nimeni, după ce a auzit cuvintele legământului acestuia încheiat cu jurământ, să nu se laude în inima lui şi să zică: ***'Voi avea pacea, chiar dacă aş urma după pornirile inimii mele*** *şi chiar* ***dacă aş adăuga beţia la sete'"*** (vers. 19).

„Pe acela Domnul nu-1 va ierta. Ci atunci mânia şi gelozia Domnului se vor aprinde împotriva omului aceluia, toate blestemele scrise în cartea aceasta vor veni peste el, şi **Domnul îi va şterge numele de sub ceruri"** (vers. 20).

Să revenim însă la textul scris la începutul acestui subiect, ca să ne convingem dacă Isus a băut sau nu.

Luca 7,34:

‚A venit Fiul omului, măncăncl şi bând, şi ziceţi: 'Iată un om măncăcios şi băutor de vin, un prieten al vameşilor şi al păcătoşilor", textul folosit adesea de mulţi, cu care să se dovedească faptul că Isus a folosit alcoolul pentru potolirea setei, pentru că altfel nu l-ar fi învinuit Fariseii.

Oare, să fi băut Isus alcool sau băutură ameţitoare? Duhul Lui a inspirat pe Solomon să scrie: „să nu ne uităm la vin când face mărgăritare în pahar" sau pe Osea, ea să ne arate că alcoolul şi curvia „iau *minţile omului",* iar Isus să practice aceasta direct, împotriva inspiraţiei Duhului Său? Nu este Isus *.Acelaşi ieri, azi şi în veci"? (vezi* Evrei 13,8).

Pentru că Isus le spune că este Fiul lui Dumnezeu venit din Cer, şi deci, .spuneau mai marii evreilor, **El pretinde că este închinat Domnului,** atunci, ziceau ei/El trebuie **să ducă viaţa de Nazireu** - să nu bea nici must dulce, şi mai ales că avea şi barbă (îs. 50,6), *şi părul lung la fel ca nazireii* (Num. 6.5).

La nunta din Cana, cu nici un chip n-a făcut vin alcoolizat, tocmai împotriva inspiraţiei Sale divine -studiu făcut mai sus - ci must dulce, gustos, aromat şi parfumai, încât s-au mirat toţi mesenii.

| |[1]-'

Isus n-a putut să dicteze lui Moise să serie că *,,va şterge numele de sub cer tuturor băutorilor de alcool",* iar El însuşi să bea!

în Franţa s-a iâcut o expertiză şi s-a constatat că numai un pahar de vin băut de conducătorul auto scade atenţia acestuia cu 33 %, expertiză publicată... Deci, Dumnezeul nostru să nu fie pântecele (Filip. 3,19).

Ci, **„Fie că mâncăm, fie că bem, fie că facem altceva, să facem totul pentru slava lui Dumnezeu"** (1 Cor. 10,31).

(Capitolul 15
CUI SĂ NE ÎNCHINĂM?
Din studiile pe care le-am făcut până acum, constatăm că Legea lui Dumnezeu - Cele Zece Porunci - este veşnică, pentru că ea este caracterul Său (vezi îs. 42,2l; 51,4; Mat. 5,17.18; Luca 16,17; Rom.7,7.12).
înţelegem, de asemenea, că, în mod obligatoriu, ea trebuie respectată de noi toţi, în întregime, şi nu numai şapte, opt sau nouă dintre porunci, pentru ca, dacă cu bună ştiinţă şi lipsă de respect călcăm una din ele (Iacov 2,10.11), apostolul Domnului ne avertizează că le călcăm pe toate.
Ce ne spun Scripturile în legătură cu subiectul pe care-1 studiem despre închinare?
Exod 20,4-6:
„Să nu-ţifaci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucnLrilor care sunt sus în *ceruri, saujos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul"* (vers. 4).
„Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, (vers. 5)
„şi *Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc şi păzesc Poruncile Mele"* (vers. 6; vezi şi Ioan] 4,1 5.2 I; 1 Ioan 5,2.3).
Legea lui Dumnezeu interzice cu desăvârşire închinarea la chipuri, adică la statui de orice fel şi la vreo înlatjşari a lucrurilor din Cer. unde se află Tatăl, Fiul şi Duhul Slatil
Ml
si îngerii sfinţi, sau chiar la vreo înfăţişare a lucrurilor de pe pământ, unde au trăit apostolii şi oamenii credincioşi din toate timpurile, aceste înfăţişări fiind icoane făcute de mâinile omului, pentru a se închina la ele.
Dacă Dumnezeu a interzis închinarea la soare, la lună şi la

stele, făcute de însăşi mâna Sa (Deut. 4,19; 17.2-7), cu atât mai gravă este închinarea la lucrurile tăcute de mâna omului.

Cele câteva texte care urmează ne demonstrează gravitatea acestei încălcări a poruncii a doua din Legea lui Dumnezeu.

Deuteronom 4,16.24:

„Nu cumva să vă stricaţi şi să vă faceţi un chip cioplit, sau o înfăţişare a ***vreunui idol,*** *sau* ***chipul vreunui om*** *sau* ***chipul vreunei femei...****"* (vers. 16).

„Căci Domnul, Dumnezeul tău, este un foc mistuitor..." (vers. 24).

Psalmul 97,7:

„Sunt ruşinaţi, toţi cei ce slujesc icoanelor şi sejălesceu idolii..."

Isaia 2,8-10:

„Dar (ara *este plină de idoli, căci se închină înaintea lucrării mâinilor lor,* ***înaintea lucrărilor făcute de degetele lor"*** (vers. 8).

„De aceea *cei mici vorji scoborăţi şi cei mari vorji smeriţi; Nu-i vei ierta"* (vers. 9).

„intrăm stânci, şiascunde-te în ţărână de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui" (vers. 10).

Isaia 2,18-20:

„Toţi idolii vor pieri. Ocunenii vor intra în *peşterile stâncilor şi în crăpăturile pământului de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui, când Se va scula să îngrozească pământul"* (vers. 18.19).

„In ziua aceea, oamenii îşi vor arunca idolii de argint şi idolii de aur pe care şi-i făcuseră ca să se închine la ei, ii vor cuunca la şobolani şi la lilieci" (vers. 20).

Isaia 31,7:

„Căci în ziua aceea, fiecare îşi va lepăda idolii de argint şi de aur ***pe care vi i-aţifăcut cu mâinile voastre nelegiuite".***

lsaia 42,8:

„Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu: şi slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor."

lsaia 44,9-19:

„Cei ce fac idoli, toţi sunt deşertăciune şi cele mai ***frumoase*** *lucrări ale lor* ***nu slujesc la nimic.*** *Ele însele nvirturisesc lucrai acesta:* ***n-au nici vedere, nici pricepere, tocmai ca să rămână de ruşine..."*** (vers. 9)

„Copacii aceştia slujesc omului pentru ars, el îi ia şi se încălzeşte cu ei. îi pune pe foc, ca să coacă pâine, şi tot din ei face şi un dumnezeu, căruia i se închină, îl checună şi strigă: 'Măntuieşte-mă căci tu eşti dumnezeul meu!' Ei nu pricep şi nu înţeleg, căci li s-au lipit ochii să nu vadă, şi inima ca să nu înţeleagă. Nici unul nu intră în sine însuşi şi n-are nici minte şi nici pricepere să-şi zică: 'Am ars o parte dii\ el în foc, cun copt pâine pe cărbuni, am fript carne şi cun mâncat-o; şi să fac clin cealaltă parte o scărbă? Să **mă închin înaintea unei bucăţi de lemn?"** (vers. 15,17-19).

loan 4,23.24:

„Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii ***adevăraţi*** *se vor închina Tatălui* ***în Duh şi adevăr;*** *fiindcă astfel de închinători doreşte Tatăl. Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui trebuie să I se închine în Duli şi în Adevăr."*

în acest text, Isus ne arată cât se poate de clar că. pentru închinare, noi trebuie să intrăm în noi înşine (Îs 44,19) şi să adresăm direct lui Dumnezeu rugăciunile noastre, şi nicidecum prin intermediul idolilor făcuţi din

Ml

lemn sau piatră şi niei prin intermediul ieoanelor tăcute de degetele omului nelegiuit (îs. 31,7), care sunt o urâciune

înaintea lui Dumnezeu; să ne închinăm Tatălui, numai „în *Duh şi* în *Adevăr",* aşa cum ne-a învăţat Isus.
De remarcat este şi faptul că o mare parte dintre creştini au venerat şi venerează pe credincioşii pe care biserica i-a declarat sfinţi. Este îngăduit să venerăm pe apostolii şi credincioşii care au vieţuit pe acest pământ? Ce ne spune Scriptura? **Deuteronom 4,15.16.24:**
„Fiindcă n-aţi văzui nici un chip în *ziua când v-a vorbit Domnul din mijlocul focului, la lioreb, vegheaţi cu luare aminte asupra sujletelor voastre, ca nu cumva să vă stricaţi şi să vă faceţi un chip cioplit, sau vreo înfăţişare a vreunui idol, SAU CHIPUL VREUNUI OM, SAU CHIPUL VREUNEI FEMEI..."* (vers. 15.16).
„Căci Domnul Diurmezeu este un foc mistuitor..." (vers. 24).
O ÎNTÂMPLARE DIN VIAŢA APOSTOLILOR
Vindecarea ologului din Listra, de către Pavel şi Barna-ba, ne dovedeşte care a fost atitudinea lor faţă de datina aceasta.
Fapte 14,13-15:
„Preotul luiJupiter, al cărui templu era la intrarea cetăţii, a adus tauri şi cununi înaintea porţilor şi voia să le aducă jertfă, împreună cu noroadele" (vers. 13).
‚Apostolii Barnaba şi Pavel, când au auzit lucrul acesta, şi-au ***rupt hainele,*** *au sărit în mijlocul norodului şi au strigat"* (vers. 24):
„Oamenilor, de ce faceţi lucrul acesta? Şi noi suntem oameni de aceeaşi fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă întoarceţi de la aceste lucruri deşerte la Dumnezeul cel viu, care ajăcut cerul, pământul şi marea şi tot ce este în ele" (vers. 15). 144
Dacă apostolii: Pavel, Barnaba, Petru, Ioan şi ceilalţi ar putea vedea pe creştinii care astăzi se închină icoanelor care, în mod superficial, reprezintă imaginea lor, ca semn de protest,

dezaprobare şi indignare, şi-ar rupe hainele de pe ei, ca şi atunci.
Un eveniment din viaţa lui Ioan, ucenicul iubit şi credincios al lui Isus, ne convinge pe deplin care trebuie să fie atitudinea oricărui creştin faţă de principiul închinării:
Apocalips 22,8.9:
„Eu locui, am auzii şi am văzut lucrurile acestea Şi după ce le-amauzilşile-am văzut, ***m-am aruncat la picioarele îngerului care mi le arătase, ca să mă închin lui"*** (vers. 8).
„Dar el mi-a zis: 'Fereşte-te să faci una ca aceasta! ***Eu sunt un împreună slujitor cu tine şi cu fraţii tăi proorocii şi cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta.*** *ÎNCHINĂ-TE LUI DUMNEZEU"' (vers. 9).*
Constatăm din aceste versete că **nici chiar îngerii lui Dumnezeu;care sunt sfinţi şi fără de păcat, nu permit ca oamenii să se închine** înaintea lor, ci numai lui Dumnezeu, pentru că şi ei sunt creaturi ca şi noi, aşa cum ne avertizează şi apostolul Pavel, când scrie:
Romani 1,25:
„Căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu şi au slujit şi ***s-au închinat făpturii*** *în locul Făcătorului* ***care este binecuvântat în veci";*** vezi Deut. 4,16.24: *„nu cumva să vă stricaţi şi să vă faceţi un chip cioplit, sau o înfăţişare a vreunui idol, sau chipul vreunui OM, sau chipul vreunei FEMEI"* (vers. 16).
„Căci Domnul, Dumnezeul tău, este un foc mistuitor..." (vers. 24).
Se pune o însemnată întrebare: Poate un sfânt sau <> sfântă care a trăit pe acest pământ, de la Isus încoace, sau chiar un slujitor !a altar, credincios, să ierte păcatele s;iu

cel puţin să mijlocească la tronul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre?

Sunt unii care se sprijină pe textul de la loan 20,23, în care stă scris; *„Celor ce le veţi ierta păcatele, vor ji iertate şi celor ce le veţi ţinea vor Ji ţinute"* ('Prad. de Cornilescu).
Acest text este tradus de Dr. Niţuîeseu din original astfel: *„j\le căror păcate le veţi fi lăsat, lăsate sunt lor; ale căror păcate le ţineţi, ţinute suni."*
în acelaşi fel traduc; şi Lu trier, şi Leander în germană; Segond în franceză; versiunea King James în engleză; Nestle în latină şi altele.
Din aceste câteva traduceri reiese că iertarea o dă numai Dumnezeu. Biserica, prin comitetele ei, poate să declare sau să reţină greşelile unor membri ai ei, şi în acest caz să fie pedepsiţi sau chiar scoşi din biserică; sau aceştia, după o cercetare amănunţită, să nu reţină greşelile acestora si să fie absolviţi de pedeapsă, cum de altfel a declarat Isus la Mat. 18,18: *„Adevărat vă spun că orice veţi lega pe pământ va ji legat în cer; şi orice veţi deslega pe pământ va fi deslegat în cer."*
Deci, calitatea de membri ai bisericii depinde de hotărârile acesteia, la propunerea făcută de forurile ei competente.
IERTAREA PĂCATELOR. însă. o acordă NUMAI DUMNEZEU şi aceasta este posibilă numai prin mijlocirea lui ISUS, MÂNTUITORUL, NOSTRU, şi nu prin sfinţi, aşa cum zice Scriptura: **Fapte 4,1 1.12:**
„El este 'piatra lepădată de voi zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului'" [vers. 11).
„Jn nimeni altul nu este mântuire: *căci nu este sub cer* ***nici un alt Nume dat*** *oamenilor în care trebuie să jun mântuiţi" (vers.* 12).
146
Fapte 13.38.39:
„Să ştiţi dar, J'raţilor, că în El vi se vesteşte iertarea păcatelor şi oricine crede este iertat prin El, de toate lucrurile

de care n-aţi putut fi iertaţi prin legea lui Moise."
1 Timotei 2,5.6:
„Căci este un singur Dumnezeu şi un singur Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos" (vers. 5).
„Care S-a dat pe Sine însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi: faptul acesta trebuie adeverit la vremea potrivită" (vers. 6).
în concluzie, să punem în aplicare sfatul pe care îngerul i 1-a dat lui loan la Apoc\ 22,9: ÎNCHINA-TE LUI DUMNEZEU; să-I cerem iertare prin mijlocirea Fiului Său Isus şi nicidecum prin mijlocirea vreunui înger, vreunui sfânt sau vreunei sfinte (vezi Deut. 4,16), care sunt creaturi ca şi noi (vezi Rom. 1.25; Deut. 4,26; Ex. 20,4-6).
Capitolul 1<j
CE SĂRBĂTORI SĂ CINSTIM?
Sfintele Scripturi riu prevăd sărbători pentru cinstirea sfinţilor, ci din contră, ele interzic cu desăvârşire aceasta, aşa cum am văzut mai înainte.
Există însă un număr însemnat dintre aceia care sunt de acord că nu este îngăduit să cinstim pe sfinţi, dar că - totuşi există unele sărbători care trebuie păstrate, şi anume, zic ei, Ziua întâi a săptămânii în cinstea învierii lui Isus, Crăciunul în cinstea naşterii Lui şi Pastele în cinstea morţii şi învierii lui Isus.
Din toate studiile parcurse până aici, tragem concluzia că noi trebuie să credem numai „Cum zice Scriptura" (Ioan 7,38 în original) şi nu cum am apucat de la strămoşi, sau cum au scris unii sfinţi, ori tradiţia, pentru că Isus ne spune: *„Degeaba Mă cinstesc ei, dând învăţături care nu sunt decât nişte porunci omeneşti"* (Marcu 7,7).
SĂRBĂTOAREA CRĂCIUNULUI SAU NAŞTEREA DOMNULUI
în nici un loc din Sfintele Scripturi nu stă scris că Isus S-a

născut la 25 decembrie. Crăciunul este o sărbătoare pe care **ucenicii şi adevăraţii creştini** n-au ţinut-o în primele secole şi nici după aceea.
Ea a fost introdusă de părinţii bisericeşti din secolul patru la sugestia împăratului păgân Constantin cel Mare, sărbătorit la 21 mai ca sfânt, aşa cum stă scris în cârtea

Sărbătorile Romane şi Române, care precizează că împăratul i-a sfătuit să păstreze şi ei, ca zile de odihnă, toate sărbătorile păgâne, ţinute în cinstea zeităţilor lor.
La această propunere, conducătorii bisericii din acea vreme, care acceptaseră deja ca zi de sărbătoare săptămânală *„Ziua Soarelui" în* locul,*Zilei Domnului",* au obiectat că nu pot păstra.aceste zile cu denumirile lor păgâneşti.
Atunci, Constantin le-a propus ca ei să schimbe numele zeilor cu cele ale apostolilor şi sfinţilor, iar conducătorii bisericii şi-au însuşit această idee ca fiind acceptabilă.
Dar, scrie cartea amintită, păgânii având mulţi zei şi deci multe sărbători, numele sfinţilor s-au terminat, rămânând astfel multe zile lără denumire. Atunci s-a alergat după sfinţi şi, dacă cineva făcea o faptă bună recunoscută ' sau construia o biserică, era pictat pe pereţii bisericii şi era declarat sfânt, ca astfel, după aceea, credincioşii să se închine la el.
Un exemplu concludent, pe care ni-1 dă cartea este acela §că romanii aveau pe ziua de 20 iulie cinstirea zeului tunetului, pentru care, părinţii bisericeşti de atunci s-au străduit să găsească un sfânt corespunzător şi au hotărât să înlocuiască pe acest zeu al tunetului cu sfântul llie, pentru că,atunci când fuge el prin Cer în tarul de foc cu care Scriptura spune că a fost răpit la Cer, se presupune că se face un zgomot asemuit cu un tunet.
Am redat cele de mai sus, ca să înţelegem mai uşor cum au ajuns aceia care au cedat la principiile Scripturii să

sărbătorească şi ziua Crăciunului. La romani, marile sărbători Saturnaliile şi Lupercaliile erau la finele anului.
Pe ziua de 25 decembrie, ei aveau marea sărbătoare *a* cinstirii Zeului luminii, care a biruit pe Zeul întunericul lui. Cu toţii ştim că, în preajma acestei date, ziua, care până aici se micşora mereu, de aici încolo începe să se marcase •; i în continuu şi deci, iată biruinţa Zeului luminii.

Creştinii, nedumeriri, au primit sugestia să pună în această zi, de 25 Decembrie, naşterea dumnezeului luminii, adică pe Isus care a biruit pe Satana - dumnezeul întunericului, şi aşa a luat fiinţă Ziua naşterii Domnului la această dată, eveniment care nu este menţionat pe nici una din paginile Scripturii, iar cinstitorilor acestei zile, Isus le zice:
„Degeaba *Mă cinstiţi voi, ţinând nişte* ***porunci omeneşti.*** *"*
Şi, ca un argument în plus că toate aceste sărbători şi datini sunt însuşite de la păgânii romani, mai dăm un exemplu tipic-al datinilor de la sfârşitul anului, când se merge cu pluguşorul şi când, ajungând la ferestrele oamenilor, unul rosteşte urarea şi altul, din când în când, pocneşte din bici:
„Aho, Aho, copii şi fraţi, staţi puţin şi nu mânaţi, lângă boi v-a lătura ţi şi cuvântul mi-aseultaţi: S-a sculat mai an**, bădica Traian** şi a încălecat pe un cal, cu şaua de aur, cu frâul de mătase, cât viţa de groase..."
Din această Urare, vedem clar că Traian, împăratul romanilor care, la anul 102, în lupta cu Decebal, a cucerit. Dacia, era menţionat prin datinile şi obiceiurile păgâneşti ale romanilor, datini pe care le moştenim de veacuri, în afara Sfintelor Scripturi.
SĂRBĂTOAREA *PAŞTELUI*
Dar, ar putea să spună cineva, Pastele nu mai este sărbătoare păgânească, pentru că este prevăzut în Scripturi. Această

sărbătoare a fost stabilită de însuşi Dumnezeu şi dată evreilor la Muntele Sinai, prin Moise, sărbătoare care, prin mielul pascal, preînchipuia pe Isus, adevăratul Miel de jertfă.
Deşi mulţi susţin în general că tot ceea ce a fost dat la Muntele Sinai de către Dumnezeu a privit numai pe evrei,

creştinii nefiind obligaţi să le păzească.aşa cum ar fi Legea Celor Zece Porunci în care se găseşte şi Sabatul, totuşi ei celebrează sărbătoarea Paştelui care a fost dată la Muntele Sinai. cu această ocazie numai pentru evrei, în amintirea eliberării lor din Egipt.
Păstrătorii Sabatului întotdeauna au fost învinuiţi că, ţin datinile evreieşti care au fost desfiinţate de Isus la Cruce, sprîjinindu-se pe textele care au fost explicate deja.
Din practica de toate zilele, se constată că o mare parte dintre cei ce aduc această vină se supun la mai multe practici evreieşti., ca de exemplu: mitra pe cap, mantia, tunica, pieptarul, brâul, ca îmbrăcăminte a slujitorilor (vezi Ex. 28,3.4). Apoi, cădelniţa cu tămâie, lumânările, construirea bisericilor cu două încăperi, adică Sfânta şi Sfânta Sfintelor şi altele. Toate aceste practici nu se găsesc ele oare specificate în VechiulTestament la Exod şi Levitic, unde ni se arată îmbrăcămintea *(Ex.* 28,4) şi slujbele preoţilor evrei?
Şi daca mielul pascal, care era junghiat şi fript în ziua de 14 Nisan - Pastele evreilor (Lev. 23,5), reprezenta pe isus, adevăratul Miel de Jertfă (Ioan 1,29), de ce mai trebuie păstrată această zi, când Scriptura ne spune că sărbătoarea aceasta a fost UMBRA lui Isus care a avut sfârşit la Cruce, aşa cum declară Pavel la Col. 2,14.16.17; Evr.10,1. texte pe care le-am studiat pe larg?
Care este însă sărbătoarea înlocuitoare a Paştelui evreilor, înfiinţat de Isus eu câteva ore mai înainte de crucificarea Sa?
ACTUL SFINTEI CINE

înainte de a institui această însemnată sărbătoare, joi seara, la începutul zilei de 14 Nisan, Isus cu ucenicii au mâncat mielul pascal. Ia fel ca în fiecare an. După aceea,

loan 13,4.5:

„S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ştergar şi S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean şi a început să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins. "

loan 13,12.13:

„După ce le-a spălat picioarele, Şi-a luat hainele, S-a aşezat iarăşi la masă şi le-a zis: 'înţelegeţi voi ce v-am făcut EU? Voi Mă numiţi: învăţătorul şi Domnul, şi bine ziceţi, căci sunt.'"

„Deci, dacă Eu Domnul şi învăţătorul vostru v-am spălat picioarele, şi voi sunteţi datori să vă spălaţi picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu" (loan 13,14.1 5).

Deşi Isus a stabilit această rânduială sfântă, ca o minunată lecţie a umilinţei şi ne-a spus că „suntem datori" s-o aducem la îndeplinire, adică să facem cum a făcut El cu ocazia Sfintei Cine, sunt foarte puţini mânuitori ai Scripturii care o îndeplinesc.

Din cele ce ne scrie evanghelistul Matei, înţelegem că, de la masa pascală, Isus a oprit o pâine nedospită şi un pahar de vin nefermentat. Suntem siguri că, cu ocazia Paştelui, evreilor le era interzis să folosească pâine dospită şi vin fermentat? Ce ne spune Scriptura?

Leviticul 23.5.6:

„în luna întâia, în a patrusprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor Ji Poştele Domnului Şi în a cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi sărbătoarea azimilor, în cinstea Domnului; şapte zile să mâncaţi azimi".

Exod 12,18.19:

„în luna întâi, din a paisprezecea zi a lunii, seara, să mâncaţi azimi, pană în seara zilei a douăzeci şi una a lunii Timp de şapte zile să nu se găsească aluat în casele

voastre; căci oricine va manca pâine dOBpltăt '"• fl nimicitdin adunarea lui Israel, fie străin, Jic ba;,l iuti

Din aceste versete, înţelegem foarte clar ci. pi IMH I unde Isus a mâncat^mielul pascal, n-a existai 111< i u picătură de aluat sau ferment, pentru că ele repn < ritul) **în simbol, păcatul,** aşa cum a declarat Isus îi î M; 11. I <>, i > i ' *„ 'Luaţi seama şi păziţi-vă de aluatul Fariseiloi* '(*'iun nu înţelegeţi că nu v-am spus de pâini?' Atunci au m(< ■/•••• ei că nu le zisese să se ferească de aluatul pâintt, Ci </<■ învăţătura Fariseilor şi Saducheilor. "*

De ce oare, cu ocazia sărbătoririi zilei de Paşte, Dinu nezeu a datatunci această lege categorica, adică mielul ..i fie fără cusur, de parte bărbătească, să fie fript, să nu I •< zdrobească nici un os şi să fie mâncat, cu azimi - pâine larfl aluat - şi cu vin nefermentat?

Toate acestea reprezentau fidel pe Isus, adevăratul Miel, în care n-a existat păcat, deci nimic fermentat, a-.i cum ne arată şi textele următoare: **Matei 26,26-29:**

„Pe când mâncau ei", deci după ce au terminat mielul pascal, „a luat o pâine; şi după ce a hinecuvăntat <>, <i frănt-o şi a dat-o ucenicilor zicând: 'Luaţi mâncaţi; acesta este trupul Meu'" (vers. 26).

‚Apoi a luat un pahar, şi după ce a mulţumit lui Dum nezeu, li la dat zicănd: 'Beţi toţi din el; căci acesta est» sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor" (vers. 27.2M).

„Vă spiur că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea cu voi, nou în împară[(tk Tatălui Meu" (vers. 29).

în 1 Cor. 11,23-29, Pa vel redă aceleaşi cuvinte ah lui Isus, scrise deja, dar a socotit ca în aceste versclc .-..i rrtHl adauge două probleme importante:

Prima problemă: Deşi mielul a fost rânduit de Dumnezeu ("a timp de 1500 de ani să vestească în flecare an moartea lui lsus la sărbătoarea Pastelul, el fiind UMBRA eare. prin Cruce, şi-a avut împlinirea, **ISUS, ADEVĂRATUL MIEL,** fiind REALITATEA, a desfiinţat prin jertfa Sa vechiul sistem eare-L preînehipuia şi 1-a înfiinţat pe cel nou. cum scrie apostolul: *„Pentru că ori de cate ori mâncaţi din pâinea aceasta şi be{i din vinul acesta vestiţi moartea Domnului până va veni El"* (vers. 26).

Din acest verset, reiese (iar că **Pastele de altădată** este astăzi sărbătoarea **Sfintei Cine** care n-are o zi fixă, ci este stabilită prin rânduiala bisericii, ucenicii împărtăşindu-se ori de câte ori se întâlneau (Fapte 2,46).

A doua problemă ne este descoperită în următoarele versete, prin care tot ci ne avertizează:

„De aceea, oricme mănâncă pâinea aceasta şi bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şi sângele Domnului" (vers. 27).

„Căci cine mănăncă şi bea, îşi mănâncă şi bea osânda lui însuşi clacă nu deosebeşte trupul Domnului" (vers. 29). 1 CorinteHi 5,7.8:

„Măturaţi aluatul cel vechi ca să fiţi o plămădeală nouă, cum şi sunteţi, fără aluat; căci Hristos, Poştele vostru, a fost jertfit" (ve rs. 7).

„Săprăznuim dar praznicul, nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu aziinile curăţiei şi adevărului" (vers. 8).

Potrivit acestor precizări făcute de apostolul Pavcl, spre a nu ne împărtăşi spre osânda noastră, să luăm exemplul lui lsus, al cărui trup n-a fost întinat de păcat şi, cu ocazia Sfintei Cine, **să**

ne împărtăşim numai cu pâine nedospită şi vin nefermentat, aşa cutn a procedat Ei.

154

SĂRBĂTOAREA ZILEI A ŞAPTEA A SĂPTĂMÂNII

Potrivit, studiului pe care l-am făcut în mod amănunţii până acum, am constatat că Sfintele Scripturi ne indică o singură sărbătoare fixă şi aceasta este ziua a şaptea a săptămânii, ca zi de odihnă stabilită chiar de la Creaţiune pentru om, adică Sabatul poruncii a patra din Cele Zece Porunci, care sunt socotite a fi LEGĂMÂNTUL DINTRE DUMNEZEU Şl OM (vezi Ex. 34,28): **„.. ŞI DOMNUL A SCRIS PE TABLE CUVINTELE LEGĂMÂNTULUI, Cele Zece Porunci."**

Cele două Table de piatră au fost numite TABLELE LEGĂMÂNTULUI (vezi Deut. 9,9): *„Când m-am suit pe munte ca să iau tablele de piatră, TABLELE LEGĂMÂNTU-LUI pe care la făcut Domnul cu voi, am rămas pe munte patruzecide zăe şi patruzeci de nopţi, fără să mănânc pâine şi fără să beau apă. "*

Domnul a dat lui Moise cele două table ale Legământului şi i-a poruncit să le pună în CHIVOTUL LEGĂMÂNTULUI (vezi Deut. 31,25): *„...a dat următoarea poruncă loviţilor care duceau CHIVOTUL LEGĂMÂNTULUI DOMNULUI..."*

Acest LEGĂMÂNT - Cele Zece Porunci - a fost. rostit cu voce tare de Creator pe Muntele Sinai, a fost scris în acelaşi timp pe două table de piatră şi au fost date lui Moise - vezi **Deuteronom 5,6-21.22:**

„Aceslea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, din mijlocul jocului, clin nori şi din negură deasă şi le-a spus la toată adunarea voastră,fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de piatră şi mi le-a dat" (vers. 22).

Să reţinem acest însemnat fapt, şi anume că singurul document rostit cu voce tare de Creator - în auzul întregi i Iui popor - şi

scris cu degetul Său pentru OM au fosl < i li Zece Porunci, potrivit textelor de mai sus.
Vorbind despre acest însemnat LEGĂMÂNT, Scriptura ne arată cat se poate de clar că nu s-a schimbat: **Psalmul 89,34:** *„NU-MI VOI CĂIJCA LEGĂMÂNTUL, ŞI NU VOI SCIIIMI3A CE A IEŞIT DE PE BUZELE MELE", pcnlru că „EU SUNT DOMNUL, EU NU MĂ SCHIMB" (Mal 3,6), căci „orice ni se dă bun şi orice clar desăvărşit este de sus, pogorându-se de laTatăl luminilor,* ***în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare"*** (lacov 1,17).
Am ajuns la concluzia că piesa principală din acest **LEGĂMÂNT** este SABATUL, aşa cum serie la Exod 31,16, motiv pentru care Bunul Dumnezeu îl declară a fi : **„ZIUA MEA CEA SFÂNTĂ"** (Is.58,13) şi nicidecum a lui Moise sau a evreilor, aşa cum susţin mulţi creştini; şi tot aşa, zice Domnul, este **„SEMN ÎNTRE MINE ŞI VOI"** (Ezech. 20,12.20), în opoziţie cu Semnul Fiarei din Apoc.14,9.10: *‚Apoi a urinat un alt înger, al treilea, şi a zis cu glas tare: 'Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mană, va bea şi el clin vinul maniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă, înaintea sjinţilor îngeri şi a Mielului.'"*
Din studiul făcut, ştim că acest LEGĂMÂNT.al Vechiului Testament este şi LEGĂMÂNTUL Noului Testament, pentru că Isus n-a venit să-1 desfiinţeze, ci să-1 împlinească (vezi Mat. 5,17.18) şi să-1 înscrie în inimile noastre, aşa cum ne scrie apostolul Pavel:
Evrei 10,16:
„Iată LEGĂMÂNTUL pe care-l voi face cu ei, după acele zile, zice Domnul: voi pune LEGILE MELE ÎN INIMILE LOR, şi le voi 'scrie în mintea lor", pentru că acest LEGĂMÂNT '■ LEGEA LUI DUMNEZEU - va dăinui mai mult decât cerul şi

pământul, aşa *cum a declarat Isus: „Este mai lesne să*

treacă cerul şi-pământul, decât să cadă o sin mui frântură de slovă din l^ege" (Luca 16,17), pentru că < < ■ Mc veşnică la fel ca şi Scriitorul ei (vezi Ps. 1 19,160).
Mai mult decât atât, Ioan, ucenicul iubii .ii lui Isus, ne declară lâră echivoc:
Apocalips 11,19:
„Templul lui Dumnezeu care este în Cer, o /<>s/ *descliis; şi s-a văzut CHWOTUl, LEGĂMÂNTULUI SĂI* I *ÎN TEMPLUI. SĂU..."*
Deci, tragem concluzia că în CHIVOTUL LEGĂMÂNTULUI din Ceruri există CUVINTELE LEGĂMÂNTULUI ÎN ORIGINAL - CELE ZECE PORUNCI, iar în CI IIVOTUL LEGĂMÂNTULUI DIN TEMPLUL de pe păm.ml a existat COPIA celor din Ceruri (vezi Evr. 8,5).
De aceea, suntem cu toţii datori să respectăm acest LEGĂMÂNT - CELE ZECE PORUNCI - în întregime, cu toată convingerea noastră, pentru că, dacă una din cele zece nu este acceptată, „ne facem vinovaţi de toate" (vezi Iac. 2,10.11), deoarece sfinţii lui Dumnezeu sunt declaraţi de Scripturi a fi cei ce ie păzesc' (vezi Apoc. 14,12), pentru că ele sunt **„SFINTE, DREPTE ŞI BUNE"** (vezi Rom. 7,12).
Capitolul 1 *7*
ESTE BOTEZUL MEU VALABIL?
Cu câteva clipe înainte de înălţarea Sa. în a patruzeeea zi de la înviere, Isus le-a spus ucenicilor în mijlocul cărora Se mai alia:
Matei 28,18.19:
„Toată puterea Mi-a fost dată în *Cer şi pe pământ. Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i in Numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfanţului Duh."*
Sunt mulţi aceia care susţin că n-au nevoie să mai

îndeplinească acest act al botezului, deoarece ei au tbst. deja botezaţi când au lost prunci, prin cufundare şi în numele Sfintei Treimi, sprijinindu-se pe textul apostolului Pavel de la Efeseni 4.5: „Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez."
Pentru a înţelege pe deplin acest principiu Sfânt, enunţat de Isus când a fost pe pământ, redăm în continuare cele două clispoziţiuni categorice pe care le-a dat El:
Marcu 16,15.16:
„Apoi le-a zis: 'Ducc(i-vă în *tociiă lumea, şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptura ."* (vers. 15),
„Cine va crede şi se va boteza, vaji mântuit; dar cine nu va crede, vaji osândit" (vers. 16).
Matei 28,20:
„Şî *învăţaţi-i să păzească TOT ce o-am poruncit..."*
Se pune întrebarea: Având în vedere aceste clispoziţiuni date de Isus. câte din poruncile Domnului au împlinit.

pruncii botezaţi şi ce crez şi-au mărturisit ei în lai. a bisericii?
în această privinţă, Isus ne este modelul. Deşi, după câteva zile de la naştere, Isus a fost dus la templu pentru îndeplinirea ceremoniei respective, spre a ne fi nouă o pildă, la majorat S-a dus la Ioan spre a 11 botezat, iar ca aprobare a Cerului că actul a fost îndeplinit după toată rânduiala. Duhul Sfânt S-a coborât asupra Lui în chip de porumbel.
Dar poate spune cineva: P^u am fost rebotezat când am fost mare, prin cufundare în apă, la fel ca şi Isus, şi nu prin stropire cum se mai procedează, şi chiar în urma mărturisirii credinţei mele, în Numele Sfintei Treimi. Este necesar să mai accept un botez dacă găsesc: biserica cu toate principiile lui Isus? De ce ne serie Pavel: *„Un singur botez"?*
Potrivit textelor de mai sus, Isus declară a fi valabil numai

botezul făcut în urma mărturisirii candidatului care îşi ia hotărârea *„săpc'iy.ească tot cea jxmincit* E/"(Mal. 28,20). Dacă biserica aceea care a administrat botezul, prin slujitorul ei, nu admite toate principiile lui Isus, ca de exemplu: Legea Celor Zexe Porunci, între care se află şi Sabatul, se împărtăşeşte cu pâine obişnuilă şi cu vinul fermentat, care strică simbolul curăţiei lui Isus eu ocazia Sfintei Cine, apoi, nu respectă legea sanitară, mâncând şi bând orice după plăcere şi altele, acestora Scriptura Ie spune că *„ADEVÂRUL NU ESTE ÎN EI"* (vezi 1 Ioan 2,4). Aceasta înseamnă că botezătorul n-a făcut un botez valabil şi mai ales.că nici el n-a crezut şi nici **nu crede „TOT ce a poruncit Isus"** (vers. 20).

Şi pentru ca să putem înţelege şi mai bine principiul şi valabilitatea botezului nostru, să ne amintim de un astfel

de caz din viaţa apostolului Pa vel, când se afla la Efes. Deşi Isus a declarat că Ioan Botezătorul este cel mai mare om născut din femeie, după înălţarea Lui la Cer, mai mulţi ucenici botezaţi de Ioan a **trebuit să fie rebotezaţi de Pavel,** aceştia acceptând toate principiile lui Isus (vezi Fapte 19,3-5).

Romani 6,3.4:

„Nu ştiţi că toţi câţi am fost botezaţi în Isus Hristos, am fost botezaţi în moartea Lai?" (vers. 3).

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa să trăim şi noi o viaţă nouă." (vers. 4).

în aceste două versete, apostolul Domnului face două precizări:

Prima precizare este aceea că botezul trebuie să fie făcut numai prin cufundarea completă în apă şi nicidecum prin stropire, pentru că el este simbolul morţii lui Isus, iar ridicarea candidatului din apa botezului este simbolul

învierii Sale.
A doua precizare este că atât actul Sfintei Cine, cât şi actul botezului, care simbolizează moartea lui Isus pe Cruce, au desfiinţat sărbătoarea Paştelui, care avea ca piesă principală „mielul", ce reprezenta, în simbol, acelaşi eveniment.
(Capitolul 18
UNDE NE SUNT MORŢII?
Omenirea, în gene: cred că, du
ămilc.
uri negreşi
-
■
i răspândi ta si cu cei mai globul,
sub diferitele ei forme si manii e: ură generic
liridsm.
Manifestări de felul acesta sunt. piu atât. de atei
redineioşl, cât. şi de mulţi 'creştini ("are aprind mor
r lumânări şi le lac pomană < :*urii
c.11 O singură Scriptură
""
am scris mai sus, şi chiar, şi mai mult, merg la mediile spiritiste ca să mijlocească pentru ei, spre a putea vorbi cu rudele lor dragi, care nu mai sunt în viaţă. Ce ne spun Scripturile în această privinţă? **Deuteronom 18,10-12:**
. „Să *nujie la tiixe nimeni care să-şi treacă pe Jiul său, sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile, sau dau cu ghiocul,* ***nimeni care să întrebe pe morţi.*** *Căci oricine face aceste lucruri,* ***este o urâciune înaintea Domnului."*** **Isaia 8,19.20:**
„Dacă vi se zice însă: întrebaţi pe cei ce cheamă morţii, şi pe cei ce spun viitorul, care şoptesc şi bolborosesc', să

răspundeţi: 'Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morţi pentru cei vii?'" (vers. 19).
„La Lege şi la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta" (vers. 20). Care este starea morţilor potrivit precizării tăcute de
Scripturi?
Eclesiastul 9,5.6.10:
„Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri: dar cei morţi nu ştiu nimic... Şi dragostea lor, şi ura lor şi pizma lor, de mult au pierit, şi niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare" (vers. 5.6).
„Tot ce găseşte mâna ta să facă, jă cu toată puterea ta. Căci în locuinţa morţilor, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuinţă, nici ştiinţă, nici înţelepciune" (vers. 10),.
Apostolul Pavel clarifică această problemă foarte * dezbătută în rândul creştinătăţii şi scrie lui Timotei:
1 Timotei 6,14-16:
„Să *păzeşti porunca fără prihană şi fără vină până la ' arătarea Domnului nostru Isus llrislos, care va Ji făcută la*

vremea ei de fericitul şi singurul Stăpânitor, împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor" (vers. 14.15).
„Singurul Care are nemurirea, *Care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe Care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, şi Care are cinstea şi puterea veşnică"* (vers. 16).
în continuare, Pavel ne arată că, la venirea lui Isus a doua oară, vor învia mai întâi cei credincioşi şi împreună cu credincioşii cei vii, transformaţi, vor fi luaţi la Cer: **1 Tesaloniceni 4,14-17:**
„Căci dacă credem că Isus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spuneam prin Cuvântul

Domnului; noi cei vii care vom rămâne pană la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi. Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din ***Cer şi întâi vor învia cei morţi în Hristos.*** *Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinămpe Domnul în văzduh; şi astfel vomfi totdeauna cu Domnul."*

1 Corinteni 15,51.52:

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimliaţi" (vers. 51).

„într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi pu-trezirii şi noi vomji schimbaţi" (vers.52).

Din textele de mai sus reiese că vor fi două învieri. Prima va fi a celor credincioşi, la venirea lui Isus a doua oară, iar a doua înviere, la venirea Lui a treia oară, după o mie de ani, aşa cum ne scrie Ioan: **Apocalips 20,4-6:**

„Şi am văzut nişte scaune de domnie: şi celor ce au şezui pe ele lis-a dat judecata. Şi am văzut sufletele celor ce li s< •

163

tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus, şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, şi ale celor ce nu se închinaseră Fiarei şi icoar'iei ei şi nu primiseră semnul ei pe frunte şi pe mână. Ei au înviat şi au împărăţii cu liristos o mie de ani" (vers. 4).

„Ceilalţi morţi n-au înviat până nu sau sfârşii cei o mie de ani Aceasta este întâia înviere" (vers. 5). , *.„Fericiţi şi sjinţl sunt cei ce au parte de uuăia înot:*

"re nici

164

deschisă şi o altă carie, care este cartea vieţii. Şi ***morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea."***

Cum este însă posibil ea ţoale faptele miliardelor cie oameni care au vietuitpe acest pământ să fie înregistrate acolo sus, în Ceruri, pentru ea flecare sa dea socoteală pentru ele?
- La această întrebare oamenii de ştiinţă, prin descoperirile lor, ne dau răspunsul că, dacă ei, eu mulţi ani' în urmă, au reuşit să înmagazineze trei mii de pagini de dicţionar pe o suprafaţa de mărimea unui timbru poştal sau întreaga Scriptură, de. 1288 de pagini în limba engleză, pe suprafaţa unui material de numai cinci centimetri înalt şi patru centimetri lai, şi eu alâl mai mu 14, aşa cum s-a scris în presă, un miliard de (biografii într-o secundă, atunci,
LA DUMNEZEU, TOTUL ESTE CU PUTINŢĂ.

Capitolul 19

O CONCLUZIE GENERALĂ

Biblia sau Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu inspirat pentru toţi oamenii şi din toate timpurile. ÎSUS declară că Scripturile mărturisesc despre El (loan 5,39).
PETRU scrie că proorocii *„au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Şfănt"* (2 Petru 1,19-21).
PAVEL, de asemenea, scrie că *„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe... ca omul lui Dumnezeu săjie desăvârşit,.. "* (2 Tim. 3,16.17).
Având în vedere aceste solemne declaraţii, Isus ne arătă că trebuie să credem **numai** „cuta **zice Scriptura"** (loan 7,38) textul original, şi nicidecum aşa cum zic strămoşii, datinile bisericeşti, sfinţii, tradiţia...!

Dar, cum zice Scriptura?

Ea ne arată clar că, la Muntele Sinai, Dumnezeu a reîmprospătat în scris, printre altele, cele trei legi, care existaseră şi până aici, dar numai oral, pentru că omenirea nu ştiuse încă să serie şi să citească îndeajuns, legi pe care le-am studiat pe larg.

Remarcăm însă faptul că aceste trei legi, nefiind cunoscute pe deplin cu rostul, însemnătatea şi durata lor, sunt cauza marii dispute dintre creştinii noutestamentari. Să le reamintim pe scurt:

I. LEGEA LUI MOISE, supranumită şi Cartea legii.
Aceasta a fost scrisă de el, din poruncile lui Dumnezeu, şi a fost pusă afară din Chivotul care se afla în Sfânta Sfintelor, unde nu era îngăduit să intre nimeni, decât marele preot odată pe an, în Ziua ispăşirii (vezi Deut. 31,24-26; Levit. 16.1-34). în ea erau prevăzute toate instrucţiunile în legătură cu jertfele pe care Adam şi urmaşii le-au adus după căderea lui în păcat, împreună cu toate ceremoniile care se îndeplineau la Cort, şi mai târziu la Templu, în timpul sărbătorilor anuale. Unele dintre acestea au fost numite de Scriptură şi sabate ceremoniale, pentru că nu era îngăduit să se lucreze în ele. deşi cădeau în orice zi din săptămână (vezi Lev. 23,32).
Toate aceste jertfe şi ceremonii preînchipuiau pe Isus, adevăratul Miel de jertfă, motiv pentru care legea aceasta a fost supranumită şi UMBRA, care a avut sfârşit la Cruce (vezi Col. 2,14.16.17; Evrei 10,1; Gal. 3,19.10; 4,10.11; Daniel 9,11.13.27).

II. LEGEA LUI DUMNEZEU SAU CELE ZECE PORUNCI

Pentru că primele Table au fost sparte, Dumnezeu a scris şi pe a doua serie de Table, exact ce a fost scris pe cele dintâi, adică Cele Zece Porunci, care au fost date lui Moise şi puse în Chivot, deasupra căruia se manifesta prezenţa Dumnezeirii Ivezi Deut. 10.1-5).
Această Lege Sfântă a venit din veşnicii şi merge în veşnicii, pentru că ea este Caracterul lui Dumnezeu (vezi Ps. 119,160;Isaia42.21:51,4;Matei5,17.18;Luca 16,17; Apoc.14,12; Isaia 66.22.23).

De remarcat este faptul că îngerul Domnului arată vizionarului loan .Chivotul legământului Său" din Templul Ceresc (vezi Apoe. 1 i,19).în care trebuie să fie Legea în original

(vezi Evrei 8,5). deci cuvintele legământului (vezi Exod 34,28). .Legea lui Dumnezeu din Sanctuarul Ceresc este Marele Origina], iar poruncile scrise pe Tabiele de piatră şi redate de Moise in scrierile sale sunt o copie de pe originalul din Ceruri" *(Tragedia Veacurilor,* pag. 392/1).
Din acest citat, tragem concluzia că oamenii au schimbat poruncile lui Dumnezeu aici pe pământ, exact aşa cum a profetizat Daniel, la cap. 7,25, cu aproape o mie de ani mai înainte de a fr avut loc schimbarea, dar în Chivotul din Ceruri au rămas identice, pentru că acolo n-au putut avea acces.
Care este însă rezumatul a tot ce studiem din Sfintele Scripturi?

1. „Să *ascultăm încheierea tuturor învăţăturilor: Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui, Ojceasta e datoria oricărui OM"* (Ecl. **12,**13.14).

a. Textul Scripturii nu spune că este numai datoria evreului!
b. Paveî ne sfătuieşte să nu fim,greoi" în a înţelege prevederile Scripturilor Vechiului Testament (vezi 2 Cor. 3,14.15), pentru că ele sunt valabile şi pentru noi ■vezi 2Timot.ei 3,16).

2. Pentru ce porunca ascultării de Legea lui Dumnezeu este datoria oricărui OM? (Ecl. 12,13).

a. Pentru că Dumnezeu n-a schimbat ce a ieşit de pe buzele Sale (vezi Deut. 5,22; Ps. 89,34).
b. Pentru ev; a ieşit din Dumnezeu, este Caracterul Său (ve
c. Pentr prezintă Dreptatea Pui (vezi îs. 42,21; 1 Io£::: 1,9; Romani 7,**7.**12).

3. Ce dovedimdacă păzim Poruncile Lui?

a. Dovedim că~L iubim pe Dumnezeu (vezi loan 14,15.21; 1 loan 5.2.3).
168
b. Dovedim că rămânem în dragostea Lui (w,
15.10). ■
4. **Câte porunci din Ceîe Zece trebuie să fie respectate de OM: Este suficient să ţinem nouă sau mai puţine?**
a. NU! Pentru că dacă cineva nu admite una din şi **o calcă cu bună ştiinţă,** se face vinovat de toate Iac. 2,10.11).
b. NU! Pentru că vom fi judecaţi de Lege" (vezi Iac. 2,12).
c. NU! Pentru că păcatul nu poate fi cunoscut DEC prin Lege (vezi Rom. 7.7) şi cine zice că n-are păcaie se înşeală singur şi adevărul nu este în el (vezi 1 loan 1,8.10).
d. NU! Pentru **că plata păcatului nemărturisit şi nepărăsit este moartea** (vezi Rom. 6,23). Dacă este mărturisi şi părăsit, este sigur iertai (vezi I loan 1,9; 2.1.2).
e. NU! Pentru că *„dacei va scoate cineva ceva cuvintele acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieiji si din Cetatea cea Sfântă, scrise iii cartea aceasta"* (vezi Apoc. 22. j 8.19).
5. **Respectarea zilei a şaptea a săptămânii - Sâmbăta sau Sabatul poruncii a patra - este obligatorie pentru fiecare OM? (vezi Ecl. 12,13).**
a. DA! Pentru că, dacă nu admitem una, ne facem vinovaţi de toate, a.eov 2,10.1 1).
b. DA! Pentru că Sabatul este singurul SEMN în Dumnezeu şi om I 20.1 j. 12.20), **în opoziţie cu Semnul Fiarei** (\ ezi Apoc. 14.9), adică Ziua Soar numită aşa de germani, englezi şi americani până astăzi, Fiara pretinzând că 'această zi este Semnul autorităţii ei (vezi capitolul: „De ce esle cinstită ziua întâi a Săptămânii", pag. 97, a prezentei lucrări).
169

c. DA! Pentru că cine se închină Semnului Fiarei va avea aceeaşi soartă cu ea (Apoc. 14,10).
d. DA! Pentru că îngerul al patrulea,din Apoc. 18,1-4, se uneşte cu cei trei din Apoc. 14,6-11 şi ne porunceşte categoric să ieşim din mijlocul celor ce se închină Semnului Fiarei, ca să nu fim loviţi de urgiile cu care va fi lovită fiara şi chiar Babilonul, care, potrivit Scripturii, înseamnă încurcătură de concepţii religioase (vezi Apoc. 18,4).

6. Cum declară Scriptura pe toţi cei ce resping Cele Zece Porunci sau chiar numai una din ele?

a. Sunt călcători ai Legii (vezi Iac. 2,10.11).
b. Adevărul nu este în ei (vezi 1 Ioan 2,3.4).
c. Rugăciunile acestora nu sunt ascultate (vezi Prov. 28,9), în contrast cu cei ce le păzesc (vezi 1 Ioan 3,22).

7. Dacă Scripturile ne avertizează să ieşim din Babilon, adică din mijlocul celor ce *se* închină Semnului Fiarei, unde ne sfătuieşte să intrăm?

a. în Biserica pe care Isus vrea s-o prezinte înaintea Tatălui, „Sfântă şi fără prihană" (vezi EqF-5,27).
b. Printre aceia care, prin puterea Duhului Sfânt, se luptă ca să iîe „sfinţi", ca şi apostolul Pavel (vezi 2 Tim. 4,7; 1 Cor. 9,25-27; Filip. 4,13).
c. Aceşti „sfinţi"; spun Scripturile, sunt cei ce acceptă şi păzesc poruncile lui Dumnezeu (vezi Apoc. 12,17; 14,12).
d. Printre cei ce au **Credinţa lui Isus** (vezi Apoc. 14,12; Matei 5,17.18; Luca 16,17; îoan 14,12; Luca 4,16) **şi nu Credinţa în Isus** (vezi Iac. 2,19), pentru că SABATUL va fi sfinţit de cei credincioşi şi pe Noul Pământ (vezi îs. 66,22.23; Luca 16,17).

III. LEGEA SANITARĂ DIN LEV.l 1,1-47

Scriptura ne arată că, de la Creaţiune şi până la Poţi >|), timp de 1656 de ani, oamenii au fost vegetarieni (vezi Ol n. 1,29).

Numai după Potop li s-a îngăduit să mănânce cafne, dar numai de la animalele curate (vezi Gen. 7,1.2; 8,20).
Legea aceasta a fost în vigoare pentru copiii lui Dumnezeu din toate vremurile şi ea a fost păstrată şi în n< ma dispensaţiune, şi de apostoli - exemplu ne este Petru, la Fapte 10,14, şi chiar apostolul Pavel (vezi 1 Tim. 4,3-5), care ne scrie că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu..." (vezi 2 Tim. 3,16.17; Isaia 65,2-6; 66,17) - întrucât această lege n-a făcut niciodată parte din UMBRA, pentru că n-a preînchipuit jertfa lui Isus, ea nu s-a desfiinţat la Cruce, rămânând în vigoare până astăzi, pentru „cei ce cred şi cunosc adevărul" (1 Tim. 4,3).

ÎNCHINAREA

Scriptura ne învaţă că ne este **interzis** să ne închinăm Ia ceva făcut de mâna omului (vezi Ps. 97,7; îs. 2,8; 37.7; 44,17-19), să venerăm pe apostoli şi sfinţi (vezi Deut. 4,16) sau să ne închinăm Ia ereaţiunea mâinilor lui Dumnezeu (vezi Deut. 4,19; Rom. 1,25), şi chiar la îngerii sfinţi, ci trebuie să ne închinăm NUMAI LUI DUMNEZEU (Apoc. 22,9).

BOTEZUL

El este actul adevăratei credinţe, pentru că Isus a spus că, dacă cineva nu se naşte din nou din apă şi Duh, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu (vezi Ioan 3,3-7).
Scripturile ne spun că acest foarte important act este valabil numai dacă cineva crede şi acceptă TOT CE A PORUNCIT ISUS, atât cel ce se botează (vezi Mat. 28,20; Marcu 16,15.16), şi cu atât mai mult oficiantul botezului,

spre a avea dreptul să îndeplinească acest însemnat act (vezi 1 Ioan 2.3.4).

'MULT STIMAŢI CITITORI

La sfârşitul acestor studii, reamintim un foarte important principiu de care trebuie să ţinem cont neapăra studierea Sfinteior Scripturi, şi anume că un I ..; se

poate interpreta numai prin sine însuşi, ci prin contextul întregii Scripturi, aşa cum am studiat.
Acest procedeu trebuie pus în practică mai ales când cercetăm epistolele lui I'avel, despre care apostolul l'etru declară că „în ele sunt unele lucruri greu de înţeles, care cei neşth nestatornici le răstălmăcesc, ca şi pe cele;. [2 l'etru 3.IC).
Să rug, pe imnul Dumnezeu să ne 'ajute ca să inie deplin Scripturile si să păzim tot ce a poruncit lsus, ea, la venirea Sa, să nu iâcem parte cu nici un chiş ura Dl le va zice: ..îvl-k. zadar, i sie porunci omeneşti"(I mai degrabă, Domnul să ne dea putere să facem parte dintre biruitori;
Apocaiiţ:..' ,7.11-17:
„..;*Celui ce va birui, îi voi da să mănânce aul vieţii, care esU lut Dumnezeu" {vers. 7).*
„...Gel ce va birui, nicidecum mi.vaJi vătămat dea doua moarte"
e va bani, îi voi da să mcuiâ >X mana piatră albă; şi pe ; >ste scris un nume. care nu-l şt ie nimeni decât are-l primeşte" {va
Apocalips 3,5.12.21:
„Cel ce va birui, vaJl îmbrăcat astfel în haţn< *albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii, şi ooi mărturisi*

numele lui înaintea Tatălui Meu şi inaii **3. 5).** *„Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp m I Dumnezeului Meu, şi nu va mai ieşi a fa pe el Numele Dumnezeului Meu şi numeU lui Meu, noul Ierusalim, care are să se pogo la Dumnezeul Meu, şi Numele Meu cel nou" „Cel. birui, îi voi da să şadă*

cu
du "- cum s-i Eu(